ਕਿੱਸਾ ਸੱਸੀ ਪੁੰਨੂੰ

ਕ੍ਰਿਤ ਲਖਸ਼ਾਹ

ਬਿ: ੧੯੬੧ | ਨਾ: ੪੩੫ | ਈ: ੧੯੦੪

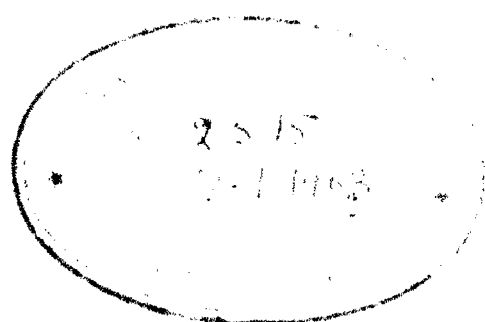
ਲਾਹੌਰ

ਰਾਇ ਸਾਹਿਬ ਮੁਨਸ਼ੀ ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ

ਐਂਡ ਸਨਜ਼

ਪ੍ਰਿੰਟਰਜ਼, ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, ਬੁਕਸੇਲਰਜ਼

ਮਾਲਿਕਾਨ ਪੰਜਾਬ ਸੈਂਟਰਲ ਬੁਕਡਿਪੋ ਵ ਮੁਫੀਦਆਮਪ੍ਰੈਸ

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

॥ ਅਥ ਕਿੱਸਾ ਸੱਸੀ ਪੁੱਨੂੰ ਕ੍ਰਿਤ
ਲਖਸ਼ਾਹ ਲਿਖਯਤੇ ॥

ਡੇਉਢ

ਸਿਫਤ ਕਹੂ ਕਾਦਰ ਦੀ ਮੁਖਥੀਂ ਹੋਵੇ ਫਜ਼ਲ ਅਕਾਰੀ ਮਿਟੇ ਕਹਾਰੀ ॥ ਚੌਦਾਂ ਤ-ਬਕਾਂ ਬੀਚ ਰਬੇਦਾ ਹੁਕਮ ਬਖਤ ਸੂਦਾਰੀ ਕ-ਲਾ ਪਸਾਰੀ ॥ ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਚਰਾਗ ਸਾਜ ਦੋ ਮਿਟੀ ਗ਼ਰਦ ਗੁਬਾਰੀ ਉਸ ਪੁਕਾਰੀ ॥ ਆਦ-ਮ ਹੱਵਾ ਉਪਾਇ ਇਸ਼ਕ ਥੀਂ ਰਚੀਏ ਖਲ-ਕਤ ਸਾਰੀ ਅਰ ਨਰ ਨਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਜਿੰਨ ਇਨਸਾਨ ਫਰਿਸਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਦਰ ਪਰ ਖੜੇ ਸਵਾਲੀ ਕੁਦਰਤ ਪਾਲੀ ॥ ਲੈਂਦਾ ਖਬਰ ਜੀ-ਆਂਦੀ ਆਪੇ ਜਿਵੇਂ ਬਾਗਦਾ ਮਾਲੀ ਜਗ ਦਾ ਪਾਲੀ ॥ ਹਰ ਹਰ ਅੰਦਰ ਵਸੇ ਆਪ ਓਹ ਜਾਇ ਨਾ ਕਾਈ ਖਾਲੀ ਜੋਤ ਨਿਰਾਲੀ ॥ ਭੂਲ ਚੂਕ ਜੋ ਕਹੇ ਸ਼ਾਹ ਲਖ ਓਹ ਜਿਨਾਬਹੈ ਆਲੀ

ਬਖਸ਼ਨ ਵਾਲੀ ॥ ੨ ॥ ਆਹਦ ਇਸ਼ਕ ਥੀਂ
ਆਹਮਦ ਕੀਤਾ ਮੀਮ ਮਿਲਾ ਦਿਲ ਜਾਨੀ
ਕਹਜਾ ਜ਼ਬਾਨੀ ॥ ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਕੀਏ ਤੁਧ ਖਾਤ੍ਰ
ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਅਸਮਾਨੀ ਜੋਤ ਨੂਰਾਨੀ ॥ ਜ਼ਾਤ
ਪਾਕ ਲੌਲਾਕ ਬਨਾਈ ਆਈ ਸਿਫਤ ਕੁਰਾਨੀ
ਸਚੁ ਕਰ ਮਾਨੀ ॥ ਮੇਹਰ ਨਾ ਬੱਵਤ ਸ੍ਵਰ
ਭਾਈਂ ਲਾਈ ਆਪ ਨਸ਼ਾਨੀ ਕਲਮ ਰਬਾਨੀ ॥
੩ ॥ ਚਾਰ ਯਾਰ ਸਚਿਆਰ ਨਬੀ ਦੇ ਰੌਸ਼ਨ ਹੈ
ਜਗ ਸਾਰੇ ਜਿਵੇਂ ਸਤਾਰੇ ॥ ਅਬਾ ਬਕਰ ਸਦੀਕ
ਰਫੀਕੀ ਉਮਰ ਖਿਤਾਬ ਪਿਆਰੇ ਹਕ ਸੰਵਾਰੇ ॥
ਜਿਗਰ ਜਾਨ ਉਸਮਾਨ ਗ਼ਨੀ ਬੁਝ ਥੀਏ
ਮੁਰਤਜ਼ ਭਾਰੇ ਗਬਰ ਬਦਹਾਰੇ ॥ ਜੋ ਨਰ ਕਰ-
ਦੇ ਸਿਫਤ ਉਨਾ ਦੀ ਜਿੰਨਤ ਵਿਚ ਉਲਾਰੇ
ਲੈਣ ਝੁਲਾਰੇ ॥ ੪ ॥
ਆਲ ਨਬੀ ਉਲਾਦ ਮੁਰਤਜ਼ਾ ਬਖਸੇ ਧੀਰਾਂ
ਧੀਰਾਂ ਭੇਜ ਬਲ ਬੀਰਾਂ ॥ ਨਾਮ ਲਿਯਾਂ ਦੁਖ
ਹੋਵਨ ਦੂਰ ਸਭ ਝੜਦੇ ਤੌਕ ਜੰਜੀਰਾਂ ਅਮਨ
ਅਸੀਰਾਂ ॥ ਅਧਿਆਂ ਲੋਇ ਔਤਰਿਆਂ ਸੰਤੁਤ
ਦੁਧ ਮਲਾਈਆਂ ਖੀਰਾਂ ਦੇਇ ਫਕੀਰਾਂ ॥ ਲਖ

ਮੁਰੀਦ ਦਰਬਾਰ ਸੁਆਲੀ ਹੈ ਦਾਤਾਰ ਪੁਤ
ਪੀਰਾਂ ਹਜ਼ਰਤ ਮੀਰਾਂ ॥ ੫ ॥ ਖ੍ਵਾਜ ਖਿਜ਼ਰ
ਵਰ ਦਾਇਕ ਜਗਮੋਂ ਜਿੰਦਾ ਪੀਰ ਮਨਾਵਾਂ
ਜਸ ਗੁਨ ਗਾਵਾਂ ॥ ਭੀੜ ਸਮੇ ਆ ਮੱਦਦ
ਕਰਦਾ ਅੰਦਰ ਸ਼ਹੁ ਦਰੀਆਵਾਂ ਪਿਛੇ ਥਾਵਾਂ ॥
ਪਾਰ ਜੁਲਮ ਦੀ ਲਾਵੇ ਬੇੜੀ ਮੇਲੇ ਵੀਰ
ਭਿਰਾਵਾਂ ਬੇਟੇ ਮਾਵਾਂ । ਬਖਸ਼ੇ ਲੈਹਰ ਬੈਹਰ
ਨੂੰ ਖੋਲੇ ਕਹੀ ਸਿਫਤ ਉਲਮਾਵਾਂ ਤੇ ਫੁਕਰਾ-
ਵਾਂ ॥ ੬ ॥ ਮੋਤੀ ਲੜੀ ਪਰੋਂਦੇ ਸਾਇਰ
ਸੈਤਲਾ ਜ਼ਿਮੀਨ ਦਾ ਪਾਵਨ ਚੜ੍ਹ ਸਦਾਵਨ ॥
ਸਮਝਨ ਬਚਨ ਰਦੀਫ ਕਾਫੀਆ ਸ਼ੀਰੀ
ਸੁਖਨ ਬਨਾਵਨ ਸਭਾ ਰਝਾਵਨ॥ਨਾਦਰ ਗੁਲ
ਖੁਸ਼ਬੋਆਂ ਵਾਲੇ ਉਸ਼ਨਾਕਾਂ ਨੂੰ ਭਾਵਨ ਅੰਗ
ਲਗਾਵਨ ॥ ਕਹੁ ਲਖਸ਼ਾਹ ਹੋਨ ਫੁਲ ਅਕ ਦੇ
ਖਾਤਰ ਕਦੀ ਨਾਂ ਲਿਯਾਵਨ ਜਲ ਬਲ
ਜਾਂਵਨ ॥ ੭ ॥
ਅਸਲੋਂ ਨਕਲ ਉਤਾਰੇ ਸ਼ਾਇਰ ਅਕਲ ਫਿਕਰ
ਜੋ ਆਈ ਆਖ ਸੁਨਾਈ॥ ਕਿੱਸਾ ਥੋੜਾ ਮਤਲਬ
ਬਹੁਤਾ ਮਾਖਨ ਰੋਲ ਲੁਜਾਈ ਛਾਹ ਵੰਜਾਈ ॥

ਸੈ ਆਸ਼ਕ ਪਰਵਾਨ ਜਗਤ ਪਰ ਲਿਵ ਸਾਰੇ ਵਲ ਲਾਈ ਇੱਜਤ ਪਾਈ ॥ ਅਸਲ ਦੋਸਤੀ ਸੱਸੀ ਪੁੰਨੂ ਦੀ ਸਿਫਤ ਸ਼ਾਹਲਖ ਚਾਈ ਪੜਗੁ ਲੁਕਾਈ ॥ ੮ ॥

ਆਦਮ ਜਾਮ ਭੰਬੋਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਆਹਾ ਮਲਕ ਦੀਦਾਰੀ ਨੇਕੋ ਕਾਰੀ ॥ ਆਲੀ ਤੇਜ਼ ਸਿਕੰਦਰਜੇਹਾ ਹਰ ੨ ਕਿਸਮ ਸਵਾਰੀ ਲਸ਼-ਕਰ ਭਾਰੀ ॥ ਸ਼ੀਂਹ ਬਕਰੀ ਰਲ ਪੀਂਦੇ ਪਾਨੀ ਤੁਰਦੇਰਾਹ ਗੁਆਰੀ ਬਿਨ ਹਥਿਆਰੀ ॥ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਸਿਪਾਹ ਰਈਯਤ ਕਰੇ ਅਸੀਸਾਂ ਸਾਰੀ ਜੋ ਨਰ ਨਾਰੀ ॥ ੯ ॥

ਬੇਸੁਮਾਰ ਦੌਲਤ ਅਰ ਤੋਪਾਂ ਘੋੜ ਨੀਲਾਂ ਛਬ ਪੂਰੇ ਸ਼ੁਤਰ ਜੰਬੂਰੇ ॥ ਕਈ ਪਲਟਣਾਂ ਕੰਪੂ ਆਹੇ ਸਾਰੰਗ ਰਣ ਮੇ ਸੂਰੇ ਖਲੇ ਹਜੂਰੇ ॥ ਕੋਕਬਾਨਸੰਗ ਔਰ ਗੁਬਾਰੇ ਸੂਦਿਆਂ ਨੇ ਰਨ ਤੂਰੇ ਤੁਰਮ ਤੰਬੂਰੇ ॥ ਲਖ ਨਸ਼ਾਨ ਲਖਸ਼ਾਹ ਬੈਰਕਾਂ ਝੂਲਨ ਹਸਤ ਸੰਧੂਰੇ ਮਸਤ ਗਰੂਰੇ ॥ ੧੦ ॥ ਦਲਬਾਦਲ ਤੰਬੂ ਕਲੰਦਰੀ ਸਾਇਬਾਨ ਉਚੇਰੇ ਛਬਾਂ ਉਲੇਰੇ ॥ ਦੋ ਚੋਬੇ

ਬਹੁ ਭਾਂਤ ਪਾਇਲਾ ਘੋੜੇ ਬਾਨ ਗਹੀਰੇ ਸੋਹਨ ਨੇਰੇ ॥ ਕਈ ਪਲਟਣਾਂ ਛੋਲਦਾਰੀਆਂ ਸਾਥ ਕਨਾਤਾਂ ਡੇਰੇ ਸਜੇ ਚੁਫੇਰੇ ॥ ਸਤਰੰਜੀ ਮਸਨੰਦ ਕਲੀਚੇ ਵਿਛਦੇ ਫਰਸ਼ ਚੰਗੇਰੇ ਸੰਝ ਸਵੇਰੇ ॥ ੧੧ ॥ ਖਾਸ ਗੁਲਾਮ ਫਰਾਸ਼ ਤਹਾਂ ਲਖ ਕਰਦੇ ਅਪਨੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ਵਿਚ ਦਰਬਾਰਾਂ ॥ ਬੇਸ਼ ਕੁਰਸੀਆਂ ਚੰਦਨ ਚੌਕੀ ਮੂਹੜੇ ਪਲੰਘ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਜੇ ਅਪਾਰਾਂ ॥ ਬਿਛੇ ਬਛਾਵਨੇ ਧਰੇ ਸਰਾਣੇ ਤਕੀਏ ਅਤਰ ਹੁਲਾਰਾਂ ਫੂਲ ਬਹਾਰਾਂ ॥ ਰੈਹਨ ਪਾਸ ਸਰਕਾਰਾਂ ਖੋਜੀ ਕਹਿ ਲਖ ਖਿਦਮਤਗਾਰਾਂ ਸੁੰਦਰ ਨਾਰ ॥ ੧੨ ॥

ਅਰਨੇ ਹਰਨ ਗੋਰ ਖਰ ਗੈਂਡੇ ਹੁੰਡੀ ਸੇਟ ਕਰੇਲੇ ਘਾਸ ਚਰੇਲੇ ॥ ਸ਼ੇਰ ਜੇਰ ਕਰ ਪਾਇ ਪਿੰਜਰੇ ਪਕੜੇ ਬਾਘ ਬਘੇਲੇ ਮਿਰਗ ਮਰੇਲੇ ॥ ਵੇਖਨ ਉਹ ਦਮ ਲੋਕ ਹਜਾਰਾਂ ਬੁੱਢੇ ਔਰ ਨਵੇਲੇ ਸੰਝ ਸਵੇਲੇ ॥ ਕਹੁ ਲਖਸ਼ਾਹ ਮੁਲਕ ਦਾ ਵਾਲੀ ਚੜ੍ਹ ਸਿਕਾਰ ਨਿਤ ਖੇਲੇ ਅੰਦਰ ਬੇਲੇ ॥ ੧੩ ॥

ਚਿਤਰੇ ਔਰ ਸਿਯਾਹ ਗੋਸ਼ ਸਿੰਘ ਤੁਰਦੇ ਸਾਥ ਸਵਾਰੀ ਮਾਸ ਅਹਾਰੀ॥ ਜੁਰੇ ਬਾਜ ਅਰ ਮੈਨਾ ਬਾਸ਼ੇ ਕਰਨ ਤਮਾਸ਼ੇ ਕਾਰੀ ਵਾਰੋਵਾਰੀ॥ ਸ਼ਕਰੀ ਨਾਮ ਉਸ਼ਕਰੀ ਬੈਹਰੀ ਧੂਤੀ ਕੂਹੀ ਉਲਾਰੀ ਪਵੇ ਉਡਾਰੀ॥ ਲਗੜ ਝਗੜ ਚਰਗਾਨ ਚਰਗੀਲੇ ਵਾਹਨ ਮੀਰ ਸ਼ਕਾਰੀ ਭਲੇ ਖਿਲਾਰੀ॥ ੧੪॥

ਬਾਂਕੀ ਚੜਤ ਸਿਫਤਕੀ ਲਾਇਕ ਗੋਦੀ ਅਸਪ ਕੰਧਾਰੀ ਲੈਨ ਉਡਾਰੀ॥ ਫੀਲ ਸਵਾਰ ਹਜਾਰਾਂ ਕੋਤਲ ਘੋੜਸਵਾਰ ਦੀਦਾਰੀ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਭਾਰੀ॥ ਹੋਵੇ ਮਿਆਨ ਸੀਮ ਸੁਨੈਹਰੀ ਤੇਜੀ ਅਲਮ ਉਦਾਰੀ ਬੇ ਸ਼ੁਮਾਰੀ॥ ਪਾਲਕੀਆਂ ਰਥ ਬੱਘੀ ਪੀਨਸਾਂ ਪਾਲਕੀਆਂ ਛਬ ਪਿਆਰੀ ਨਗ ਚਮਕਾਰੀ॥ ੧੫॥

ਕੀਮ ਖਵਾਬ ਜ਼ਰਬਫਤ ਪੁਸ਼ਾਕਾਂ ਆਹੀਆਂ ਗਿਰਦ ਕਹਾਂਰਾ ਖਿਦਮਤਗਾਰਾਂ॥ਪਗਅੰਦਾਜ਼ ਤੇਜ ਰੌਬਰਨੂੰ ਸਿਰੀ ਤਾਸ ਦਸਤਾਰਾਂ ਹਰ ਰੰਗਦਾਰਾਂ॥ਕੰਗਨ ਮੁੰਦਰੇ ਕੜੇ ਜੜਾਊ ਦੇਂਦੇ ਨਗ ਚਮਕਾਰਾ ਬੀਚ ਬਹਾਰਾਂ॥ ਤਖਤ ਰਵਾਂ

ਅਰਮੀਨ ਮੁਰਾਤਬ ਪੈਦਲ ਲਾਖ ਸਵਾਰਾਂ ਸਜੇ ਅਪਾਰਾਂ॥੧੬॥ ਝਾਂਜ ਮੁਰਲੀਆਂ ਔ ਰਨਸਿੰਘੇ ਤੁਰੀਆਂ ਸਮੇ ਉਸਵਾਰੇ ਮਜੇ ਉਲਾਰੇ॥ ਕਰ ਨਾਇਨ ਸਰਨਾਇਨ ਭੇਰਾਂ ਪੂਰਨ ਛਬ ਰਣ ਕਾਰੇ ਢੋਲ ਨਗਾਰੇ॥ ਬਜੇ ਬੇਸਦ ਫੜੇ ਅਰ ਤਾਸੇ ਪੇਸ਼ ਨਕੀਬ ਸਿੰਗਾਰੇ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰੇ॥ ਕਹਿ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਤੰਬੂਰ ਸੁਤਰੀਆ ਨੌਬਤਖਾਨੇ ਭਾਰੇ ਬਾਜੇ ਸਾਰੇ॥੧੭॥

ਸੈਘੜਿਯਾਲ ਪਲਟਣਾਂ ਕੋਂ ਪੂਸਜਕਵਾਇਦਾਂ ਕਰਦੇ ਮੁਜਰੇ ਭਰਦੇ॥ ਸਾਥ ਅਮੀਰ ਵਜੀਰ ਆਮ ਅਰ ਨਫਰ ਨਿਮਕ ਪਰ ਵੁਰ ਦੇ ਦਰਦੀ ਘਰਦੇ॥ ਚੋਬਦਾਰ ਬਿਸੀਧਾਰ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰੇਸ ਸਜੇ ਹਰ ਹਰ ਦੇ ਆਸੇ ਜਰਦੇ॥ ਕਹੇ ਲਖਸ਼ਾਹ ਮਿਲੇ ਜੋ ਆਕੇ ਸੇ ਨਜਰਾਨੇ ਧਰਦੇ ਜੋ ਜੋ ਸਰਦੇ॥੧੮॥

ਘਨੀਅਰ ਜੈਸੇ ਘੁਰ ਦੇ ਤੁਰਦੇ ਊਪਰ ਮੁਕਲੇ ਜਰੀਆਂ ਝਲਾਂ ਪਰੀਆਂ॥ ਬਿਜਲੀ ਵਾਂਗ ਦੇਹਨ ਚਮਕਾਰੇ ਹੌਦੇ ਔਰ ਅੰਬੀ-ਆਂ ਨਗ ਢੁਲ ਜਰੀਆਂ॥ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ

ਜਿਵੇਂ ਮੀਹ ਬਰਸਨ ਸੋਹਨੀ ਦਰਬ ਬਦਰੀਆਂ ਆਗੇ ਧਰੀਆਂ॥੧੯॥ਝੂਲੇਸਾਬ ਨਸ਼ਾਨ ਬੈਰਕਾਂ ਰੰਗ ਛਤਰੀਆਂ ਲਾਇਆ ਸਮਾਂ ਸੁਹਾਇਆ ॥ ਸਾਜ਼ ਤੁਰੰਗਾਂ ਗਿਰਦ ਜੜਾਊ ਲਸ਼ਕਰ ਨੂੰ ਦੇ ਮਾਇਆ ਖੂਬ ਸਜਾਯਾ ॥ ਮਾਂਦ ਬਾਤ ਬਹਾਰ ਸੰਵਾਰੀ ਸਭ ਸਮਾਨ ਸਵਾਇਆ ਨਇਆ ਬਨਾਇਆ ॥ ਰਚਜੇ ਸ਼ਾਹਲਖ ਮੇਘ ਅਡੰਬਰ ਮਾਨੋ ਇੰਦਰ ਧਾਇਆ ਛਾਵਨ ਛਾਇਆ॥੨੦॥

ਸ਼ੈਹਿਰੀ ਲੋਕ ਤਮਾਸ਼ ਬੀਨ ਸਭ ਮਹਿਲੀ ਸਿਖਰ ਸਧਾਰੇ ਲੈਨ ਨਜਾਰੇ ॥ ਮਿਰਗ ਤਜੂਟ ਹੂਰਦੀ ਪਰੀਆਂ ਸੂਰਜ ਸਸੀ ਅਰ ਤਾਰੇ ਰੀਝੇ ਸਾਰੇ ॥ ਸੇਸਨਾਗ ਅਰ ਧਵਲ ਜਗਤ ਹਿਤ ਪਹੁਤੇ ਨਾਂਹਿ ਅਖਾੜੇ ਓਸ ਸਰਕਾਰੇ॥ ਕਹਿਲਖ ਸ਼ਾਹ ਚਾਹ ਰਹੀ ਉਨਕੋ ਸੁਨ ਗੁਨ ਊਧਮ ਭਾਰੇ ਰਿਦੇ ਉਲਾਰੇ ॥ ੨੧ ॥

ਸੁਨੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨਿਤ ਅਖਬਾਰਾਂ ਡਾਕ ਮੁਲਕ ਪਰ ਆਹੀ ਨੇਕ ਸਲਾਹੀ ॥ ਵਿਚ ਭੰਬੋਰ ਦੇ ਮਿਲੇ ਵੰਢੋਰਾ ਰਹੇ ਨਾ ਚੋਰ ਜਿਨਾਹੀ ਗਿਰਦ ਨਿਵਾਹੀ ॥ ਪੈਦਲ ਔਰ ਸਵਾਰ

ਦਿਲਾਵਰ ਪਹਿਰੇ ਹਰ ਹਰ ਬਾਹੀ ਖਲੇ ਸਿਪਾਹੀ
॥ ਜਾਇ ਵਕੀਲ ਜੋ ਦੇਖਨ ਸ਼ਾਹ ਲਖ ਆਗੇ
ਭਰਨ ਗਵਾਹੀ ਫਜ਼ਲ ਇਲਾਹੀ ॥ ੨੨ ॥
ਅਸਪ ਹਰਾਤੀ ਕਈ ਕਾਬਲੀ ਜੰਮੇ ਬਲਖ
ਬੁਖਾਰੀ ਅਰ ਕੰਧਾਰੀ ॥ ਅਸਪ ਸਾਨ ਖੁਰਾਸਾਨ
ਈਰਾਨੀ ਮੰਗਵਾਏ ਮੁਲ ਭਾਰੀ ਨਰ ਸ੍ਰਕਾਰੀ ॥
ਰੂਮੀ ਮਿਸਰੀ ਢਾਕ ਬਲੀ ਦੇ ਕਰਦੇ ਕਦਮ
ਹਜਾਰੀ ਲੈਨ ਉਡਾਰੀ ॥ ਅਸਤੰਬੋਲੀ ਚੀਨ
ਤਿੱਬਤੀ ਕਹਿ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਅਪਾਰੀ ਸੁੰਦਰ
ਸਾਰੀ ॥ ੨੩ ॥

ਤੁਰਕੀ ਤਾਜੀ ਔਰ ਅਰਾਕੀ ਕਰਨ
ਚਾਲਾਕੀ ਧਾਵਨ ਲਟਕ ਦਿਖਾਵਨ ॥ ਸਾਮਕਰਨ
ਸੰਜਾਬ ਸੰਦਲੀ ਭਲੇ ਤਊਸੀ ਭਾਵਨ ਪਾਇ-
ਲ ਪਾਵਨ ॥ ਗਲੇ ਅਬਰੀ ਗਹਨੇ ਸੂਬਤੀ
ਫਿਰਨ ਪਰਬਤੀ ਆਵਨ ਮੁਭ ਮਚਾਵਨ ॥
ਮੋਸ ਤੇਲੀਏ ਜਾਂਗ ਝਾਂਜਰੀ ਗਤ ਉਸਤਾਦ
ਸਿਖਾਵਨ ਖੂਬ ਕੁਦਾਵਨ ॥ ੨੪ ॥

ਸੁਰਖ ਸਬਜ਼ ਸੁਰੰਗ ਬਾਦਾਮੀ ਕੇਹਰ ਦ-
ਨਾਰੀ ਅਰ ਫੁਲਵਾਰੀ ॥ ਕਰਾ ਕੂਜ਼ ਘਬੂਜ਼

ਕਾਲਰੇ ਕੂਦੇ ਵਕਤ ਸਵਾਰੀ ਤ੍ਰੁਦ ਬਿਚਨਾਰੀ॥
ਸੁਰਗੀ ਔਰ ਸਮੁੰਦ ਹੇਮਰੀ ਨੁਕਰੀ ਖਿੰਗ
ਹਜਾਰੀ ਲੈਨ ਉਡਾਰੀ ॥ ਨੀਲੇ ਦੇਹਲ ਚਬੀਲੇ
ਕਾਨੋ ਸੀਯਾਹਜ਼ਾਨੋ ਬਲਖਾਰੀ ਕਿਸਮ ਕਹਾਰੀ
॥ ੨੫ ॥ ਚੀਨੇ ਜਿਵੇ ਨਗੀਨੇ ਚੀਨੇ ਖਾਲਦਾਰ
ਦਰਿਆਈ ਦਿਸੇ ਸਫਾਈ ॥ ਮੁਸ਼ਕੀ ਬੇਸ
ਲਾਹੌਰੀ ਅਬਲਕ ਕਰੇਂ ਫਾਖਤਾ ਧਾਈ ਵਾਗ
ਉਠਾਈ ॥ ਗਰੜੇਔਰਬਿਲਾਹ ਬਿਲੌਰੀ ਬੰਦੇ
ਅਤ ਸੁਖਦਾਈ ਵਕਤ ਲੜਾਈ॥ ਪੰਜਕਲੀਆਂ
ਕਮੈਦ ਮਮੋਲੇ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਉਮਦਾਈ ਹੈ
ਛਬਛਾਈ ॥ ੨੬ ॥ ਰਾਵ ਰੰਕ ਸਭ ਭਰਦੇ ਨ-
ਜਰਾਂ ਚਾਰੋ ਕੂੰਟ ਨਿਵਾਈ ਪਾਵੀ ਲਾਈ ॥ਸਾਬ
ਵਜੀਰ ਅਰਸ ਤੂਸਾਨੀ ਸਿਖਲਾਵਨ ਭਲਿਆ-
ਈ ਕਰਦਾ ਨਾਈ ॥ ਹੰਸਾਂ ਜੈਸੀ ਮਜਲਿਸ
ਆਗੇ ਭਲੇ ਲੋਕ ਸੁਖਦਾਈ ਉਮਰਾ ਪਾਈ ॥
ਵੈਦ ਹਕੀਮ ਨਜੂਮੀ ਪੰਡਿਤ ਸ਼ਾਇਰ ਅਰ
ਕਰਕਾਈ ਹਰ ਚਤਰਾਈ ॥ ੨੭ ॥ ਇਕ ਗ੍ਰੰਥ
ਇਕ ਪੜਨ ਕਤੇਬਾਂ ਲਿਖਦੇ ਏਕ ਨਿਆਰੇ
ਬੈਠ ਬਿਚਾਰੇ ॥ ਕਈ ਮਕਾਨ ਮਸਜਦਾਂ ਤਕੀਏ

ਧਰਮਸਾਲ ਮਟ ਭਾਰੇ ਠਾਕਰ ਦੁਆਰੇ ॥
ਮੋਮਨ ਫਕਰ ਮੁਜਾਵਰ ਅਰ ਇਕ ਹਿੰਦੂ ਸਾਧ
ਪੁਜਾਰੇ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ॥ ਕਹਿ ਲਖ ਸ਼ਾਹ
ਜਾਗੀਰਾਂ ਖਾਂਵਨ ਪਾਵਨ ਰਸਦਾਂ ਸਾਰੇ ਕਰਨ
ਗੁਜਾਰੇ ॥ ੨੮ ॥

ਬਰਕਤ ਘਨੀ ਭੰਬੋਰ ਸ਼ੈਹਰ ਵਿਚ ਕਰਦੇ
ਐਸ਼ ਬਹਾਰਾਂ ਜੋ ਨਰ ਨਾਰਾਂ ॥ ਸੁਦਾਗਰ ਇਕ
ਫਿਰਨ ਦੇਖਦੇ ਘੋੜੇ ਲੋਕ ਅਪਾਰਾਂ ਕਦਮ ਉ-
ਭਾਰਾਂ ॥ ਇਕ ਦਲਾਲ ਮਾਲ ਮੁਲ ਜਾਚਨ
ਮੇਲਨ ਜਾਇ ਇਕਵਾਰਾਂ ਖ਼ਾਹਸ਼ ਗਾਰਾਂ ॥ ਘਿਨੇ
ਮਾਸੂਲਵਸੂਲ ਜਮਾਲਖ ਲਿਖਦੇ ਖਰਚ ਹਜ਼ਾਰਾਂ
ਬੀ ਬਜਾਰਾਂ ॥ ੨੯ ॥ ਕੋਠੀਦਾਰ ਸਰਾਫ
ਜਵਾਹਰੀ ਘਰ ਘਰ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰੀ ਭਲੇ ਬਪਾਰੀ॥
ਲੋਹੇ ਬੇਚ ਬਜਾਜ ਕਸੇਰੇ ਕਰਦੇ ਏਕ ਅਤਾਰੀ
ਏਕ ਪਸਾਰੀ॥ ਪਾਪੜ ਗਰ ਹਲਵਾਈ ਦੋਧੀ
ਏਕ ਪਨੀਰ ਵਿਹਾਰੀ ਅਰ ਪੰਕਾਰੀ ॥ ਏਕ
ਛੀਟਗਰ ਘਣੇ ਸ਼ਾਹ ਲਖ ਇਕ ਰੰਗਰੇਜ਼
ਨੀਲਾਰੀ ਏਕ ਮੁਹਾਰੀ ॥ ੩੦ ॥

ਟਕਸਾਲੀ ਅਰ ਗਹਿਨੇ ਚਿਤਰੇ ਜੜੀਏ

ਅਰ ਸੁਨਤਾਰੇ ਸਜੇ ਪਿਆਰੇ ॥ ਸੋਨਾ ਚਾਂਦੀ ਘੜਨ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਕਰਦੇ ਏਕ ਗੁਜਾਰੇ ਧੋ ਨਿਜਾਰੇ ॥ ਝਿਲੀਆਂ ਕਟ ਅਰ ਦਫਤ੍ਰੀਆਂ ਕੁਟ ਕੋਫਤ ਗਰ ਵੇਜਾਰੇ ਕਈ ਸਚਾਰੇ ॥ ਤਾਰ ਖਿਚ ਕੰਦ-ਲੇਕਸ਼ ਦਬ ਭੂਸੇ ਦੁਕਾਨ ਠਠਿਯਾਰੇ ਔਰ ਲੁਹਾਰੇ ॥੩੧॥ ਏਕ ਰਹਿਕਲੇ ਤੋਪਾਂ ਢਾਲ-ਨ ਕਰਨ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਕਾਰਾਂ ਵਿਚ ਦਰਬਾਰਾਂ ॥ ਇਕ ਬੰਦੂਕਾਂ ਅਰ ਜੰਬੂਰੀ ਘੜਦੇ ਇਕ ਤਲਵਾਰਾਂ ਕਰਦ ਕਟਾਰਾਂ ॥ ਚਾਹੜਨ ਸਾਨ ਮਸਾਨ ਲਗਾਵਨ ਬੰਨਦੇ ਉਸਦੀਆਂ ਧਾਰਾਂ ਰਖਦੇ ਬਾਰਾਂ ॥ ਸਾਂਚੇਗਰ ਇਕ ਖੋਦਨ ਮੋਹਰਾਂ ਨਾਲਾਂ ਬੀਚ ਬਜਾਰਾਂ ਘੜਨ ਹਜਾਰਾਂ ॥੩੨॥

ਖਾਤਮ ਬੰਦ ਤਰਖਾਨਖਰਾਦੀ ਰਾਜ ਨਕਾਸ਼ ਸਦਾਵੇ ਨਾਲ ਬੰਧਾਵੇ ॥ ਕੰਘੇ ਗਰ ਸਿਕਲੀ ਗਰਕੇਤੇ ਭਲੇ ਮੁਸੱਵਰ ਭਾਵੇ ਚਤਰ ਰਥਾਵੇ ॥ ਸੰਗ ਤਰਾਸ਼ ਅਕਾਕ ਏਕਇਕ ਮਨਕੇ ਨਗ ਚ-ਮਕਾਵੇ ਚਰਖ ਚੜਾਵੇ ॥ ਔਰ ਕਮਾਨ ਗਰ ਤੀਂਹਿ ਸ਼ਾਹ ਲਖ ਪਰ ਬਾਜ਼ੀ ਸਿਖਲਾਵੇ ਦੂਬ ਉਡਾਵੇ॥੩੩॥ ਐਨਕਗਰ ਅਰ ਦੂਰਬੀਨੀਏ

ਸੀਸੇਰਚੇਅਪਾਰੀ ਹਲਬੀ ਨਾਰੀ॥ ਬੀਨ ਹਜਾਰ
ਤਮਾਸ਼ ਬੀਨ ਖਿਚ ਪਾਵਨ ਕੀਮਤ ਭਾਰੀ
ਉਸਤਾ ਕਾਰੀ ॥ ਸੋਜ ਨਗਰ ਸੰਗਰੀ ਗਰ ਸਿ-
ਪਰੇ ਕਾਰ ਕਰਨ ਸਰਦਾਰੀ ਮੇਹਨਤ ਜਾਰੀ ॥
ਇਕ ਸੀਮਾਬ ਦੇ ਜਾਮ ਬਨਾਵਨ ਲੈਂਹਦੇ
ਦੂਧਾਧਾਰੀ ਨਰ ਅਰ ਨਾਰੀ ॥ ੩੪ ॥ ਕਾਰ
ਚੋਬ ਔਰ ਤੋਕਸ਼ ਦਰਜ਼ੀ ਕੁੰਦੀਗਰ ਹਰ ਕਾਰੀ
ਚਰ ਚੂਕਾਰੀ ॥ ਚਿਕਨ ਦੋਜ਼ ਕੁੰਜ ਗਰੀ ਰਫੂ
ਗਰ ਇਕ ਕਸੀਦ ਬਿਵਹਾਰੀ ਕੋਮਸਚਾਰੀ ॥
ਏਕ ਅਨੇਕ ਪਟੋਹੀ ਆਹੇ ਖੇਮਾ ਦੋਜ ਨਵਾਰੀ
ਤੀਲੇ ਤਾਰੀ॥ ਸਾਲੂ ਬਾਫ ਦਰਿਆਈ ਉਣਨ
ਲਖ ਰੇਸ਼ਮ ਜਰੀ ਸੁਵਾਰੀਉਣਨਕਨਾਰੀ॥੩੫॥
ਵੁਣਨ ਬਾਰੀਕ ਬਾਫਤੇ ਉਮਦੇ ਕਰਦੇ ਕਾਰ
ਚੰਗੇਰੇ ਏਕ ਮੁਟੇਰੇ ॥ ਸਾਬਨ ਗਰ ਇਕ
ਧੋਵਨ ਬਿਸਤਰ ਜੋ ਦੇਖਨ ਇਕ ਵੇਰੇ ਕਿਸਮ
ਉਚੇਰੇ ॥ ਇਕ ਠੇਕੇ ਗਰ ਛਾਪੇ ਛਾਪਨ
ਲਾਵਨ ਚੋਟ ਉਲੇਰੇ ਹਾਥ ਉਲੇਰੇ ॥ ਏਕ
ਘੁਮਾਤੀ ਏਕ ਚੂੜ ਗਰ ਇਕ ਮੁਨਿਧਾਰ
ਨਿਰੇ ਫਿਰਦੇ ਫੇਰੇ ॥ ੩੬ ॥

ਕਨਕਊਏ ਗਰ ਕਾਗਜ਼ ਗਰ ਇਕ ਇਕ ਪਟਰੰਗ ਪਟੇਰੇਇਕ ਅਟੇਰੇ ॥ ਆਤਸ਼ਬਾਜ ਨੇ-ਫੇਗਰ ਗਾਂਧੀ ਸਬਜ਼ਫਰੋਸ਼ ਫੂਲੇਰੇ ਤਹਾਂ ਘਨੇਰੇ॥ ਸ਼ੀਨੀਗਰਗਿਲ ਗੋਇ ਕੂੰਜ ਕਰ ਬਾਸਨ ਘੜਨ ਚੰਗੇਰੇ ਮੰਝ ਸੁਵੇਰੇ ॥ ਕਫਸ਼ ਫਰੋਸ਼ ਸਿਰਾਜ ਕਫਸ਼ ਗਰ ਤੇਲੀ ਤੂਰ ਪੰਜੇਰੇ ਫਿਰਦੇ ਫੇਰੇ ॥ ੩੭ ॥ ਚਾਵਲ ਕੁਟ ਇਕ ਕਰੇ ਪੀਸਨੇ ਇਕ ਖਰਾਸੀ ਆਹੇ ਇਕ ਸੰਗਰਾਹੇ ॥ ਰਖਦੇ ਜਮਾਂ ਅਨਾਜ ਪਾਸ ਇਕ ਇਕ ਨਾਂ ਵੇਲਨ ਫਾਹੇ ਢੇਰ ਕਪਾਹੇ ॥ ਇਕ ਨੀਲ ਗਰ ਇਕ ਨੀਲਾਰੀ ਚੂਨੇ ਗਰ ਸੰਗਦਾਹੇ ਇਕ ਉਠ ਵਾਹੇ॥ ਇਕ ਲਖਸ਼ਾਹ ਲਗਾਵਨ ਖੇਪਾਂ ਲਾਖੋਂ ਬੀਚ ਸਲਾ-ਹੇ ਖੇਡੇ ਲਾਹੇ ॥੩੮॥ ਊਧੀਛਟ ਸਲੀਤੇ ਇਕ ਨਿਤ ਏਕ ਰਾਤ ਦਿਨ ਕਤਦੇ ਸੂਤਰ ਜਤਦੇ ॥ ਇਕ ਸ਼ਤਰੰਜੀਆਂ ਉਣਨ ਗਲੀਚੇ ਬੂਟੇ ਵੇਲਾਂ ਘੜਦੇ ਸਾਥ ਸੁਮਤ ਦੇ ॥ ਏਕ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਦਲਕ ਬਨਾਵਨ ਪੇਓਂਦ ਪਾਏ ਤਪਦੇ ਧਾਗੇ ਸਤਦੇ ॥ ਸਫਾਂ ਸਿਰਕੀਆਂ ਪਖੀਆਂ ਗਰ ਬਾਂਸ ਫੋੜ ਵਨ ਹਤਦੇ ਕਾਂਮ ਜਗਤ ਦੇ ॥੩੯॥

ਨਾਨਵਾਈ ਵਿਚ ਕਈ ਦੁਕਾਨਾ ਭਠੀਆਂ ਦਾਰ ਸ਼ਰਾਬੀ ਕਈ ਕਬਾਬੀ॥ਭਠਿਆਰੇ ਭੜਭੂੰਜੇ ਮਾਛੀ ਕਾਰ ਕਰਨ ਇਕ ਆਬੀ ਇਕ ਖੰਡਰਾਬੀ॥ ਗਗੜੇ ਮੇਓ ਜਾਹਲ ਕਈ ਲਖ ਵੇਚਨ ਮੱਛ ਮੁਰਗਾਬੀ ਪਰ ਸੁਰਖਾਬੀ ॥ ਦਬਗਰ ਔਰ ਖਟੀਕ ਕਾਮ ਰੰਗ ਨਮਦੇ ਕਾਰ ਕਸਾਬੀ ਕਈ ਕੁਰਾਬੀ॥੪੦॥

ਇਕ ਹਜਾਮ ਇਕ ਕਰਨ ਸਾੜ੍ਹੀਏ ਇਕ ਜਰਾਹ ਕਹਾਵੇਂ ਰੁਮੀਆਂ ਲਾਵੇਂ॥ ਇਕ ਕਾਨੋਂ ਸੇ ਕਿਰਮ ਨਿਕਾਲੇਂ ਚਸ਼ਮਾ ਏਕ ਬਨਾਵੇਂ ਦਾਰੂ ਪਾਵੇਂ॥ ਧੋਵੇਂ ਰੇਤ ਕੁੰਦਨ ਇਕ ਕਢੇਂ ਟਿਬੀਆਂ ਏਕ ਲਗਾਵੇਂ ਨਾਉ ਤਰਾਵੇਂ ॥ ਏਕ ਰਸਨਗਰ ਇਕ ਰੱਛ ਬਾਂਧੇ ਏਕ ਤਯੂਰ ਲੜਾਵੇਂ ਪੁਸ਼ਟ ਕਰਾਵੇਂ ॥ ੪੧ ॥

ਭਲਿਆਨ ਦਹਿਕਾਨ ਬਾਗ਼ਬਾਨ ਇਕ ਬਾਹਰ ਉਠ ਧਾਵੇਂ ਪਸੂ ਚਰਾਵੇਂ॥ ਵੇਚਨ ਭੂਸ ਇਕ ਘਾਸ ਲਕੜੀਆਂ ਸੀਸ ਗਠੜੀਆਂ ਚਾਵੇਂ ਰਿ- ਜ਼ਕ ਉਕਾਵੇਂ ॥ ਝਾੜੂ ਗਰ ਸ੍ਵਾਨਲਦਨੀਏ ਇਕ ਗੜ ਬੜ ਲਚਲਾਵੇਂ ਟਹਿਲ ਕਮਾਵੇਂ॥ ਬੇਲਦਾਰ ਇਕ ਖੋਦਨ ਖੂਹੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਏਕ ਲੋਕਾਂ-

ਵੇਂ ਨ ਬੈਰ ਦੁੜਾਵੇਂ ॥ ੪੨ ॥
ਏਕ ਪ੍ਰਤਮਾ ਸੰਗ ਮਰ ਮਰੀਆਂ ਆਗੇ ਜਾਹਰ ਹਰਦੇ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਦੇ ॥ ਏਕ ਕਲੰਦਰ ਤਜ ਰਿਛ ਬੰਦਰ ਲੈ ਜ਼ਿਆਰਤਾਂ ਧਰਦੇ ਊਪਰ ਸਿਰਦੇ ॥ ਇਕ ਤਸਬੀਰਾਂ ਲੈ ਉਠ ਤੁਰਦੇ ਜਾਚਕ ਓਹ ਘਰ ਘਰਦੇ ਤਾਲਬ ਜਰਦੇ ॥ ਲਖ ਨਸੀਹਤਾਂ ਦੇਦੇਂ ਵੈਂਹਦੇਂ ਲੈਂਦੇ ਖੈਰ ਕਦਰ ਦੇ ਨਾਲ ਹੁਨਰ ਦੇ ॥ ੪੩ ॥
ਪਾਹਨ ਪਤਰੇ ਅਰ ਤਲਵਾਰਾਂ ਫੇਰਨ ਇਕ ਕਰਬਾਲੀ ਗਗਨ ਉਛਾਲੀ ॥ ਫਿਰਨ ਬਾਜ਼ਾਰ ਸ਼ਹਿਰ ਹਰ ਕੂਚੇ ਬਾਜੀਗਰ ਦਿਲ ਵਾਲੀ ਕਈ ਬੰਗਾਲੀ ॥ ਰਾਸ ਮੰਡਲ ਇਕ ਰਚਨ ਨਾਇਕਾਂ ਕਸਬ ਕਰਨ ਇਕ ਤਾਲੀ ਤੇਰਾਂ ਤਾਲੀ ॥ ਏਕ ਬਾਂਸ ਪਰ ਪੇਲਨ ਖੇਲਨ ਕਹਿ ਲਖਬਾਹ ਧਮਾਲੀ ਲੈਨ ਭੁਵਾਲੀ॥ ੪੪ ॥
ਏਕ ਅਨੇਕ ਬਜਾਵਹਿ ਬਾਜੇ ਰਖਨ ਤਮਾਸ਼ੇ ਜਾਰੀ ਮੰਗਲਾ ਚਾਰੀ ॥ ਨਟ ਨਕਾਲ ਨਾਇਕ ਇਕ ਗਾਇਕ ਕੰਚਨ ਪੇਸ਼ੇ ਦਾਰੀ ਇਕ ਨਿਰੰ-ਕਾਰੀ ॥ ਇਕ ਪੁਤਲੀਆਂ ਆਨ ਨਚਾਵਹਿ

ਬੰਦਰ ਏਕ ਬਜਾਰੀ ਏਕ ਮਦਾਰੀ ॥ ਬਹੁ ਕੂ
ਪਧੇ ਅਸੀ ਸੋਹਿਵੇ ਰਰ ਹਰ ਖੇਲ ਖਿਡਾਰੀ
ਊਧਮ ਭਾਰੀ ॥ ੪੫ ॥ ਸ਼ਹਿਰ ਭੰਬੋਰ
ਮਕਾਨ ਅਜਾਇਬ ਆਹਾ ਕਿਤਾ ਨੂਰਾਨੀ
ਜਿੱਨਤ ਸਾਨੀ ॥ ਰੌਨਕ ਘਣੀ ਬਜਾਰ
ਚੁਰਸਤੇ ਹੋਵਨ ਰਾਗ਼ਾ ਸੁਲਤਾਨੀ ਰੰਗ
ਮਕਾਨੀ ॥ ਸਦਾ ਵਰਤ ਚਟਸਾਲਾਂ ਮਕਤਬ
ਵੱਸਨ ਲੋਕ ਸੁਰਗਿਆਨੀ ਗੜ ਸੁਲਤਾਨੀ ॥
ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਤਾਲ ਸੇ ਨੇੜੇ ਬਾਵਲੀਆਂ ਬਹੁ
ਪਾਨੀ ਖੂਹ ਅਸਮਾਨੀ ॥ ੪੬ ॥
ਆਲੀ ਸ਼ਾਨ ਛਬਾ ਅਤ ਪੂਰਨ ਦੂਰੋਂ ਦਿਸਨ
ਮੁਨਾਰੇ ਔਰ ਅਟਾਰੇ ॥ ਖਾਈਆਂ ਸ਼ਹਰਪਨਾਹ
ਦਮਦਮੇ ਸੱਮਨ ਬੁਰਜ ਉਸਾਰੇ ਗਿਰਦੇਸਾਰੇ ॥
ਅੰਦਰ ਮੰਦਰ ਬਨੇ ਅਜਾਇਬ ਮਹਲ ਰੰਗੀਲ
ਚੁਬਾਰੇ [illegible]ਮਾਰੇ ॥ ਸ਼ਮਾ ਚਰਾਗ ਨਾ ਰਖਦੇ
ਭੀਤਰ [illegible] ਸ਼ਾਹ ਲਖ ਚਮਕਾਰੇ ਨਾਗ ਉਜਿ-
ਆਰੇ ॥ ੪੭ ॥ ਸੇਸ਼ਨਾਗ ਥੀਂ ਮਨੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ-
ਆਂ ਸਭ ਛੀਨ ਮੰਗਾਈਆਂ ਘਰੀਂ ਚੜ੍ਹਾਈਆਂ ॥
ਯਾਂ ਅਸਮਾਨੋ ਤੋੜ ਸਤਾਰੇ ਸਾਰੇ ਲਿਆਂ

ਛਨਾਈਆਂ ਅਤ ਉਮਦਾਈਆਂ ॥ ਰਾਜ ਪਾਸ ਬਿਸਕਰਮਾਂ ਜੈਸੇ ਦਸਦੇ ਕਰ ਚਤਰਾਈਆਂ ਰੋਜ ਸਵਾਈਆਂ ॥ ਬਾਹਰ ਜੜੇ ਜਵਾਹਰ ਲਖ ਲਖ ਮੰਦਰਾਂ ਬੀਚ ਜਮਾਈਆਂ ਏਹ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆਂ ॥ ੪੮ ॥
ਆਇਕੁਫੇਰਜੋਂ ਕਰਦੇ ਸਿਫ਼ਤਾਂ ਜੋ ਦੇਖਨ ਇਕ ਵਾਰਾਂ ਨਰ ਔ ਨਾਰਾਂ ॥ ਲਾਜਵਰਦ ਅਸਮਾਨੀ ਜਮਨੀ ਸੰਗਅਕੀਕ ਹਜਾਰਾਂ ਛਬਾਂ ਅਪਾਰਾਂ॥ਛੇ ਰੋਜ਼ੀ ਸੰਗਯਸ਼ਮ ਜ਼ਮੁਰਦ ਔਰ ਬਿਲੌਰ ਬਹਾਰਾਂ ਅਤ ਸਚ ਦਾਰਾਂ ॥ ਕਹ ਲਖਸ਼ਾਹ ਤਾਂਬੜੇ ਗੋੜੇ ਜੜੇ ਸੰਖ ਕਨਕਾਰਾਂ ਬੀਚ ਦੀਵਾਰਾਂ ॥ ੪੯ ॥
ਬੰਗਲੇ ਬੇਸ ਸੁਹਾਵਨ ਗਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ਖ਼ੂਬ ਉਸਰੀਆਂ ਬਾਰਾਂ ਦਰੀਆਂ ॥ ਹੀਰੇ ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਸਬਜੇ ਲਾਲਚੂਨੀਆਂ ਖਰੀਆਂ ਅਤਰੰਗ ਭਰੀਆਂ ॥ ਗੁਲ ਮੈਦਕ ਪੁਖਰਾਜ ਸੀਨੀਦੇ ਨੀਲ ਮਣਕ ਕੰਕਰੀਆਂ ਕੁੰਦਨ ਜਰੀਆਂ ॥ ਮਰਤ ਬਾਨ ਗੁਲਦਸਤੇ ਝਾੜਾਂ ਹਰਤਸਵੀਰਾਂ ਖਰੀਆਂ ਜਹਿ ਲਖ ਧਰੀਆਂ ॥ ੫੦ ॥ ਉਮਦਾ ਸਿਲਾਂ ਫੁਛੇਰ ਜੜੇ ਸੰਗਮਰਮਰੀਆਂ ਬਰਸਾਰੇ ਸਾਨ

ਉਲਾਰੇ ॥ ਸੰਗ ਮੋਸ਼ ਸੰਗ ਸਬਜ਼ ਸੁਰਖ਼ ਰੰਗ ਲਾਗੀ ਕਿਸਮਾਂ ਭਾਰੇ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰੇ ॥ ਇਨਕੇ ਮੰਨੀ ਫੁਬੱਰੇ ਹਜਾਰਾਂ ਨਹਿਰਾਂ ਬਣੇ ਕਿਆ- ਰੇ ਸਜਿਓਂ ਵਾਰੇ ॥ ਚਾਹ ਹੌਜ਼ ਲਖ ਬਾਰ ਘਨੇ ਵਿਚ ਲਹਿੰਦੇ ਲੋਕ ਨਿਜਾਰੇ ਫਿਰਦੇ ਭਵਾਰੇ ॥ ੫੧ ॥

ਬਾਗ ਬਹਿਸ਼ਤ ਭੰਬੋਰ ਸ਼ਹਰਦੇ ਏਹ ਜਵਾਹਰ ਝੜੀਆਂ ਲਖ ਗੁੰਦ ਧਰੀਆਂ ॥ ਕਿਸ ਮਿਸ ਰਾਗ ਅੰਗੂਰ ਸਾਵਗੀ ਲਟਕਨ ਵੇਲਾ ਹਰੀਆਂ ਮੇਵੇ ਭਰੀਆਂ ॥ ਨੇਉਜ਼ਾ ਔਰ ਮਨੱਕਾ ਆਹਾ ਖੂਬ ਕਿਸਮ ਸੰਗ ਤਰੀਆਂ ਕੂਲਾਂ ਤਰੀਆਂ ॥ ਸੇਬ ਆਰਿੰਡ ਤਰਬੂਜੇ ਆਲੂ ਸੇਲ ਅਲੂਚੇ ਸਰੀਆਂ ਖੋਪੇ ਗਰੀਆਂ ॥ ੫੨ ॥

ਨੰਬੂ ਕਿੰਬ ਤੁਰੰਜ ਗਲ ਗਲਾਂ ਲਾਇਆ ਰੰਗ ਅਨਾਰੀ ਬੂਟੇ ਸਾਰੀ ॥ ਖੱਟੇ ਮਿੱਠੇ ਔਰ ਚਕੋਦਰ ਸੰਦਾਫ਼ਲ ਕਚਨਾਰੀ ਸਜੇ ਕਿਆਰੀ ॥ ਨਾਸ ਪਾਤੀਆਂ ਕੇਲੇ ਖਿਰਨੀ ਮਹੁ ਅੰਜੀਰ ਅਪਾਰੀ ਮਜੇ ਛੁਹਾਰੀ ॥ ਜਾਮਨ ਅੰਬ ਸ਼ਹਤੂਤ ਬੀਦਾਨਾ ਮਾਜੂ ਸਰੂ ਚਨਾਰੀ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰੀ॥ ੫੩॥

ਨਸ਼ ਪਾ ਸੀਤਾਫਲ ਅਮਰੂਤ ਖੁਮਾਨੀ ਗੁਲ ਔਰ ਅੰਬਲੀਆਂ ਸੀ ਵਿਰਮਲੀਆਂ॥ ਗੋਂਦੀ ਔਰ ਲਸੂੜੇ ਫਾਲਸੇ ਮਜਨੂੰ ਸਾਖਾਂ ਢਲੀਆਂ ਬਟਲ ਬਟਲੀਆਂ ॥ ਸੁਖਚੈਨਾ ਅਖਰੋਟ ਆਂਵਲੇ ਕਿਸਮਾਂ ਲੈ ਲੈ ਭਲੀਆਂ ਪਾਲੀ ਰਲੀਆਂ॥ ਨਿੰਮ ਸੁਹਾਵਨ ਤੁਨੀਏ ਸ਼ਾਹ ਲਖ ਪਿਪਲ ਪਲਾਕ ਸੁਫਲੀਆਂ ਸੋਹਨ ਖਲੀਆਂ ॥ ੫੪ ॥

ਬਿੱਲ ਅਰ ਬੇਦ ਬਕਾਇਨ ਬਰਨੇ ਬੋਹੜ ਬੀਜੇ ਸਾਰਾਂ ਤਹਾਂ ਅਪਾਰਾਂ॥ ਬਿੰਜੀਆ ਬੇਲ ਬਹੇੜੇ ਨੇੜੇ ਬਾਂਸ ਹਜਾਰਾਂ ਬਾਹਰ ਵਾਰਾਂ ॥ ਬਟਲ ਬਟੇਕ ਬਾਦਾਮ ਬੇਰ ਬੋਹ ਬੀਆਂ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰਾਂ ਲਜ਼ਤ ਦਾਰਾਂ ॥ ਕੌਨ ਗਿਨੇ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਬ੍ਰਿਛ ਲੱਖ ਲਾਇਕ ਛਬ ਸਰਕਾਰਾਂ ਫੁਲ ਗੁਲਜ਼ਾਰਾਂ ॥ ੫੫ ॥

ਗੁਲ ਗੁਲਾਬ ਗੁਲ ਸਦਾ ਗੁਲਾਬੇ ਕੂਜਾ ਘਣਾ ਫੁਫੇਰੇ ਸਜਾਂ ਉਲੇਰੇ ॥ ਮੁੰਗਰਾ ਔਰ ਰਵੇਲ ਮਰਤਬਾਨ ਮੋਤੀ ਕਿਸਮ ਚੰਗੇਰੇ ਫ਼ਿਨਣ ਫ਼ਰੇਰੇ॥ ਮੌਲ ਸਿਰੀ ਤੇ ਤੂਤ ਮਾਲਤੀ ਬੇਦ

ਮੁਸ਼ਕ ਗੁਲ ਹੇਰੈ ਢੇਰ ਘਨੇਰੇ ॥ ਚੰਬਾ ਮਰੂਆ ਬੇਸ਼ ਕੇਵੜਾ ਗੁਲ ਨਰਗਸ਼ ਮੁਖ ਟੇਰੇ ਔਰ ਉਚੇਰੇ ॥ ੫੬ ॥

ਕਲਗਾ ਚੈਨਿਕ ਚਨਨ ਦਾਊਦੀ ਗੁਲ ਬੂਨੇ ਛਬ ਛਾਏ ਕਨਕ ਸੁਹਾਏ ॥ ਗੁਲ ਛਿਬੂ ਗੁਲ ਅਸ਼ਰਫ਼ ਚਾਂਦਨ ਗੁਲ ਤੁਖਮਾ ਉਮਦਾ-ਏ ਰੇਹਾਂ ਗਨਾਏ ॥ ਗੁਲ ਨਸਤ੍ਰ ਅਰ ਗੁਲਾ ਜਾਫ਼ਰੀ ਗੁਲ ਮੈਂਦੇ ਮਨ ਭਾਏ ਗੁਲ ਨਰਮਾਏ ॥ ਗੁਲ ਦੋਪਹਿਰ ਗੁਲ ਨਾ ਫ਼ਰਮਾਨੀ ਗੁਲ ਸੋਸਨ ਖੁਰਮਾਏ ਗੁਲ ਉਮਰਾਏ ॥ ੫੭ ॥

ਹਾਥੀ ਕਾਨ ਕਨਾਤ ਸ਼ਾਨ ਗੁਲ ਸੂਰਜ ਮੁਖੀ ਕਿਨਾਰੇ ਕਈ ਕਿਆਰੇ ॥ ਸਾਹ ਪਸੰਦ ਗੁਲ ਮੇਖ ਬਾਬੂਨਾ ਨਾਗਰ ਵੇਲ ਉਲਾਰੇ ਪਾਉ ਪਸਾਰੇ ॥ ਕਰਨ ਫਲੀ ਗੁਲ ਬਹਰ ਹਕੀਕਤ ਗੁਲ ਦੰਦੂਸ਼ ਹਜਾਰੇ ਹਾਰ ਸਿੰਗਾਰੇ ॥ ਕਹਿ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਗੁਲ ਘਨੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਲਹਿਰੀ ਦੇਂਦੇ ਸਾਰੇ ਖ਼ਾਤਰ ਧਾਰੇ ॥ ੫੮ ॥ ਗੁਲ ਖੈਰਾ ਸਦ ਬਰਗ ਪੂਦਨਾ ਗੁਲ ਲਾਲਾ ਰੰਗ ਲਾਏ ਸਮਨ ਸੁਹਾਏ ॥ ਗੁਲ ਫਰੰਗ ਗੁਲ ਬਾਸੀ

ਭੀਰਾ ਇਸ਼ਕਪੇਚ ਵਲ ਪਾਏ ਭਵਰ ਲੁਭਾਏ
॥ ਰਸ਼ਨ ਜੋਤ ਗੁਲ ਝਮ ਝਮ ਤੁੱਰਾ ਗੁਲ
ਬਸੰਤ ਮਨ ਭਾਏ ਸ਼ੌਕ ਜਗਾਏ ॥ ਕੇਸਰ ਕੌਲ
ਕਨੇਰ ਟੈਹਕਦੀ ਲਾਜਵੰਤ ਕੁਮਲਾਏ ਹਾਥ,
ਬੂਹਾਏ ॥ ੫੯ ॥
ਹਮਾ ਕਿਸਮ ਬੂਟੇ ਅਰ ਵੇਲਾਂ ਲਟਕਨ ਫੁਲ
ਫੁਲਵਾਰੇ ਭਵਰ ਗੁੰਜਾਰੇ ॥ ਹਰ ਹਰ ਡਾਲੀ,
ਫਿਰਨ ਬੁਲਬੁਲਾਂ ਕੋਇਲਾਂ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰੇ
ਮੋਰ ਸ਼ਿੰਗਾਰੇ ॥ ਬੇਸ਼ ਬੈਠਕਾਂ ਬਾਰਾਂ ਦਰੀਆਂ
ਗਿਰਦ ਅਰਾਕ ਸਵਾਰੇ ਮੁਸ਼ਕ ਉਲਾਰੇ ॥
ਸ਼ਾਹ ਹੌਜ਼ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਘਨੇ ਵਿਚ ਲੈਂਦੇ ਲੋਕ
ਨਿਜਾਰੇ ਛੁਟਨ ਭੁਹਾਰੇ ॥ ੬੦ ॥
ਜੋ ਸੈਰਾਨੀ ਜਾਇ ਸੈਰ ਉਸਜਾਨ ਨਾ ਵੇਲਾ
ਰੰਗੀਲੇ ਛੈਲ ਛਬੀਲੇ ॥ ਵਾਰੋ ਵਾਰੀ ਕਰਨ
ਜ਼ਿਆਰਤ ਮੋਹਨ ਦਿਲ ਇਸ ਹੀਲੇ ਪਾਇ
ਵਸੀਲੇ॥ ਜਲਦੀਕਦੀ ਨਾਤੁਰਨ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ ਬੈਠ
ਰਹੇਹੋਢੀਲੇ ਛੋੜ ਕਬੀਲੇ ॥ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਜੋ
ਆਹਿ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕਰਨ ਨਾਗ ਵਸਕੀਲੇ ਲੋਕ ਰਸੀਲੇ
॥੬੧॥ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਚਾਹ ਅੰਸਦੀ ਆਵੇ ਪਾਸ

ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਸਾਥ ਵਜ਼ੀਰਾਂ। ਦੇਂਦਾ ਨਜ਼ਰਖਿਲਾਵੇ
ਨੇਮਤ ਦੂਧ ਮਲਾਈਆਂ ਖੀਰਾਂ ਮਨਦਾ ਪੀਰਾਂ॥
ਹਾਤਮ ਜੈਸੀ ਕਰੇ ਸਖ਼ਾਵਤ ਬਖ਼ਸ਼ੇ ਗਾਓਂ ਜਾ-
ਗੀਰਾਂ ਦੇ ਫ਼ਕੀਰਾਂ॥ਦੇਖ ਸ਼ਾਹਿਲਖਲੇਖਨ ਮਿਟ
ਦਾ ਕਰੀਏਸੈਤਦਬੀਰਾਂਵਸਤਕਦੀਰਾਂ ॥ ੬੨ ॥
ਆਹਾ ਸਮਾਂ ਸਵਾਤੇ ਦਾ ਜਦ ਬੂੰਦ ਸਦਫ਼ ਵਿਚ
ਆਈ ਕਲਾ ਉਪਾਈ ॥ ਚਾਹੇ ਰੂਹ ਮਾਊਂਦਾ
ਨਿਸ ਦਿਨ ਮੇਵੇ ਅਰਮਿਠਿਆਈ ਦੂਧਮਲਾਈ॥
ਬਨੇ ਗੁਗੋਹਰ ਲਾਲ ਇਸਥੀ ਕਣੀ ਰਤਨਦੀ
ਕਾਈਮਨਉਮਦਾਈ॥ ਕਹਿਲਖਸ਼ਾਹਓਸਨਵੇਂ
ਮਹੀਨੇ ਲੜਕੀ ਨਾਦਰ ਜਾਈ ਜੋਤ ਸਵਾਈ ॥
੬੩ ॥ ਮਾਣਕ ਹੀ ਲਾਲ ਜਵਾਹਰ ਨਾਹੀ
ਓਸ ਛੱਬਸਾਨੀ ਦੇਹ ਨੂਰਾਨੀ॥ ਪੈਸਨ ਜਗਤ
ਹੁਸਨਦੀਆਂਧਾਂਕਾਂ ਚੜਸੀ ਜਦੋਂ ਜਵਾਨੀਡੂਰਗ
ਕਹਾਣੀ ॥ ਸੱਸੀਨਾਮ ਧਰਿਯੋਸਸੂਰਤਸੁੰਦਰ
ਦੇਖਪੇਸ਼ਾਨੀਹੂਰਲਜਾਨੀ॥ਕਹਿਲਖਸ਼ਾਹ ਨਕ-
ਸ਼ ਸਭ ਬਾਂਕੇ ਹੋਇ ਨਾਂ ਸਿਫਤ ਜ਼ਿਬਾਨੀ ਨਾਲ
ਅਸਮਾਨੀ ॥ ੬੪ ॥ ਅਹਿਲ ਨਜੂਮ ਰਮਾਲ
ਜੋਤਸ਼ੀ ਸਭ ਸਰਕਾਰ ਬੁਲਾਏ ਪਾਸ ਬਿਠਾਏ ॥

ਰਖੀਆਂ ਮੋਹਰਾਂ ਨਜ਼ਰ ਉਨ ਹਾਂ ਦੇ ਪੁਸਤਕ ਤੁਰਤ
ਫੁਲਾਏ ਕੁੱਰੇ ਸੁਟਾਏ ॥ ਮੈਂ ਘਰ ਹੋਈ ਤਵੱਲੁਦ
ਲੜਕੀ ਕੈਸੇ ਲੇਖ ਲਿਖਾਏ ਦੇਹੋ ਬਤਾਏ ॥ ਕਹਿ
ਲਖਸ਼ਾਹ ਆਗਾਹ ਹੋਏ ਜਬ ਸਮਝ ਜ਼ਾਇਕੇ ਪਾਏ
ਲਗਨ ਲਗਾਏ ॥ ੬੫ ॥ ਕਰਕ ਲਗਨ
ਵਿਚ ਜੱਮੀ ਸੱਸੀ ਕੇਤ ਤਹਾਂ ਆਮੀ ਵੇ ਜਿਉ ਬਜ
ਖੀਵੇ ॥ ਕੁਲੁਧ ਚੌਥੇ ਰਾਹ ਪੰਜਵੇਂ ਅਠਵੇਂ ਮੰਗਲ
ਈਵੇ ਰਾਕਸ ਜੀਵੇ ॥ ਸੁੱਕਰ ਸ਼ਨੀ ਆ ਪਿਆ
ਬਾਰਵੇਂ ਗੁਰ ਕਾ ਵਾਸਾ ਛੀਵੇਂ ਸੁਖਨਾ ਦੀਵੇ ॥
ਦੇਖ ਲੇਖ ਲਖਸ਼ਾਹ ਰਹੇ ਚੁਪ ਕਰਸੀ ਏ ਚਕੀ-
ਏ ਅਰ ਮਸਤੀਵੇ ॥ ੬੬ ॥ ਫਰਦ ਮੀਜ਼ਾਨੋ
ਡੋਰ ਆਤਸ਼ੀ ਜਾ ਵਿਚ ਬਾਤ ਸਮਾਣੀ ਏ ਗਏ ਠਾ
ਈ ॥ ਬਾਦੀ ਨੁਕਤੇ ਆਨ ਨਾਰ ਘਰ ਦਿਤੀ ਹੈ
ਦਿਖਲਾਈ ਕਲਾ ਜਗਾਈ ॥ ਵਤਦ ਓਤਾਦ ਜੁ
ਮਾਯਲ ਜਾਇਲ ਸਾਕਤ ਸੋਧ ਲੜਾਈ ਨਜ਼ਰ
ਦੁੜਾਈ ॥ ਤਾਲਬ ਅਰ ਮਤਲੂਬ ਘਰਾਂ ਦੇ ਆਪਸ
ਵਿਚ ਦੁਖਦਾਈ ਖਬਰ ਨਕਾਈ ॥ ੬੭ ॥ ਪੇਹਿ-
ਲੇ ਸਾਬਿਤ ਪਏ ਇਜਤਮਾਅ ਸ੍ਰਿਦਰ ਚਾਤਰ
ਨਾਰੀ ਚਾਹੇ ਯਾਰੀ ॥ ਦੂਜੀ ਨਕੀ ਮੁਨਫਸਲ ਬਹੋ

ਖੋਟੀ ਇਕ ਦਿਨ ਕਰਗੁ ਜ਼ਵਾਰੀ ਘ੍ਰਾ ਗਈ ਆਰੀ ॥ ਪਏ ਉਤੇ ਬਲ ਦਾਖਿਲ ਤੀਜੇ ਤੁਝਸੇ ਲਾਜ ਕੁਵਾਰੀ ਏਹ ਵਿਚਾਰੀ॥ ਚੌਥੀਹੈ ਅਨਕੰਸ ਦੁਸ-ਮਨੀ ਘਰ ਵਿਚ ਉਠਸੀ ਭਾਰੀ ਨਹਿਸਨਕਾਰੀ ॥ ੬੮ ॥ ਘਰ ਉ[illegible]ਦ ਦੇ ਪੰਜਵੇ ਹੁਨਰਾ ਨ-ਹਿਸ ਸ਼ਕਲ ਹੈਵਾਨੀ ਗੈਰ ਮੀਜ਼ਾਨੀ॥ ਛੇਵੇ ਕਬ ਜੁਲਖਾਰਜ ਮੰਦੀ ਧਾਤੂ ਅੰਦਰ ਕਾਨੀ ਜਾਇਵੇ ਰਾਨੀ ॥ ਪਈ ਉਤਫੁਲ ਖਾਰਜ ਸਤਵੇਂ ਸਖ਼ਤ ਫਰਾਕ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਇਉਂ ਦਿਲ ਜਾਨੀ ॥ ਉਤਬੁਲ ਦਾਖਿਲ ਅਠਵੇ ਖਾਨੇ ਕਬਸੀ ਕੈਹਰ ਤੁਫਾਨੀ ਵਕਤ ਜਵਾਨੀ ॥ ੬੯ ॥ ਨਾਵੇ ਫਰਾ ਮਿਨੁਲ ਕਲਬ ਬੈਠੇ ਅਪਣਾ ਜੋਰ ਲਗਾਵੇ ਹੁਕਮ ਚ-ਲਾਵੇ॥ ਇਜਤ ਮਾਅ ਘਰ ਦਸਵੇ ਸਾਬਿਤ ਚਤਰਾ ਈ ਸਿਖਲਾਵੇ ਇਸ਼ਕ ਜਗਾਵੇ ॥ ਪਏ ਬਾਰਵੇ ਉਤ ਬੁਲਖਾਰਜ ਸਜਨ ਮੁਖਲ ਗਾਵੇ ਖੁਲਕ ਵੰਞਾਵੇ ॥ ਕਹਿਲਖਸ਼ਾਹ ਬਾਰਵੇ ਉਕਲਾ ਹਾਮ ਅੰਦੇਸਾ ਧਾਵੇ ਰਮਲ ਬਤਾਵੇ ॥ ੭੦ ॥ ਸਫ ਰਦੂਰ ਦਿਲ ਦਾਰ ਕਰੇਸੀ ਨਿਕੀ ਤੇਰਵੀਂ ਖਾਨੈ ਤੌਰ ਦੀਵਾਨੇ॥ ਸ਼ਕਲ ਚੌਧਰੀ ਉਤ ਫੁਲ ਦਾਖਲ ਸਿਖੇ ਉਜਰ

ਬਹਾਨੇ ਜੋ ਦਿਲ ਮਾਨੇ ॥ ਘਰ ਮੀਜ਼ਾਨਦੇ ਨੁ
ਸਰਤ ਖਾਰਜ ਮਿਲਸੀ ਸਾਬਬੇਗਾਨੇ ਕਰਗੁ ਯ-
ਰਾਨੇ ॥ ਰਾਹ ਸ਼ਕਲ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਸੋਲਵੀਂ ਵੇਖ
ਜਾਈਚੇ ਦਾਨੇ ਰਹੇ ਹੈਰਾਨੇ ॥ ੭੧ ॥
ਕਿਉ ਹੋ ਤੁਮ ਹੈਰਾਨ ਰਮਲੀਓ ਬਾਦਸ਼ਾਹ
ਫੁਰਮਾਇਆ ਕਿਆ ਗਮ ਧਾਇਆ ॥ ਜ਼ਾਹਿਰ
ਕਰੋ ਹਕੀਕਤ ਮੈਥੀਂ ਜੋ ਕੁਛ ਇਲਮ ਬਤਾਇ-
ਆ ਨਜਰੀ ਆਇਆ ॥ ਮਚ ਸ਼ਤਾਬੀਆਖ ਨਾ
ਸਕਦੇ ਚਾਹੇਂ ਜੀ ਬਖਸ਼ਾਯਾ ਵਖਤ ਲੰਘਾਇਆ॥
ਕਰੇ ਜੋ ਮੁਆਫ ਮਲਕ ਗੁਸਤਾਖੀ ਉਨਹਾਂ
ਖੌਫ ਚੁਕਾਯਾ ਰਾਸ ਸੁਨਾਇਆ ॥ ੭੨ ॥
ਕੁੱਦਸੀ ਇਸ਼ਕ ਕਮਾਲ ਜਦੋਂ ਏਹ ਹੋਗ ਸੇਜ਼
ਦਾ ਬਰਸੀ ਜਰਾ ਨਾ ਡਰਸੀ ॥ ਸੁੰਦਰ ਸ਼ਕਲ
ਹੋਤ ਇਕ ਮਿਲਸੀ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰ ਪਰ ਧਰਸੀ
ਮੁਜਰਾ ਕਰਸੀ ॥ ਅਚਨ ਚੇਤ ਪੈ ਜਾਗ ਵਿ
ਛੋੜਾ ਫੜੋਗ ਬ੍ਰਿਹੋ ਸਰਸੀ ਦਰਦ ਨਾ ਜਰਸੀ॥
ਛੇਖ ਸ਼ਾਹ ਲਖ ਲਿਖੇ ਸਸੀ ਦੇ ਜਾਇ ਥਲਾਂ
ਵਿਚ ਮਰਸੀ ਕਾਰਾ ਕਰਸੀ ॥ ੭੩ ॥ ਸੁਨ
ਏਹ ਸੁਖਨ ਸਮੇਤ ਬੇਗਮਾਂ ਨੀਯਤ ਸ਼ਾਹ

ਬਦਲਾਈ ਵਿਹੁ ਤਨ ਧਾਈ॥ ਏਹ ਲਬ
ਕੀ ਘਰ ਰਖਨੀ ਨਾਹੀਂ ਕਰੀਏ ਖਰਚ
ਉਠਾਈ ਇਉਂ ਦਿਲ ਆਈ॥ ਵੇਖੇ ਬਾਪ
ਲਹੂ ਭਰ ਅਖੀਆਂ ਖੂੰਨੀ ਸਕਲ ਬਨਾਈ
ਜਿਵੇਂ ਕਸਾਈ॥ਕਹ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਲਿਖੀ ਜੋ ਖਾਲਿ
ਕ ਮਿਟਦੀ ਨਹੀਂ ਮਿਟਾਈ ਜੀਵਨ ਪਾਈ॥
॥ ੭੪ ॥ ਇਕ ਵਜੀਰ ਕਰੀ ਅਰਜ ਜੋੜ
ਕਰ ਜਿਉਂ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਭਾਵਗ ਤਿਵੇਂ ਕਮਾਵਗ
॥ ਏਹ ਆਜਿਜ਼ ਹੈ ਬਾਲ ਬਦੇਸੀ ਖੂਨ ਨਮੋਸੀ
ਆਵਗ ਪਾਪ ਨਜਾਵਗ॥ ਦਾਮਨਗੀਰ ਹਸ਼ਰ
ਨੂੰ ਹੋਸੀ ਗਲ ਵਿਚ ਪਲੂ ਪਾਵਗ ਨਰਕ ਲੈਜਾ-
ਵਗ॥ ਪਾਇ ਸੰਦੂਕ ਖਿਜਰ ਨੂੰ ਸੌਪੋ ਯਾ ਓਹ
ਵਹੀ ਰੁੜ੍ਹਾਵਗ ਯਾ ਰਖਵਾਵਗ॥ ੭੫ ॥
ਆਹੇਘਣੇ ਸੰਦੂਕ ਚੰਦਨਦੇ ਸੂਕਾਰੇ ਰਖਵਾਏ
ਰੰਗ ਰੰਗਾਏ॥ ਊਪਰ ਵਰਕ ਤਮਾਮ ਸੁਨਹਿ
ਰੀ ਹੀਰੇ ਲਾਲ ਜੜਾਏ ਬੂਟੇਪਾਏ॥ ਅਫਲਾਤੂਨ
ਅਰਸਤੂ ਜੇਹਾਨਾਲਪ੍ਰੀਤਬਨਾਏਨਜਰਭਜਾਏ॥
ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਕਈਲਖ ਮੇਹਨਤ ਕੀਮਤਕੌਣ
ਗਨਾਏਹੋਸ਼ਦੂਰਾਏ॥ ੭੬ ॥

ਹੀਰੇਮੋਤੀਮਾਨਕ ਸਬ ਜੇ ਜਰਗਰ ਥੀ ਮੰਗਵਾਈ
ਪਾਸ ਰਖਾਈ ॥ ਹਿੱਸੇ ਕੀਤੇ ਨਿਸਫੋ ਨਿਸਫੀ
ਕੀਤੀ ਬਾਪ ਦਾਨਾਈ ਇਉਂ ਦਿਲ ਆਈ ॥
ਇਕ ਸੱਸੀ ਦਾ ਇਕ ਜੋ ਪਾਲੇ ਇਕ ਵਿਵਾਹ
ਕੁੜਮਾਈ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈ ॥ ਕਹਿ ਲਖ ਸਾਹ
ਘੜੀ ਜਬ ਤਖਤੀ ਲਿਖ ਨਾਵੇ ਉਕਰਾਈ
ਕੰਠ ਬਨ੍ਹਾਈ ॥੭੭॥
ਮਾਲ ਨਾਲ ਵਿਚ ਪਾ ਸੰਦੂਕ ਦੇ ਬਾਹਰ ਕਿਵ-
ੜ ਜੜਾਇਆ ਕੁਫ਼ਲ ਲਗਾਇਆ ॥ ਬਾਪ
ਆਪਦੇ ਹੁਕਮ ਸੱਸੀ ਨੂੰ ਸ਼ੌਹ ਦਰਯਾਉ
ਰੁੜ੍ਹਾਇਆ ਪਾਪ ਕਮਾਇਆ ॥ ਲੇਖ ਹੂਰੇ ਨੂੰ
ਝੂਰਦੀ ਮਾਦਰ ਕਾਦਰ ਕਜ਼ੀਆ ਪਾਇਆ
ਗ਼ਮ ਦਿਖਲਾਇਆ ॥ ਜੋ ਲਖਸ਼ਾਹ ਲਿਖਜੇ
ਵਿਚ ਮਸਤਕ ਮਿਟਦਾ ਨਹੀਂ ਮਿਟਾਇਆ
ਸੂਲ ਸਵਾਇਆ ॥੭੮॥
ਮਾਉਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਦੋਸ ਨਾ ਕੋਈ ਹੋਈ ਜੋ ਕੁਛ
ਸ਼ਾਹੀ ਬਾਤ ਇਲਾਹੀ ॥ ਬਿਨਾਂ ਵਜੀਰ ਸ਼ਾਹ ਦੇ ਬ
ਮਾਲਕ ਕਰਦਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਆਖ ਸਲਾਹੀ ॥
ਸਾਇਤ ਜਬਰਜੋਰ ਕਰ ਲੈ ਜਾਵੇ ਫ਼ਿਰ ਫਸੇਂ-

ਦਾ ਫਾਹੀ ਤਜ ਝਲ ਕਾਹੀ ॥ ਦੁਖ ਨਸੀਬ
ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਸੱਸੀ ਦੇ ਰੋਹਨ ਨਾ ਨੈ ਵਿਚ
ਤਾਂਹੀ ਲਿਖਿਆ ਤਾਂਹੀ ॥ ੭੯ ॥

ਗੌਸਾਂ ਕੁਤਬਾਂ ਉਪਰ ਵਰਤੀ ਮਿਟੇ ਨਾ ਹੋਵਨ
ਹਾਰੀ ਹੁਕਮ ਸਤਾਰੀ ॥ ਕੱਢ ਬਹਿਸ਼ਤੋਂ ਸੱਟਿਆ
ਬਾਹਰ ਆਦਮ ਹੱਵਾ ਨਜਾਰੀ ਰੋਂਦੀ ਜ਼ਾਰੀ ॥
ਇਬਰਾਹੀਮ ਚਿਖਾ ਨੂੰ ਢੋਇਆ ਆਤਸ਼ ਵਿਚ
ਗੁਲਜਾਰੀ ਓਸ ਨਿਹਾਰੀ ॥ ਡਿਠਾ ਨੂਹ
ਤੂਫ਼ਾਨ ਰਹਿਆ ਬਚ ਹੋਇਆ ਸ਼ੁਕਰ ਗੁਜਾਰੀ
ਕਿਸ਼ਤੀ ਤਾਰੀ ॥ ੮੦ ॥

ਯੂਸਫ਼ਨੂੰ ਚਾ ਕੀਤਾ ਬਰਦਾ ਸੀਸ ਜਿਕਰੀਏ
ਆਰੀ ਸਹੇ ਕਰਾਰੀ ॥ ਸੁਲੇਮਾਨ ਥੀਂ ਭਠ
ਝੁਲਕਾਯੋ ਬਖਸ਼ੇ ਫੇਰ ਇਕ ਵਾਰੀ ਤਖਤ
ਅਸਵਾਰੀ ॥ ਨਿਗਲ ਗਈ ਯੂਨਸ ਨੂੰ
ਮਛਲੀ ਸਾਬਰਦੀ ਦੇਹ ਸਾਰੀ ਕਰਮਾਂਝਾਰੀ ॥
ਸੂਲੀ ਪਰ ਮਨਸੂਰ ਚੜ੍ਹਾਇਓ ਸਖਤੀ ਓਸ
ਸਹਾਰੀ ਜਹਾਨ ਪਿਆਰੀ ॥ ੮੧ ॥

ਮੂਸੇ ਦਾ ਹੱਥ ਸ਼ਮਾ ਬਨਾਯੋ ਲੰਘਿਆ ਰੈਣ
ਅੰਧਾਰੀ ਦੁਖ ਸਹਿ ਭਾਰੀ ॥ ਮੇਹਤਰ

ਈਸਾ ਜਾਇਆ ਮਰੀਯਮ ਕੁਦਰਤ ਥੀਂ ਬਲ
ਹਾਰੀ ਪੂਤ ਕੰਵਾਰੀ ॥ ਛੀਨ ਲਏਫਰਜੰਦ ਨ-
ਬੀਦੇ ਦੀਨ ਤਖਤ ਸਰਦਾਰੀ ਹੱਕਹਿਤਕਾਰੀ।
ਕਹਿ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਡਿਠੇ ਦੁਖਵਲੀਆਂ ਸੱਸੀ ਕੌਨ
ਵਿਚਾਰੀ ਲੇਖ ਬਡਾਰੀ ॥ ੯੨ ॥ ਵੰਜੀ
ਹਾਥ ਨਾ ਆਵੇ ਨੈਂ ਓਹ ਨਿਕਸੇ ਚੀਰ ਪਹਾੜਾਂ
ਲੈਇ ਉਲਾਰਾਂ ॥ ਘੁੰਮਨ ਘੇਰ ਵਿਚ ਬੁੱਲਨ
ਓਧਰ ਮੱਛ ਕੱਛ ਸੰਸਾਰਾਂ ਤੰਦੂਏ ਤਾਰਾਂ ॥ ਲਖ
ਜਲੋਂੜੇ ਲੈਨ ਮਰੋੜੇ ਅਸਰਾਲੀ ਬਿਸੀਆਰਾਂ
ਮਾਰ ਹਜਾਰਾਂ ॥ ਨਿਗਲ ਸੰਦੂਕ ਨਾ ਸਕਦੀ
ਆਫ਼ਤ ਜੜੀ ਸਲਾਕ ਹਜਾਰਾਂ ਮਿਸਲਕਟਾਰਾਂ
॥ ੯੩ ॥ ਸਿੰਧ ਝਨਾਉ ਜੇਹਲਮ ਅਰ
ਰਾਵੀ ਸਤਲੁਜ ਬਸ ਉਥਾਹਾਂ ਜਲ ਅਸਗਾਹਾਂ
॥ ਔਰ ਅਗਿਣਤ ਰਲੇ ਆ ਨਾਲੇ ਡਾਲੇ ਜੋਰ
ਅਗਾਹਾਂ ਕਰਦੇ ਧਾਹਾਂ ॥ ਤਹਾਂ ਨਾ ਕੋਈ ਰੌ
ਡਰਨ ਦਾ ਹਾਰ ਖਲੋਵਨ ਬਾਹਾਂ ਧੜੋਂ ਪਿਛਾਹਾਂ
॥ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਤੁਰਨ ਕਿਵ ਬੇੜੇ ਪੇਸ਼ ਨ ਜਾ
ਵਨ ਵਾਹਾਂ ਖੌਫ ਮਲਾਹਾਂ ॥੯੪॥

ਸਾਵਨ ਮਾਹ ਸਮਾਂ ਇਕ ਰਾਤ ਵਿਸੇਨ

ਘਾਂਰ ਪਸਾਰੀ ਘਟਾ ਗੁਬਾਰੀ॥ ਚਮਕੇ ਪੁਰਾ ਬਿਜ
ਲੀ ਦਮਕੇ ਧਮਕੇ ਧਰਤੀ ਸਾਰੀ ਕੜਕਕ ਹਾਰੀ॥
ਦਾਦਰ ਮੋਰ ਪਪੀਹੇ ਕੋਲਾਂ ਕਰਨ ਸ਼ੋਰ ਬਿਸ
ਯਾਰੀ ਬੂੰਦਾਂ ਜਾਰੀ ॥ ਰਬ ਰਾਖਾ ਲਖਸ਼ਾਹ
ਸਸੀਦਾ ਵਿਚ ਸੰਦੂਕ ਵਿਚਾਰੀ ਲੈਂਦੀ ਤਾਰੀ
॥੯੫॥ ਅੱਤਾ ਨਾਮ ਕਾਰੀਗਰ ਧੋਬਾ ਨਿਤ ਨਦੀ
ਪਰ ਆਵੇ ਖੁੰਬ ਚੜ੍ਹਾਵੇ ॥ ਮਾਮੂ ਦੀ ਬੁਗ ਜਾਮ
ਦਾਨੀਆਂ ਨੈਨੂ ਖਾਸ ਜਗਾਵੇ ਦਾਗ ਵੈਂਜਾਵੇ॥ ਮਲ
ਮਲ ਲਠਾ ਚੁਤਾਰ ਚੂੜੀਆ ਕਮਰਖ ਕੀਮਤ
ਪਾਵੇ ਬੇਸ਼ ਬਨਾਵੇ ॥ ਕਹਿ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਚੰਦੇਲੀ
ਗਠੇ ਅਤਲਿਸ ਅਤ ਚਚਕਾਵੇ ਮਾਇਆ ਲਾਵੇ
॥੯੬॥ ਏਕ ਰੋਜ਼ ਓਹ ਬਡੀ ਸਬੇਰੇ ਲੈ
ਬਿਸਤਰ ਉਠ ਧਾਇਆ ਨੈਂ ਪਰ ਆਇਆ ॥
ਦੇਖ ਬੇਸ਼ ਸੰਦੂਕ ਸੁਨੈਹਰੀ ਹੀਰੇ ਲਾਲ ਜੜਾਇ
ਆ ਕਿਸੇ ਰੁੜ੍ਹਾਇਆ ॥ ਮਾਰ ਛਲਾਂਗ ਪਿਆ ਵਿ
ਚ ਜਲ ਦੇ ਰੰਗ ਪਦਾਰਥ ਪਾਇਆ ਕੱਢਲਿਆ
ਇਆ ॥ ਲਖ ਖੁਸੀਆਂ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਨੂੰ
ਰਬ ਸਬੱਬ ਲਗਾਇਆ ਭੇਜੇ ਮਾਇਆ ॥੯੭॥
ਖੋਲਿਆ ਲਿਆਇ ਸੰਦੂਕ ਉਸ ਘਰ ਕੀਤੀ

ਦਸਤ ਦਰਾਜ਼ੀ ਹੋਇ ਅਤ ਰਾਜ਼ੀ ॥ ਹੀਰੇ ਲਾਲ
ਜਵਾਹਰ ਬਾਲਿਕ ਖਾਲਿਕ ਭੇਜੀ ਬਾਜ਼ੀ ਉਸ
ਕੋਤਾਜ਼ੀ ॥ ਬੀਸੀ ਨਾਮ ਨੇਕ ਉਸ ਔਰਤ ਅੱਤਾ
ਮਰਦ ਨਿਮਾਜ਼ੀ ਸੂਰਤ ਗਾਜ਼ੀ ॥ ਲਈ ਓਸ
ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਹਵੇਲੀ ਰਖ ਕਨੀਜ਼ ਕਨਾਜ਼ੀ
ਇੱਜ਼ਤ ਸਾਜ਼ੀ ॥ ੮੮ ॥ ਨਹੀਂ ਸੀ ਓਸ
ਉਲਾਦ ਅੱਗੇ ਘਰ ਕਰੇ ਖੁਸ਼ਕ ਬਨ ਸਾਵੇ
ਜੇ ਰਬ ਭਾਵੇ ॥ ਤਰਸਦਿਆਂ ਨੂੰ ਧੀਉ ਜੀਉ
ਇਕ ਦੌਲਤ ਨਜਰੀ ਆਵੇ ਖੁਲਕ ਵਧਾਵੇ ॥
ਖਿਦਮਤਗਾਰ ਚੁਫੇਰ ਸੱਸੀ ਦੇ ਦਾਈ ਸ਼ੀਰ
ਪਿਲਾਵੇ ਗੋਦ ਖਿਲਾਵੇ ॥ ਜੇਵਰ ਗਿਰਦ ਮ
ਤਾਅ ਸ਼ਾਹਲਖ ਗੈਰ ਨਾਂ ਢੁਕਨਾਂ ਪਾਵੇ ਮਤ
ਛਲਜਾਵੇ ॥ ੮੯ ॥ ਪਾਂਚ ਬਰਸ ਕੀ ਹੋਈ
ਜਿਸ ਦਿਨ ਮਕਤਬ ਪੜਨ ਬਠਾਈ ਸੁੱਧਬੁੱਧ
ਆਈ ॥ ਬਨ ਪੰਚਾਇਤਾਂ ਆਵਨ ਧੋਬੇ ਲੋੜਨ
ਓਹ ਕੁੜਮਾਈ ਬਾਤ ਬਨਾਈ ॥ ਪੜ੍ਹਿਆ
ਇਲਮ ਕੁਰਾਨ ਕਤੇਬਾਂ ਨਸਰ ਨਜਮ ਸਿਖ
ਲਾਈ ਹਰ ਚਤਰਾਈ ॥ ਮਾਪਿਆਂ ਏਹ ਮੁਰਾਦ
ਸ਼ਾਹ ਲਖ ਮਿਲੇ ਸਾਕ ਸੁਖਦਾਈ ਧਾ ਉਮਦਾਈ

॥ ੯੦ ॥ ਤਿੰਵਨ ਵਿਚ ਇਕ ਰੋਜ ਸੱਸੀ ਨੂੰ ਤਾਨਾਂ ਸਖੀਆਂ ਲਾਇਆ ਰੋਹ ਚੜ੍ਹਾਯਾ ॥ ਨਹੋ ਸੀ ਨਾ ਹੀ ਜਣਿਆ ਤੈਕੋ ਅੱਤਾ ਕਿਤੋਂ ਲਿਆਇਆ ਧੋਵਨ ਧਾਇਆ ॥ ਸੁਨ ਏਹ ਸੁਖਨਤਮਕ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਮਾਂਕੋ ਆਨ ਡਰਾਇਆ ਖੰਜਰ ਚਾਇਆ ॥ ਜੇ ਹੁਨ ਕਰੇਂ ਲੁਕਾਓ ਮਾਰਸਾਂ ਉਸਨੇ ਜੀਉ ਬਚਾਇਆ ਸਚ ਸੁਨਾਇਆਂ ॥ ੯੧ ॥

ਅਪਨੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਡਰਦੀ ਕਰਦੀ ਸੋਚਾਂ ਨਾਰਪੁਰਾਨੀਮਹਾਂ ਸਿਆਨੀ ॥ ਕੇਹਪੜ੍ਹਾਇਆ ਇਲਮ ਸਸੀ ਨੂੰ ਚੁਭਗ ਜਿਗਰ ਵਿਚ ਕਾਨੀ ਇਸ਼ਕ ਰੰਜਾਨੀ ॥ ਜੇ ਇਸਦੇ ਉਸਤਾਦ ਪਾਸ ਮੈਂ ਜ਼ਾਹਿਰ ਕਰਾਂ ਕਹਾਨੀ ਸੰਗ ਮੁਲਾਨੀ ॥ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਨਾ ਜਰਸੀ ਕਰਸੀ ਬਾਹਰ ਬਾਤ ਮਤਾਨੀ ਕਿਤੇ ਟਕਾਨੀ ॥ ੯੨ ॥

ਆਦਮ ਜਾਮ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਅਦਲੀ ਤੂੰ ਦੁਖਤਰ ਉਸਜਾਈ ਫਰਕ ਨਾ ਰਾਈ ॥ ਐਪੀ ਰੇਖ ਲਿਖੀ ਬਿਧ ਮਸਤਕ ਦੇਖ ਬਾਪ ਦੁਖ ਦਾਈ ਨਦੀ ਰੁੜ੍ਹਾਈ ॥ ਏਹ ਦੌਲਤ ਹੈ ਤੂੰ

ਦੀ ਤੈਂ ਦੇ ਸਦਕੇ ਲੈਂਦੀ ਰਾਈ ਘੋਲਘੁਮਾਈ॥
ਮਾਹਮੁਖੀ ਭਰ ਆਹ ਸ਼ਾਹ ਲਖ ਬੋਲੀ ਤਾਹਿ
ਲਗਾਈ ਵਾਹ ਨ ਕਾਈ ॥੯੩॥

ਕਿਸਮਤ ਵਿਚ ਕੰਮਬਖਤੀ ਸਖਤੀ ਤਖਤੀ
ਲਖਤੀ ਰੋਈ ਆਜਜ਼ ਹੋਈ॥ ਬਾਪ ਸ੍ਰਾਪ
ਆਪ ਸਿਰ ਝਲਿਯਾ ਮੈਂ ਵਿਚ ਪਾਪ ਨਾ ਕੋਈ
ਨਹੀਂ ਵਿਚ ਢੋਈ॥ ਜੇ ਹੋਨੀ ਨਾ ਚੁਕਦੀ
ਝੁਕਦੀ ਤਕਦੀ ਸਾਕ ਨਾਂ ਕੋਈ ਕੰਮਬਖ਼ਤੋਈ॥
ਹੁਨ ਲਖਸ਼ਾਹ ਵਿਵਾਹ ਨਾਂ ਕਰਸੀ ਪਰਸਾਂ
ਸ਼ਾਹ ਧਾ ਦੋਈ ਧਾ ਬਲ ਮੋਈ ॥ ੯੪ ॥

ਧੋਬਨ ਮਾਂ ਗਮਖਾਰ ਸੱਸੀ ਨੂੰ ਗੋਸ਼ੇ ਬੈਹ ਸਮ-
ਝਾਵੇ ਘਣਾ ਡਰਾਵੇ ॥ ਏਹ ਬਾਰਤ ਜੇ ਸੁਨੇ
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸ਼ੈਹਰੋਂ ਬਦਰ ਕਰਾਵੇ ਡੇਰ ਨਾ ਲਾਵੇ॥
ਸਚ ਝੂਠ ਨਿਤਰੇ ਕਚੈਹਰੀ ਜੋ ਭਾਵੇ ਦਿਲ
ਆਵੇ ਤਿਵੇਂ ਕਮਾਵੇ॥ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਨਾ ਵਾਹ
ਅਸਾਂਦੀਤੋਹੇ ਚਾਹ ਡੁਬਾਵੇ ਕੌਨ ਛੁਡਾਵੇ॥੯੫॥

ਸੁਖਨ ਸਖਤ ਜੋ ਜਰਦੀ ਬਰਦੀ ਕਰਦੀ ਬਾਤ ਨਾ
ਬਾਹਰ ਦੁਸਮਣ ਨਾਹਰ॥ ਨਾ ਕੋਈ ਸੱਕਾ
ਬਿਰਾਦਰ ਨਾਦਰ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿਕਦੀ ਖਾਹਰ

ਨਾ ਕੋਈ ਠਾਹਰ ॥ ਜਾਤ ਸਫਾਤ ਛਪਾਈ
ਐਸੇ ਜੈਸੇ ਰੰਗ ਜਵਾਹਰ ਕਰੇ ਨਾ ਜ਼ਾਹਿਰ ॥
ਝੁਰੇ ਮੋਰ ਜਿਉ ਚੋਰ ਸੱਸੀ ਦਿਲ ਕਹਿ ਲਖ
ਸ਼ਾਹ ਨਾ ਬਾਹਰ ਬਿਨ ਹਕ ਜ਼ਾਹਿਰ ॥ ੯੬ ॥

ਧੋਬੀ ਨਾਮ ਤਮਾਮ ਰੋਜ਼ ਰਲ ਪੈਹਨ ਪੁਸ਼ਾਕਾਂ
ਆਵਨ ਸ਼ਾਨ ਦਿਖਾਵਨ ॥ ਸਾਥੀਂ ਕੌਨ ਚੰਗੇਰਾ
ਤੈਨੂੰ ਅੱਤੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਵਨ ਬੈਠ ਰਝਾਵਨ ॥
ਜੋਸ਼ੈ ਪਜਾਰੀਆਂ ਹੋਵਨ ਧੀਆਂ ਤੌਣੀਆਂ ਨਾਂਹ
ਸਮਾਵਨ ਪਰ ਘਰ ਜਾਵਨ ॥ ਓਹ ਲਖਸ਼ਾਹ
ਨਾ ਮੰਨਦਾ ਕੋਈ ਭਾਈ ਜੋਰ ਲਗਾਵਨ ਸੀਸ
ਨਿਵਾਵਨ॥੯੭॥

ਬੋਹਰ ਸਸੀਕੋਂ ਪਿਦਰ ਪੁਛਿਆ ਬੋਲੇ ਨਾਂ ਸਰਮਾਂ
ਦੀ ਗਮ ਨੂੰ ਖਾਂਦੀ ॥ ਪਿਆ ਖਿਯਾਲ ਤਮਕ
ਫਿਰ ਬੋਲੀ ਨਾ ਮੈਂ ਧੀਉ ਤੁਸਾਂ ਦੀ ਐਸ
ਸ਼ਾਹਾਂਦੀ ॥ ਕਿਸਮਤ ਡੋਬੀ ਤਕਦੀ ਧੋਬੀ
ਸੋਬੀ ਹੋਇ ਵਕਾਂਦੀ ਖਾਲਸ ਚਾਂਦੀ ॥ ਕਹਿ
ਲਖਸ਼ਾਹ ਲਿਖੇ ਦੁਖ ਕਰਮੀ ਕੱਢ ਤੁਸਾਂ ਘਰ
ਆਂਦੀ ਰੁੜਦੀ ਜਾਂਦੀ ॥ ੯੮ ॥

ਜਾਹੋ ਅਪਨੀ ਘਰੀਂ ਬੇਲੀਯੋ ਆਖ ਸੁਨਾ

ਇਆ ਔੱਤੇ ਅਤ ਹੋਇ ਤੱਤੇ ॥ ਰਖੇ ਈਮਾਨ ਕੁਰਾਨ ਪੜੇ ਏਹ ਹੈ ਨਾਦਾਨ ਸਿਰ ਛੱਤੇ ਤੈਂਦੇ ਨਾ ਕੱਤੇ ॥ ਸਾਨੂੰ ਲੋੜ ਨਾ ਕਾਈ ਭਾਈ ਤੁਸਾਂ ਵਿਚੋਲੇ ਘੱਤੇ ਸਾਕ ਸੁਪੱਤੇ ॥ ਓਹ ਲਖਸ਼ਾਹ ਗਏ ਲਖ ਮਰਜੀ ਏਹ ਨਾਂ ਲਗਦਾ ਮੱਤੇ ਪਿਛਹਾਂ ਪਰੱਤੇ ॥ ੯੯ ॥

ਭੇਜ ਗੁਲਾਮ ਸਦਾਯਾ ਔੱਤਾ ਨੀਯਤ ਬਾਹ ਭੁਲਾਈ ਹਿਰਸ ਵਧਾਈ ॥ ਤਖ਼ਤੀਕਰ ਮਾਲੂਮ ਸੱਸੀਨੇ ਧੁਰ ਦਰਗਾਹ ਪੌਚਾਈ ਦੇਰ ਨਾ ਲਾਈ ॥ ਨਾਵਾਂਵਾਚ ਹੋਯਾ ਬਹੁ ਲਾਜ਼ਿਮ ਹੋਸ਼ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਈ ਜਾਤੀ ਜਾਈ ॥ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਪਛਾਤੀ ਚੌਕੀ ਜੋ ਬਾਲਿਕ ਗਲ ਪਾਈ ਸਾਥ ਰੁੜਾਈ ॥ ੧੦੦ ॥ ਅਕਸਰ ਅੰਸ ਪਿਯਾਰੀ ਮਾਪੇ ਚਾਹਨ ਧੀ ਮਨਾਈ ਘਰ ਸਦਵਾਈ ॥ ਸੱਸੀ ਦਿਤਾ ਜਵਾਬ ਅਗੋਂ ਨਾ ਮੈਂ ਬਾਬਲ ਜਾਈ ਤੁਸਾਂ ਨਾ ਜਾਈ ॥ ਬੇਤਕਸੀਰ ਸ਼ੀਰ ਨਹੀਂ ਪੀਤਾ ਵਿਚ ਸੰਦੂਕੇ ਪਾਈ ਚਾਇ ਰੁੜਾਈ ॥ ਮੂੰਹ ਲਗਨਾਂ ਲਖ ਪਾਪ ਤੁਸਾਨੂੰ ਸਮਝੋ ਕਰੋ ਦਾਨਾਈ

ਸਾਂਝ ਨਾ ਕਾਈ ॥੧੦੧ ॥
ਝੁਰਦੀ ਮਾਉਂ ਫਿਰਾਕ ਧੀਉ ਦੇ ਨੀਰ ਅਖੀ
ਥੀਂ ਢਲਦਾ ਸ਼ੀਰ ਉਛਲ ਦਾ ॥ ਜਿਉਂ ਯਾ-
ਕੂਬ ਨੂੰ ਯੂਸਫ ਦਾ ਦੁਖਲਾਂਬੂ ਤਨ ਵਿਚਬਲਦਾ
ਤਾਪ ਖਲੱਲ ਦਾ ॥ ਜਾਈ ਪਾਸ ਆਸ ਕਰ
ਜਾਵੇ ਲਾਵੇ ਪੇਚ ਅਕਲ ਦਾ ਜੋਰ ਨਾਂ ਚਲਦਾ॥
ਕਹੁ ਲਖ ਯਾਦ ਸੰਦੂਕ ਸੱਸੀ ਨੂੰ ਖੌਫ ਘਣਾ ਵਲ
ਛੱਲਦਾ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਰਲਦਾ॥੧੦੨॥ਬਾਦਸ਼ਾਹ
ਏਹ ਕੀਤੀ ਗਿਨਤੀ ਜੇ ਬਾਲਕ ਘਰ ਆਂਦੀ ਬਨ-
ਗੁ ਅਸਾਂਦੀ ॥ ਕੈਹ ਗਏ ਜਿਵੇਂ ਨਜੂਮੀ ਪੰਡਿਤ
ਹਰਗਿਜ਼ ਖ਼ਤਾ ਨ ਜਾਂਦੀ ਬਾਤ ਉਨਹਾਂਦੀ॥ ਸ਼ਾ
ਹਜ਼ਾਦੀ ਘਰ ਰਹੇ ਧੋਬੀਆਂ ਫਿਰ ਦਲੀਲ ਦੂਹਾਂ
ਦੀ ਪਿਉ ਅਰਮਾਂਦੀ ॥ ਲਖ਼ਸ਼ਾਹ ਮਿਲਿਯਾ ਮੁ-
ਲਕ ਸੱਸੀ ਨੂੰ ਖ਼ਰਚੇ ਸੋਨਾਂ ਚਾਂਦੀ ਨੇਮਤ ਖਾਂ-
ਦੀ ॥ ੧੦੩ ॥ ਸਾਹਿਬ ਹੁਸਨ ਸੁਘੜ ਸ਼ਾਹ-
ਜ਼ਾਦੀ ਸਖੀਆਂ ਵਿਚ ਸਮਾਵੇ ਅਤ ਛਬਛਾਵੇ ॥
ਯਾ ਸਾਗਰ ਸੁਤ ਰੰਬਾ ਯਾ ਸਸ ਸਨਮੁਖ ਹੂਰ ਨ
ਆਵੇ ਦੇਖ ਲਜਾਵੇ ॥ ਸੈਰ ਬਾਗਦਾ ਕਰੇ ਹਮੇਸ਼ਾਂ
ਹਰ ਹਰ ਮੇਵਾ ਖਾਵੇ ਫੂਲ ਹੰਢਾਵੇ ॥ ਜੋ ਮਕਾਨ

ਲਖਸ਼ਾਹ ਸੁਨੇ ਖ਼ੁਸ਼ ਦਿਲ ਥੀਂ ਨਾਹਿ ਭੁਲਾਵੇ
ਬਾਦ ਰਖਾਵੇ॥ ੧੦੪ ॥ ਕਿਧੋਂ ਅਰੰਭਾ ਕਿ-
ਧੋਂ ਉਰਬਸੀ ਕਿਧੋਂ ਮੇਘਾਨਾ ਨਾਰੀ ਸਜ ਅਤ
ਭਾਰੀ॥ ਕਿਧੋਂ ਸੁਕੇਸੇ ਪਾਤਰ ਸ਼ਾਤਰ ਇੰਦਰਾ-
ਇਨ ਕੀ ਪਿਆਰੀ ਪਰੀ ਵਸਾਰੀ॥ ਵਗੇ ਬਾਦ
ਬਿਸੀਯਾਰ ਉਤ ਦਿਨ ਆਹੀ ਗਰਦ ਗੁਬਾਰੀ
ਜਿਉਂ ਨਿਸ ਕਾਰੀ ॥ ਸਖੀਆਂ ਸਾਥ ਪਨਾਹ
ਸ਼ਾਹਲਖ ਮਾਹ ਸ਼ਕਲ ਉਜਿਆਰੀ ਸੈਰ
ਸਿਧਾਰੀ ॥ ੧੦੫ ॥ ਗ਼ਜ਼ਨੀ ਨਾਮ
ਸੁਦਾਗਰ ਜ਼ਾਦਾ ਉਸਦੀ ਬਹੁ ਵਡਿਯਾਈ ਕਰੇ
ਲੁਕਾਈ॥ਵਿਚ ਭੰਭੋਰਦੇ ਬਾਗ ਉਸਇਕ ਬਾਰਾਂ
ਦਰੀ ਬਨਾਈ ਦੌਲਤ ਲਾਈ॥ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਦੀ-
ਆਂ ਤਹਾਂ ਮੂਰਤਾਂ ਇਕ ਦੂ ਇਕ ਸਵਾਈ ਅਤ
ਛਬ ਛਾਈ ॥ ਸੁਨੀ ਸਿਫ਼ਤ ਲਖਸ਼ਾਹ ਸੱਸੀ ਨੇ
ਸਾਥ ਸਹੀਆਂ ਉਠ ਧਾਈ ਵੇਖਨ ਆਈ ॥
੧੦੬॥ਸਿਫ਼ਤਹੁਸਨਦੀ ਹੋਇ ਨ ਸਕਦੀ ਬਿਧ
ਨੇ ਆਪ ਸਵਾਰੇ ਨਕਸ਼ ਮੁਹਾਰੇ ॥ ਸਸ ਮੂਰਤ
ਵਿਚਸੋਹਨੀਸੱਸੀ ਸਖੀਆਂ ਗਿਰਦ ਸਤਾਰੇ ਦੇਨ
ਨਜਾਰੇ॥ ਕਵਲਾਂ ਮੀਟੇ ਮੂੰਹ ਦੇਖ ਜਬ ਚਕਵੇ

ਰੋਜ਼ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਭਏ ਨਿਆਰੇ ॥ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰੋੜ ਕਰੋੜ
ਸ਼ਾਹ ਲਖ ਹੋਗ ਏਹ ਚਾਨਣ ਸਾਰੇ ਮਿਟੇ ਅੰਧਾਰੇ
॥੧੦੭॥ ਤਹਾਂ ਏਕ ਤਸਵੀਰ ਅਜਾਇਬ
ਹੋਰ ਨਾ ਉਸਦੇ ਸਾਨੀ ਦੇਖ ਰਬਾਨੀ ॥ ਸਦ ਮੁ
ਸੱਵਰ ਪੁਛਿਆ ਸੱਸੀ ਮਿਠੀ ਹੋਇ ਜਿਬਾਨੀ ਪਤਾ
ਨਸ਼ਾਨੀ ॥ ਜਿਸਦੀ ਤੈਂ ਏਹ ਲਿਖੀ ਮੂਰਤ ਸੂਰਤ
ਕੌਨ ਨੁਰਾਨੀ ਮਾਹ ਪੇਸ਼ਾਨੀ ॥ ਲਖਸ਼ਾਹ ਆਖ ਸੁ
ਨਾਵੀਂ ਹੋਵੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਤ ਆਸਾਨੀ ਦੁਹੀ ਜਹਾਨੀ
॥੧੦੮॥ ਹੋਤ ਅਲੀ ਗਢ ਕੇਚਮ ਅੰਦਰ ਆਹਾ
ਸਾਹਿਬ ਬਲਦਾ ਮਾਲਕ ਬਲਦਾ ॥ ਅਕੱਠੇ
ਰਹਿਨ ਬਾਘ ਬਕਰੀ ਬੱਧਾ ਟੱਲ ਅਦਲ ਦਾ ਹੁ-
ਕਮ ਨ ਟਲਦਾ ॥ ਤਿਸ ਦਿਨ ਘਰ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ
ਪੁੰਨੂੰ ਭਿੰਨਾ ਅਤਰ ਸੰਦਲ ਦਾ ਕੋਟ ਅਕਲ ਦਾ ॥
ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਮਾਹ ਸਮ ਸੂਰਤ ਫਿਰਿਆ ਹੱਥ
ਫਜਲ ਦਾ ਰਬ ਅਜਲ ਦਾ ॥ ੧੦੯॥ ਸੈਰ ਬਾਗ
ਦਾ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਜਬ ਸਾਥ ਸਈਆਂ ਘਰ ਆਈ
ਛਬ ਕੁਮਲਾਈ ॥ ਝੁਰਦੀ ਘਣਾਂ ਜੁਲੇਖਾਂ ਜੈਸੀ
ਉਠਦੀ ਲੈਹਰ ਸੁਵਾਈ ਕੈਹਰ ਸਤਾਈ ॥ ਬਿਰ
ਹੋਂ ਨਾਗ ਅਨਜਾਨੇ ਡੱਸਿਆ ਜਾਲਿਮ ਰੂਪ

ਦੁਖਦਾਈ ਵਿਹੁ ਤਨ ਧਾਈ ॥ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਰਹੀ ਪੁਛ ਦਿਲ ਦੀ ਵੇਦਨ ਧੋਬਨ ਮਾਈ ਦਸੇ ਨਾ ਕਾਈ ॥ ੧੧੦ ॥ ਹਰਦਮ ਰਹੇ ਫਿਰਾਕ ਪੁੰਨੂੰਦਾ ਲੰਬੂ ਤਨ ਵਿਚ ਬਲਦੇ ਆਂਸੂ ਢੱਲਦੇ॥ ਕੁਲੇਦਸਤ ਰੁਖਸਾਰੇ ਕਾਰੇ ਵਾਲ ਖੁਲੇ ਵਿਚ ਗਲ ਦੇ ਹਲਦੇ ਸਲਦੇ ॥ ਆਹ ਸਰਦ ਤਰਰ ਸ਼ਮਾਂਦੇ ਵਾਂਗ ਰੰਗ ਜ਼ਰਦ ਦੁਖ ਦਿਲ ਦੇ ਵਿਚ ਪਲਪਲ ਦੇ। ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਸੱਸੀ ਰੁਲ ਮਰਨਾ ਇਕ ਦਿਨ ਅੰਦਰ ਥਲ ਦੇ ਲੋਕ ਨਾ ਟਲਦੇ॥੧੧੧॥ ਦੇਖ ਸੱਸੀਵਲ ਝੁਰਦੇ ਮਾਂ ਪਿਓ ਪਈਆਂ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰਾਂ ਆ ਗਮ ਖਾਰਾਂ॥ ਸਦੇ ਉਨਹਾਂ ਸਿਧਾਨੇ ਬਹੁਤੇ ਜੰ-ਤਰ ਮੰਤਰ ਕਾਰਾਂ ਜਾਨਣ ਸਾਰਾਂ॥ ਗਲੀ ਫਿਰਾਹਨ ਉਤਸ ਜੀਆਂ ਸਿਰੀਂ ਸਾਫ ਦਸਤਾਰਾਂ ਮੋਹਰੇਦਾਰਾਂ ॥ ਆ ਸੇਲਏ ਸਰਈ ਉਹਿਆਂ ਆਏ ਪਾਸ ਲੁਵਾਰਾਂ ਮਟਕ ਹੁਲਾਰਾਂ ॥ ੧੧੨ ॥ ਕਿਆ ਦੇਖਨ ਸਸੀ ਸੱਸ ਸੂਰਤ ਬੈਠੀ ਮੂੰਹ ਕਮਲਾਨੇ ਹੋਸ਼ ਵਿਰਾਨੇ ॥ ਕਹਿੰਦੇ ਏਥਹੁ ਹੋਗ ਮੁਨਵਿਅਤ ਪੈਰਹੇਹਾਬ ਵਿਕਾਨੇ ਮੌਲਾ ਜਾਨੇ ॥ ਦਿਲੀ ਹੁਲਾਸੀ ਜਾਸੀ ਸਾ-ਇਆ ਹਾਸੀ ਉਨਕੇ ਭਾਣੇ ਜਿਨ ਜਰਵਾਣੇ ॥

ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਕਤੇਬਾਂ ਵੇਖਣ ਮਰਜ਼ ਨਾ ਕੋਈ
ਪੰਛਾਣੇ ਕਰਨ ਧਙਾਣੇ ॥ ੧੧੩ ॥ ਇਕਨੂੰ ਜਿਨ
ਕਹਾਵਨ ਆਲਾ ਆਪਸ ਅੰਦਰ ਕੈਹਿੰਦੇ ਏਹਾ
ਕਹਿੰਦੇ ॥ ਜੇ ਡਿਗਿਆਂ ਨੂੰ ਦਮ ਹਮ ਕਰੀਏ
ਹੋਇ ਚੰਗੇ ਉਠ ਬੈਹਿੰਦੇ ਸਭ ਤਪ ਲੈਹੰਦੇ॥ਪਰੀ
ਆਂ ਔਰ ਚੁੜੇਲਾਂ ਡਾਇਨ ਧੂਣੀ ਸਖਤ ਨਾ ਸਹਿੰਦੇ
ਜਾਵਨ ਵਹਿੰਦੇ ॥ ਇਨਸ਼ਾਅੱਲਾ ਜੋ ਦੁਖ ਅਸਾਂਨੂੰ
ਲਖ ਲਖ ਦੇ ਉਤਰੇਂਦੇ ਜਿਨ ਨਾ ਰਹਿੰਦੇ
॥੧੧੪॥ ਕੋਈ ਆਖਦਾ ਭੂਤ ਚੁੜੇਲਾਂ ਆਹੀਆ
ਬਾਗ ਅੰਬੋਹੀ ਉਨ ਉਸ ਕੋਹੀ ॥ ਕੋਈ ਬਤਾਵੇ
ਭਰੇ ਪਰੀ ਥੀਂ ਕੋਈ ਕਹੇ ਜਿਨ ਜੋਹੀ ਬਾਲ ਨ
ਛੋਹੀ॥ ਲਖ ਤਾਵੀਜ਼ ਕਲਾਮ ਧੂਣੀਆ ਸੁਲੇਮਾ-
ਨ ਦੀ ਦਰੋਹੀ ਜ਼ਰਾ ਨਾ ਪੋਹੀ ॥ ਜਦ ਲਖਸ਼ਾਹ
ਸੁਧਾਵਨ ਵਟੀਆਂ ਗੁਜਰੇ ਤਨ ਮਨ ਖੋਹੀ ਜਾਨ
ਓਹੀ ॥ ੧੧੫ ॥ ਕੁਝ ਤਬੀਬ ਦੇ ਪਾਸ ਕਿਨਾ
ਵਲ ਰੁੱਕੇ ਉਨਹਾਂ ਲਖਾਏ ਪੈਕ ਭਜਾਏ ॥ ਅਸ
ਫਲ ਧੂਨਿਸ ਅਜਲ ਹਕੀਮ ਦੇ ਖੁਦ ਸ਼ਾਗਿਰਦ
ਬੁਲਾਏ ਦਲ ਗਰ ਆਏ ॥ ਖੋਲ ਕਿਤਾਬ ਕਿਨਾਲ
ਸੁਓਨਾ ਬਹੁ ਨੁਸਖੇ ਬੇਸ਼ ਬਤਾਏ ਜੋ ਮਨ ਭਾਏ

॥ਊਦ ਜੰਬੂਹ ਹਜੂਰਬੀਚ ਸੁਲੇਮਾਨ ਦੇ ਰਭੂਏ
ਲਯਾਏ ਇਲਮ ਜਤਾਏ ॥ ੧੧੬॥
ਸ਼ਾਗਿਰਦਾਂ ਲੁਕਮਾਨ ਦਿਆ ਫਿਰ ਵਡ
ਕਿਤਾਬ ਲੁਕਮਾਨੀ ਲਾ ਗੁਜਰਾਨੀ ॥ ਐਨ
ਵਜੂਲ ਤੂਲ ਬੁਕਰਾਤੀ ਕਹਨ ਸਰਾਜੀ ਜਾਨੀ
ਬਹੁ ਉਸ ਬਾਨੀ ॥ ਫਿਰ ਸੁਕਰਾਤੀ ਸ਼ਹਿਰ
ਉਸਦੀ ਮਜਲਸ ਅੰਦਰ ਆਨੀ ਖੋਲ ਬਖਾਨੀ
॥ ਕਹਿਲਖ ਸ਼ਾਹ ਵਾਹ ਉਨ ਲਾਈ ਦੇਖ
ਜਜ਼ਾਇਰ ਸਾਨੀ ਇਲਮ ਯੂਨਾਨੀ ॥ ੧੧੭॥
ਅਫ਼ਲਾਤੂਨ ਅਰਸਤੂ ਥੀਂ ਕੁਝ ਇਕ ਸ਼ਾਗਿ-
ਰਦ ਵਡਿਆਈ ਹਿਕਮਤ ਪਾਈ ॥ ਕੁੱਰਾ
ਤੀਸ ਅਰ ਸ਼ਰਾ ਅਜਾਇਬ ਇਕ ਦੂ ਇਕ
ਸਵਾਈ ਲਿਆਇਦਿਖਾਈ ॥ ਬਹੁਰਗ਼ਲੋਗਨ
ਜਾਲੀਨੂੰਸੀ ਉਨਹਾਂ ਸ਼ਿਤਾਬ ਮੰਗਾਈ ਖੋਹਲ
ਸੁਨਾਈ ॥ ਫਿਰ ਕਿਤਾਬ ਮੌਜਜ਼ ਵਿਚ
ਮਜਲਸ ਘਰ ਸੱਮੀ ਸੁਖਦਾਈ ਲਿਆਸਮਝਾ-
ਈ ॥ ੧੧੮ ॥
ਲਿਆਏ ਸ਼ਹਿਰ ਫਿਰ ਅਰਕਾਗਾਨੀ ਵਾਕਫ਼
ਜੋਰ ਜ਼ਬਰ ਦੇ ਪੇਸ਼ ਦਿਗਰਦੇ ॥ ਬਹੁਰਖਮਸ

ਫੁਲੀਧਾਤ ਮੰਗਾਇਆ ਰਹੇ ਮੁਤਾਲਿਆ ਕਰਦੇ ਫੰਦਸਮਰਦੇ ॥ ਲੈ ਕਾਨੂਨ ਫੁਅਲੀ ਸੀਨਾ ਦੇ ਤਾ ਬਾਹਿਸ ਖੁਦ ਕਰਦੇ ਨਜ਼ਰਾਂ ਧਰਦੇ ॥ ॥ ਕਹਿਲਖ ਸ਼ਾਹ ਜਰਾਹਿ ਭਹਿ ਵਿਚ ਦੇਖਨ ਵਲੇ ਘਰਦੇ ਏਧਰ ਉਧਰ ਦੇ ॥ ੧੧੯ ॥

ਸੁਰਹ ਅਸਬਾਬ ਨਾ ਰਖਦੇ ਖਾਤਰ ਵਹੁ ਹਕੀਮ ਹੈਂ ਭਾਰੇ ਅਤ ਉਜਿਆਰੇ ॥ ਅਖਤਿਆਰਾਤ ਬਦੀ ਅਕ ਸਾਇਆ ਸਸ ਆਗੇ ਜਿਉਂ ਤਾਰੇ ਏਹ ਗਨਕਾਰੇ ॥ ਤਿੱਬ ਅਕਬਰ ਦਸਤੂਰ ਕਾਦਰੀ ਔਰ ਮੁਫ਼ੱਰਾ ਕਿਨਾਰੇ ਕੌਨ ਵਿਚਾਰੇ॥ ਜੋ ਧਨੰਤਰ ਦੇ ਆਹੇ ਚੇਲੇ ਲੈ ਗ੍ਰੰਥ ਸਰਬਾਰੇ ਪਹੁੰਚੇ ਸਾਰੇ ॥ ੧੨੦ ॥

ਮਰਜ ਏਸਕੋ ਮਾਲੀ ਖੌਲੀਆ ਹਰ ਇਕ ਇਉਂ ਫ਼ਰਮਾਵੇ ਤਰਹ ਬਤਾਵੇ ॥ ਮਾਨਿੰਦ ਕਤਰਸ਼ ਆਬੀ ਜਾਨਵਰ ਹਰਕਤ ਹਰਦਮ ਧਾਵੇ ਸਬਰ ਨਾ ਆਵੇ ॥ ਕਰੇ ਇਲਾਜ ਆਵਲੀ ਮੁੰਜਿਸ਼ ਬਾਦ ਜੁਲਾਬ ਕਰਾਵੇ ਗੁਸਾਕਢਾਵੇ ॥ ਜੇ ਮਾਜੂਨ ਸ਼ਿਤਾਬ ਸ਼ਾਹ ਲਖ ਅਫਤੇਮੂੰ ਏਹ ਖਾਵੇ ਦਰਦ ਵੰਜਾਵੇ ॥ ੧੨੧ ॥

ਸ਼ਰਬਤ ਕਾਹਜ਼ਬਾਨ ਸਿਕੰਜਬੀ ਔਰ ਗੁਲਾਬ ਮਿਲਾਓ ਇਸੇ ਪਿਲਾਓ ॥ ਦਾਰੂ ਨੋਸ਼ ਮੁ ਫਰੇ ਹਾਤ ਜੋਤਰ ਮਾਜੂਨ ਬਨਾਓ ਤੁਰਤ ਖਿਲਾਓ॥ ਰੋਗਨ ਜ਼ਰਦ ਬਾਦਾਮ ਬਨਫਸ਼ਾ ਸੀਰਜਨਾਨ ਲਿਆਓ ਸੀਮਝਸਾਓ ॥ ਦੇਤਬਰੀਂਦ ਸ਼ਿਤਾਬ ਸ਼ਾਹ ਲਖ ਵਾਹ ਹਮਾਮ ਨਿਹਲਾਓ ਡੇਰ ਨਾ ਲਾਓ ॥ ੧੨੨ ॥

ਲਾਜਵਰਦ ਜਬਖੂਬ ਤਰੀਫਲ ਅਫ਼ਤੇਮੂੰ ਮੰਗਾਏ ਕੁਰਸਖਿਲਾਏ ॥ ਕਿਸਮਿਸ ਔਰ ਬਨਫ਼ਸਾ ਲੇਕਰ ਉਮਦੇ ਮੇਵੇ ਪਾਏ ਅਰਕ ਖਿਚਾਏ ॥ ਸ਼ਰਬਤ ਉਸਤਖੁਦੂਸ ਹਿੰਦਦਾ ਅਫਨੀ ਤਨ ਕਢਾਏ ਜੁਦਾ ਪਿਲਾਏ ॥ ਬੇਸਅਧਾਰਜ ਜ੍ਵਾਲੀ ਨੂਸਾ ਕਹਿ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਕਮਾਏ ਵਾਹ ਲਗਾਏ ੧੨੩ ॥ ਖਾਵੇ ਏਹ

ਮਾਜੂਨ ਸੁਕਰਾਤੀ ਯਾ ਬੁਕਰਾਤੀ ਵਰਦੀ ਵੇਵ ਸਘਰਦੀ ॥ ਜੇ ਮਾਜੂਨ ਨਿਮਾਜ਼ਦੇਹੁਅਬ ਤਬ ਏਹ ਧੀਰਜ ਧਰਦੀ ਨਾਹੀਂ ਮਰਦੀ ॥ ਅਬ ਰੇਸ਼ਮ ਮੁਫ਼ਰਾ ਯਾਕੂਤੀ ਖੁਸ਼ਕੀ ਗਰਮੀ ਸਰਦੀ ਸ਼ਰਦੀ ਹਰਦੀ ॥ ਦੇਹੇ ਜਮੀਉਲ ਨਫ਼

ਮੁਬਾਰਕ ਔਰ ਸਫੂਫ਼ ਗੋਹਰਦੀ ਸੇਹਤ ਕਰਦੀ
॥ ੧੨੪ ॥ ਇਕ ਦੂ ਇਕ
ਮੁਜੱਰਬ ਨੁਸਖੇ ਆਹੇ ਉਨਾਂ ਕਿਤਾਨੀ ਹਿਫਜ਼
ਜ਼ੁਬਾਨੀ ॥ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਹੋਸ਼ਦੁੜਾਈ ਇਲਮੀ
ਇਲਮ ਸੁਲਤਾਨੀ ਦਸਨ ਯੂਨਾਨੀ ॥ ਦੀਏ
ਸਿਕੰਜਬੀਨਸੰਦਲੀਵਰਦੀਅਫਤੇ ਮੂੰਰਹਮਾਨੀ
ਪਾ ਕਰ ਪਾਨੀ ॥ ਰੂਹ ਤਬਾਕੋਦੇਵੀ ਕੁੱਬਤਅਰ
ਕੁੱਬਤ ਨੁਫ਼ਰਾਨੀ ਅਰ ਹੈਵਾਨੀ ॥ ੧੨੫ ॥

ਮਾਜੂ ਕੁਰਸ ਸਿਕੰਜਬੀਨ ਸਰਬਤ ਯਾਕੂਤ
ਵਧਾਈ ਦੁਖਦਾਈ ਮਰਜ਼ ਵਧਾਈ ॥ ਹੁੱਬ
ਸਫ਼ੂਫ ਮੁਰੱਬਾ ਦਾਰੂ ਵਾਹ ਹਕੀਮਾਂ ਲਾਈ ਹੋਸ਼
ਦੁੜਾਈ ॥ ਅਨ ਸਤਨਾਜਾ ਸੋਨਾ ਚਾਂਦੀ
ਪੂਜਾ ਛੱਕ ਬਤਾਈ ਤੁਕ ਛੁੜਾਈ ॥ ਰਾਸਬਾਤ
ਕੋਈ ਕਹੇ ਨਹੀਂ ਏਹ ਕੁੱਠੀ ਬ੍ਰਿਹੋਂ ਕਸਾਈ
ਛੁਰੀ ਵੇਗਾਈ ॥ ੧੨੬ ॥

ਏਹ ਸਭ ਕਹੇ ਮੁਜੱਰਬ ਨੁਸਖੇ ਜ਼ੋਰ ਤਬੀਬਾਂ
ਲਾਇਆ ਦਰਦ ਨਾ ਪਾਇਆ ॥ ਦੇ ਤਰੀਆਕ
ਕਬੀਰ ਰਹੇ ਓਹ ਫਣ ਸਰੀਰ ਸਤਾਇਆ
ਧੀ.ਰਨਾ ਆਇਆ ॥ ਲਏ ਸੂਾਸ ਉਤਾਵਲ ਖਾ[illegible]

ਮਾਵਲ ਜੋਬ ਕਰਾਇਆ ਤਨ ਕੁਮਲਾਇਆ ॥
ਨਾਮ ਹਕੀਮ ਅਜੀਮ ਤੂਰਲਖ ਔਰ ਨਾ ਸੁਖਨ
ਸੁਨਾਇਆ ਸੀਸ ਹਲਾਇਆ ॥ ੧੨੭ ॥
ਗ਼ਫ਼ਲਤ ਹੈਰਤ ਔਰ ਖਮੋਸ਼ੀ ਘਨਾ ਅੰਦੇਸ਼ਾ
ਕਰਦੀ ਤਨ ਪਰ ਜਰਦੀ ॥ ਸੁਲਹ ਸਲੀਸ
ਗਿਰ ਚਲੇ ਗਤ ਨਬਜ਼ ਇਸ਼ਕ ਦੀ ਘਰਦੀ
ਧੀਰ ਨ ਧਰਦੀ ॥ ਨੀਂਦਰ ਭੁਖ ਅਰਾਮ ਨਾ
ਆਵੇ ਲਾਵੇ ਚੋਟ ਕਹਰਦੀ ਬ੍ਰਿਹੋਂ ਬੇਦਰਦੀ॥
ਏਹ ਅਲਾਮਤਾਂ ਕਹੇ ਸ਼ਾਹਲੱਖ ਵਾਹ ਨਾਂ ਅਕਲ
ਫ਼ਿਕਰਦੀ ਚੁਪ ਰਹੇ ਡਰਦੀ ॥ ੧੨੮ ॥
ਰਾਜ ਨੀਤ ਹਿਤ ਚਿਤ ਸੱਸੀ ਫਿਰ ਕੀਤੀ
ਖਰਬ ਦਾਨਾਈ ਇੰਉਂ ਦਿਲ ਆਈ॥ ਲਏ
ਬਾਪਬੀਂ ਪੱਤਨ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਰੋਜ਼ ਤਕੜਾਈ
ਪਿਆਦ ਬਠਾਈ ॥ ਪੁਛਜਾਂ ਬਾਝ ਨਾ ਲੰਘੇ
ਮੁਸਾਫ਼ਰ ਏਹ ਆਈਨ ਠਹਿਰਾਈ ਚੌਕੀਲਾਈ
॥ ਕਹਿਲਖਸ਼ਾਹ ਸਿਪਾਹ ਬਾਵਰੀ ਬਾਵਰ ਰਾਹ
ਬਠਾਈ ਘਾਤ ਲਗਾਈ॥ ੧੨੯ ॥
ਦੂਰ ਬੀਨ ਹੱਥ ਆਪ ਪਕੜ ਕੇ ਦੇਖੇ ਰਾਹ
ਬਪਾਰੀ ਬੈਠ ਅਟਾਰੀ॥ ਆਪਣਾਆਪ ਲਖਾਇ

ਨਾ ਕਰਦੀ ਝੁਰਦੀ ਝਾਲਰ ਬਾਰੀ ਬਾਲ
ਪਸਾਰੀ ॥ ਗ਼ੈਰ ਮਰਦ ਮਤ ਹੋਵੇ ਦੀਵਾਨਾ ਦੇਖ
ਹੁਸਨ ਛਬ ਭਾਰੀ ਖੌਫ਼ ਗੁਜ਼ਾਰੀ ॥ ਕਹਿ ਲਖ
ਸ਼ਾਹ ਮਾਹ ਸਮ ਸੂਰਤ ਬਨੀ ਚਕੋਰ ਵਿਚਾਰੀ
ਲਗਰਹੀ ਧਾਰੀ ॥ ੧੩੦ ॥
ਬਰਸ ਰੋਜ਼ ਜਬ ਭਯਾ ਕੇਚਮੋਂ ਉਠ ਸੁਦਾਗਰ
ਆਏ ਮਾਲ ਲਿਆਏ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਆਏ ਭੰਬੋਰ
ਸ਼ਹਰ ਵਿਚ ਰਾਜ ਘਾਟ ਅਟਕਾਏ ਸ਼ਾਇ
ਉਤਰਾਏ ॥ ਨਿਗਹ ਬਾਨ ਲੈ ਖਬਰ ਸ਼ਿਤਾਬੀ
ਪਾਸ ਸੱਸੀ ਦੇ ਧਾਏ ਸੁਖਨ ਸਜਾਏ ॥ ਕਹਲਖ
ਸ਼ਾਹ ਚਾਹਿ ਰੱਬ ਪੂਰੀ ਮਲਕ ਹਜ਼ੂਰ ਬੁਲਾਏ
ਨੇੜ ਬਿਠਾਏ ॥ ੧੩੧ ॥
ਬੱਬਨ ਔਰ ਬਬੀਹਾ ਦੋਵੇਂ ਆਹੇ ਮਲਕ ਦੀ-
ਦਾਰੀ ਬਾਹੋ ਭਾਰੀ ॥ ਸੁਤਰ ਕਤਾਰਾਂ ਸਾਥ
ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਮਗਰ ਹੋਤ ਅਨੁਸਾਰੀ ਬੇ ਸੁਮਾਰੀ ॥
ਮਤਲਬ ਕਾਰਨ ਸੱਸੀ ਦੁਨਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰੇ ਜ਼ਿਆ-
ਫਤ ਭਾਰੀ ਖਾਤਰ ਦਾਰੀ । ਕੌਣਸਿਫਤਲਖਸ਼ਾ
ਹ ਪੁੰਨੂੰ ਵਿਚ ਪੁਛਦੀ ਹੋਏ ਵਿਚਾਰੀ ਕਹਿਨ
ਬਪਾਰੀ ॥ ੧੩੨ ॥ ਹੁਸਨ ਪੁੰਨੂੰ ਪਰ ਧੂਸਤ

ਜੈਸਾ ਐਸਾ ਬੇਟਾ ਕਾਈ ਜਨਸੀ ਮਾਈ ॥
ਦਾਨਸ਼ਮੰਦ ਅਰੱਸਤੂ ਸਾਨੀ ਦਾਨੀ ਹਾਤਮਤਾਈ
ਬਾਂਹ ਉਠਾਈ ॥ ਰੁਸਤਮ ਜੇਹਾ ਬਹਾਦਰ
ਨਾਦਰ ਕਾਦਰ ਲੱਖ ਵਡਿਆਈ ਉਸ ਵਿਚ
ਪਾਈ ॥ ਸੁਨ ਸਿਫ਼ਤਾਂ ਲੱਖਸ਼ਾਹ ਸੱਸੀ ਨੂੰ ਸੁਧ
ਬੁਧ ਰਹੀ ਨਾ ਕਾਈ ਇਸ਼ਕ ਸਤਾਈ ॥ ੧੩੩ ॥
ਮਿਟਿਆ ਜੋਸ਼ ਹੋਸ਼ ਜਦ ਆਈ ਸੱਸੀ ਕਹਿਆ
ਭਿਰਾਓ ਤੁਸੀ ਨਾ ਜਾਓ ॥ ਸੁਤਰ ਸਵਾਰ
ਬਲੋਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੇਚਮ ਤਰਫ਼ ਦੁੜਾਓ ਦੇਰ
ਨ ਲਾਓ ॥ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਫ਼ਰੇਬ ਪੁੰਨੂੰ ਨੂੰ ਸ਼-
ਹਰ ਭੰਬੋਰ ਲਿਆਓ ਮੁਝੇ ਮਿਲਾਓ ॥ ਜੇ ਦੇਖਾਂ
ਲਖਸ਼ਾਹ ਹੁਲਾਸੀ ਤਦੀ ਖਲਾਸੀ ਪਾਓ ਘਰੀਂ
ਸਿਧਾਓ ॥ ੧੩੪ ॥
ਬੈਠ ਬਲੋਚਾਂ ਕੀਤੀ ਗਿਨਤੀ ਸੱਦਿਆ ਭੱਬਣ
ਭਾਈ ਬਾਤ ਸਮਝਾਈ ॥ ਮਾਂ ਪਿਓ ਜੀਵਨ
ਦੇਖ ਪੁੰਨੂੰ ਨੂੰ ਕਰੇ ਵਿਸਾਹ ਨਾ ਰਾਈ ਨਾਰ
ਖੁਦਾਈ ॥ ਹੱਥੀਂ ਓਹ ਨਾ ਤੋਰਨ ਘਰਦੇ
ਖ਼ੁਸ਼ੀਆ ਕਰਨੀ ਕਾਈ ਖਰਚ ਦਾਨਾਈ ॥
ਆਪੇ ਮਿਲਸੀ ਹੋਤ ਸੱਸੀ ਨੂੰ ਜੇ ਲੱਖ ਸ਼ਾਹ

ਵਡਿਆਈ ਤੋਹ ਸੁਨਾਈ ॥ ੧੨੫ ॥
ਹੋਇ ਤਯਾਰ ਸਵਾਰ ਹੋਤ ਓਹ ਪਕੜ ਮੁਹਾਰ
ਸਧਾਇਆ ਸ਼ੁਤਰ ਵਗਾਇਆ ॥ ਮਜਲੋ
ਮਜਲੀ ਪਹੁਤਾ ਕੇਚਮ ਪਾਸ ਪੁੰਨੂੰ ਦੇ ਆਇਆ
ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ ॥ ਜੋ ਅਹਵਾਲ ਸੁਵਾਲ ਸਨੇਹਾ
ਉਸਨੂੰ ਬਹਿ ਸਮਝਾਯਾ ਇਸ਼ਕ ਜਗਾਇਆ ॥
ਕਰਦੀ ਜਾਪ ਤੁਸਾਂ ਦਾ ਸੱਸੀ ਹੈ ਸਰੂਪ ਓਹਮਾਯਾ
ਹੁਸਨ ਸਵਾਇਆ ॥ ੧੨੬ ॥ ਮੁਖ ਮਹਤਾਬ
ਅਲਖ ਜਿਉਂ ਬੀਨੀ ਲਬ ਦੋ ਸੁਰਖ ਸੰਧੂਰੋਂ
ਨਰਮ ਅੰਗੂਰੋਂ ॥ ਠੋਡੀ ਸੇਬ ਲਾਲ ਰੁਖਸਾਰੇ
ਕਮਰ ਬਾਰੀਕ ਜੰਬੂਰੋਂ ਉਪਜੀ ਨੂਰੋਂ ॥ ਗਰਦਨ
ਨਾਦਰ ਜਿਵੇਂ ਕੁਹਾਹੀ ਆਹੀ ਚੁਸਤ ਸ਼ਊਰੋਂ
ਭਰੇ ਫ਼ਤੂਰੋਂ ॥ ਸ਼ਾਹ ਪਰੀ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਸੱਸੀ ਨੂੰ
ਸੀਸ ਨਿਵਾਵੇ ਦੂਰੋਂ ਸੁੰਦਰ ਹੂਰੋਂ ॥ ੧੨੭ ॥
ਕੋਕਲ ਬੀਨ ਬੀਨ ਮ੍ਰਿਗ ਜੈਸੇ ਭਵਾਂ ਕਮਾਨਾਂ
ਭਲੀਆਂ ਤੀਰ ਪਿਪਲੀਆਂ ॥ ਕੁਚ ਦੋ ਸਿਰੀ-
ਫਲ ਕਦਲੀ ਜੰਘਾਂ ਲਿਰਕ ਧਰੇ ਧਰ ਤਲੀਆਂ
ਕੋਮਲ ਨਲੀਆਂ ॥ ਬਾਂਕੀ ਤੋਰ ਚਕੋਰ ਹਸਤ
ਬੀਂ ਦੰਦ ਚੰਬੇ ਦੀਆਂ ਕਲੀਆਂ ਸਤਰਾਂ ਰਲੀਆਂ

॥ ਕਰ ਦੋ ਕੰਵਲ ਨਾਫ ਚਾਹ ਬਾਬਲ ਜਿਉਂ
ਅਰਵਾਹਾਂਫਲੀਆਂਨਰਮਉਂਗਲੀਆਂ ॥੧੩੮॥
ਯਾ ਬਹਿਸ਼ਤ ਦੇ ਬਾਗੋਂ ਉਤਰੀ ਨਾਗਰਵੇਲ
ਸਰੀ ਹੈ ਫੂਲ ਝਰੀ ਹੈ ॥ ਯਾ ਓਹ ਬਦਰੇ
ਮੁਨੀਰ ਹੀਰ ਛਬ ਮੋਤਨ ਮਾਂਗ ਭਰੀ ਹੈ ਸੀਸ
ਧਰੀ ਹੈ ॥ ਚੰਦਰ ਬਦਨ ਮਦਨ ਕੀ ਮੂਰਤ
ਯਾ ਹੱਕ ਆਪ ਘੜੀ ਹੈ ਸੀਮ ਜ਼ਰੀ ਹੈ ॥
ਯਾ ਲਖਸ਼ਾਹ ਨਾਰ ਨੋਂ ਸ਼ਾਬਾ ਤਾਸਰਦਾਰਪਰੀ
ਹੈ ਡੀਲ ਖਰੀ ਹੈ ॥ ੧੩੯ ॥
ਜੈਸੇ ਨਾਗ ਅਨਜਾਨੇ ਜ਼ੁਲਫ਼ਾਂ ਭਿੰਨੀਆਂ
ਅਤਰ ਸੰਦਲ ਵਿਚ ਲਟਕਨ ਗਲ ਵਿਚ ॥ ਜੇਵ-
ਰ ਗਿਰਦ ਜੜਾਊ ਚਮਕਨ ਬਿਜਲੀ ਜਿਵੇਂ
ਬਦਲ ਵਿਚ ਫਿਰਦੀ ਪਲ ਵਿਚ ॥ ਇੰਦਰ
ਪਾਸ ਕੋਈ ਹੋਗ ਅਵੇਹੀ ਯਾ ਕੋਈਦੀਪਸੰਗਲ
ਵਿਚ ਨਾਰ ਸਕਲ ਵਿਚ ॥ ਕਹਿ ਲਖ ਸ਼ਾਹ
ਅਵੇਹੀਆਂ ਸਿਫ਼ਤਾਂ ਆਹੀਆਂ ਕਾਮ ਕੰਦਲ
ਵਿਚ ਕੋਟ ਅਕਲ ਵਿਚ ॥ ੧੪੦॥ ਦਿਨ ਅਰ
ਰੈਨਨਹੀਂ ਕੇਚਮ ਵਲ ਗਢ ਭੰਬੋਰ ਵਿਚ ਵਸ-
ਦੀ ਸੂਰਤ ਸਸ ਦੀ ॥ ਇਕ ਦੂ ਹੋਵੇ ਚਾਰ ਨਾ

ਰੱਜੀ ਖਬਰ ਕੋਈ ਜਾ ਦਸਦੀ ਤੁਮਰੇ ਜਸ ਦੀ ॥
ਝੜਦੇ ਮੁਖਥੀਂ ਫੁਲ ਗੁਲਾਬ ਦੇ ਲਟਕ ਮਟਕ
ਸੋ ਹਸਦੀ ਦਿਲ ਨੂੰ ਖਸਦੀ ॥ ਕਹ ਲਖਸ਼ਾਹ
ਮਾਹ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਖਰੀ ਭਰੀ ਰੰਗ ਰਸਦੀ
ਜਿਉਂ ਮਨ ਲਸਦੀ ॥ ੧੪੧ ॥
ਸੁਨ ਸਿਫਤਾਂ ਦਿਲ ਹੋਯਾ ਘਾਇਲ ਆਨ
ਚਲਾਏ ਸੇਲੇ ਇਸ਼ਕ ਮਟੇਲੇ ॥ ਖੂਨ ਜਿਗਰ ਦਾ
ਰੋਜ ਪੀਵਨਾ ਜੈਸੇ ਸ਼ੇਰ ਬਘੇਲੇ ਬ੍ਰਿਹੋਂ ਏਲੇ ॥ ਕੁ
ਦਦਾ ਹਾਲ ਸਮਾਲ ਨਾ ਸਕਦਾ ਛੜੀ ਭਾਰ ਕੰਨ
ਖੇਲੇ ਮੰਦਾ ਚੇਲੇ ॥ ਮਿਟੇ ਭਾਹ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਹੋਤ
ਦਿਲ ਚਾਹ ਸੱਸੀ ਰਬ ਮੇਲੇ ਿਝ ਸੁਵੇਲੇ ॥
॥ ੧੪੨ ॥ ਓਸ ਬਲੋਚ ਨੂੰ ਕਹਿਆ
ਪੁੰਨੂੰ ਨੇ ਬਨੀ ਮੁਸੀਬਤ ਭਾਰੀ ਸੁਨ ਹਿਤਕਾਰੀ ॥
ਦਿਨ ਤੇ ਰੈਨ ਚੈਨ ਨਹੀ ਦਿਲ ਨੂੰ ਨਹੀ ਕਰੇਂਦੀ
ਜਾਰੀ ਘਟ ਭਨਕਾਰੀ ॥ ਬਿਜਲੀ ਵਾਂਗ ਬਿਰਹੋਂ
ਨਿਤ ਕੜਕੇ ਧੜਕੇ ਜਾਨ ਬਿਚਾਰੀ ਕਰ ਹੁਨ
ਕਾਰੀ ॥ ਤਦ ਲਖਸ਼ਾਹ ਗਿਨਾਂ ਮਿਤ ਤੈਂਡੂੰ ਮੈਂਡੂ
ਮੇਲ ਪਿਆਰੀ ਬਨ ਉਪਕਾਰੀ ॥ ੧੪੩ ॥
ਦੀਆ ਬਾਝ ਮੈਂ ਨਫਰ ਤੁਸਾਂਦਾ ਹੱਥ ਬੰਨ ਖਿਹਾ

ਵਿਚੋਲੇ ਝੂਠਨਾ ਬੋਲੇ ॥ ਧਰੇਧੀਰ ਜੇ ਪੀੜ ਢੰ-
ਡਾਊਂ ਰੋਰੋ ਪਾਓ ਨਾ ਫੋਲੇ ਨੈਨਮਮੋਲੇ॥ ਸ਼ੁਤਰ
ਗ਼ਲਾਕਅੱਗਾਕ ਜੋਹੈਸੁਲਾਖਾਂਵਿਚੋਟੋਲੇ ਉਡਨਖ-
ਟੋਲੇ॥ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਕਢਾਵੇ ਕਸਦਿਆਂਓਹ
ਅਸੀਲ ਅਡੋਲੇ ਜਰਾ ਨਾ ਬੋਲੇ ॥ ੧੪੪ ॥
ਰਾਤੋ ਰਾਤੀ ਤੁਰੇ ਕੇਚਮੋ ਲਈਆਂ ਪਕੜ ਮੁਹਾ
ਰਾਂ ਸੁਤਰ ਸਵਾਰਾਂ ॥ ਮਜਲੀ ਪਹੁੰਚੇਂਆਭੰਬੋਰ
ਵਿਚ ਡਿਠੀਆਂ ਬਾਗ ਬੁਹਾਰਾਂ ਲੰਘ ਬਲਬਾਰਾਂ
॥ ਫਲ ਫੁਲ ਕਰੇ ਵੈਰਾਨ ਬਲੋਚਾਂ ਦਿਤੀਆਂ
ਧੁਰ ਅਖਬਾਰਾਂ ਜਾ ਰਖਵਾਰਾਂ॥ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਲ-
ਮੜੇ ਵਾਲ ਉਨਹਾਦੇ ਵਾਟਵੀਆਂ ਦਸਤਾਰਾਂ
ਸਿਰੀਂ ਉਲਾਰਾਂ॥ ੧੪੫ ॥ ਸੁਨਏਹ
ਬਾਤ ਤਮਕ ਸ਼ਾਹ ਜ਼ਾਦੀ ਰਲ ਸਖੀਆਂ ਸੰਗ
ਧਾਈ ਇਉਂ ਦਿਲ ਆਈ ॥ ਜੇ ਏਹ ਲਿਜਾਏ
ਹੋਤ ਪੁੰਨੂੰਨੂੰ ਤਾਂ ਮੈਂਡੇ ਸੁਖ ਦਾਈ ਘੋਲਘੁਮਾਈ
॥ ਜੇਕਰਵਾਨੇ ਖਾਲੀਆਏਹੋਏਮੋਏ ਮੌਤ ਲਿਜਾਏ
ਜੂਹ ਪਰਾਈ ॥ ਦੇਨਦਾਰ ਲਖ ਬਨਾਂ ਧਾਰਦੀ
ਜੇ ਅਣਭੋਲ ਲੜਾਈ ਕਰਸਾਂ ਕਾਈ॥ ੧੪੬॥
ਤੁਰਦੀਲਟਕ ਮਰੋੜ ਮਟਕ ਸੇਕਟਕ ਸਈਆਂ

ਸੰਗ ਖਰੀਆ ਜੇਵਰ ਭਰੀਆਂ॥ਖੁਬਜੰਗਕੀ ਕ-
ਰੀ ਤਿਆਰੀ ਨਰਮਬਾਦਲੇ ਸਰੀਆਂ ਕਾਧੇ ਧ-
ਰੀਆਂ ॥ ਯਾਨੇ ਹੋਤ ਬਿਰਾਗਬਾਗ ਵਿਚ ਮਿਸ-
ਲ ਪਤੰਗਾਂ ਪਰੀਆਂਗਿਰਦਉਲਰੀਆਂ॥ ਮਾਹ
ਸ਼ਕਲ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਡਿਠੀ ਜਦ ਆਨ ਖਫਗੀ-
ਆਂ ਟੁਰੀਆਂ ਚਸ਼ਮਾਂ ਠਰੀਆਂ ॥ ੧੪੭ ॥
ਕਦਮ ਧਾਰਦੇ ਬਾੜ ਸੱਸੀ ਨੇ ਖਾਕ ਅਖੀਂ ਪਰ
ਲਾਈ ਤਪਤ ਬੁਝਾਈ॥ ਪਾਉਂ ਸੁਤਰ ਦੇ ਬਾੜੇ
ਸਖੀਆਂ ਖਾਕ ਤਬਰੁੱਕ ਪਾਈ ਮੁਖਨ ਰੁਮਾਈ
॥ ਹੋਗਈ ਪੁੰਨੂੰ ਦੇਖ ਚਕੋਰੋ ਜਿਉ ਮੋਰੋ ਘਟ
ਉਮਦਾਈ ਨਜਰ ਮੇ ਆਈ ॥ ਕਹਿ ਲਖਬਾਹ
ਅੱਲਾਹਉਨਾਹਦੀ ਸੁਘੜੀਚਾਹ ਪੁਜਾਈ ਦਿਲੀ
ਵਧਾਈ॥ ੧੪੮ ॥ ਖੁਸ਼ਕ ਬਾਗ ਜਲ
ਭਰਿਆ ਹਰਿਆ ਖਿੜੀਆਂ ਖਲੀਆਂ ਕਲੀਆਂ
ਚਸਮਾਂ ਰਲੀਆਂ ॥ ਬਰਸੇ ਨੂਰ ਜਹੂਰ ਮੁਖੋਂ
ਪਰ ਆਸ਼ਿਕ ਮਿਸਲ ਜਵਲੀਆਂ ਸ਼ਕਲਾਂ
ਭਲੀਆਂ॥ ਮਿਟ ਗਏ ਦਰਦ ਸਰਦ ਭਏ ਸੀਨੇ
ਤਨਮਨ ਵਾਰਨ ਅਲੀਆਂ ਗਿਰਦੇ ਖਲੀਆਂ ॥
ਮਿਲੇ ਬਾਹ ਲਖ ਧਾਰ ਧਾਰਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦਿਲੀਂ

ਦੁਵਲੀਆਂ ਜ਼ਾਮੀਆਂ ਟਲੀਆਂ ॥ ੧੪੯ ॥
ਹਰ ਹਰ ਕਿਸਮਾਂ ਬਾਸਨ ਉਮਦੇ ਉਸੇ ਵਕਤ
ਮੰਗਾਏ ਅਰ ਚਮਕਾਏ ॥ ਚੀਨੀ ਔਰ ਬਲੌਰ
ਅਜਾਇਬ ਸੰਗ ਯਸ਼ਮੀ ਰਖਵਾਏ ਸ਼ਾਨ ਜਗਾਏ
॥ ਕਈ ਰੁਪੈਹਰੀ ਔਰ ਸੁਨੈਹਰੀ ਕੀਮਤ ਕੌਨ
ਗਿਣਾਏ ਜੜਤ ਜੜਾਏ ॥ ਪੱਖੇ ਚੌਰੀਆਂ
ਕਰਨ ਗੁਲਾਮਾ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਛਬਛਾਏ
ਫਰਸ਼ ਵਿਛਾਏ ॥ ੧੫੦ ॥
ਸੱਸੀ ਕਰੇ ਜਿਆਫਤ ਲਿਆ ਓਹ ਮੰਦਰ ਬੀਚ
ਬਿਠਾਏ ਹਾਥ ਧੁਵਾਏ ॥ ਮਾਸ ਮੁਰਗ ਨਾਰਿੰਜੀ
ਖ਼ੁਸਕੇ ਸਬਜ ਪਲਾਓ ਪਕਾਏ ਬਹੁਤ ਸੁਹਾਏ ॥
ਖਸਕੀ ਖਿਸਕੇ ਮਾਸ ਮੁਤੱਜਨ ਜਾਫਰਾਨ ਬਨ
ਵਾਏ ਪਾਕਰ ਲਿਜਾਏ ॥ ਬਿਰੀਆਂ ਜੇਰ ਕਬਾਬ
ਕਬੂਲੇ ਗਿਰੀਆਂ ਮੇਵੇ ਪਾਏ ਜੋ ਮਨ ਭਾਏ
॥ ੧੫੧ ॥ ਨਾਨ ਰੋਗਨੀ ਖੂਬ
ਸਮੋਸੇ ਕੁਲਚੇ ਕੁਰਸ ਖਤਾਈ ਅਤਿ ਨਿਰਮਾਈ
॥ ਸੀਰ ਮਾਲ ਬਲੋਲ ਬਾਕਰੇ ਅਛੀ ਖੀਰ
ਬਨਾਈ ਪਾਮਿਠਿਜਾਈ॥ ਫਿਰਨੀ ਆਸ ਫਾਲੂਦਾ
ਗਿਰੀਆਂ ਬਕੂਲਾਤ ਉਮਦਾਈ ਬੜੀ ਪਕਾਈ

॥ ਕੈਹ ਲਖਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਦੋ ਪਿਆਜ਼ੇ ਕਲੀਏ ਕਮੀ ਨਾ ਕਾਈ ਨੈਹਰ ਵਿਗਾਈ ॥ ੧੫੨ ॥

ਜਰ ਦਗ ਮਗਜ਼ ਬਾਦਾਮ ਲਜੀਨਾ ਕਿਸ਼ ਮਿਸ਼ ਮੇਵੇ ਗਰੀਆਂ ਬਹੁ ਰਸ ਭਰੀਆਂ ॥ ਕਦੂਏ ਬੀਜ ਸੁਹਾਨ ਧਕੂਤੀ ਹਲਵੇ ਸ਼ਕਰ ਤਰੀਆਂਅਗੇਧਰੀਆਂ ॥ ਦਹੀਂਪਨੀਰਸ਼ੀਰਅਰ ਖੋਏ ਜੋਜੋ ਚੀਜਾਂ ਸਰੀਆਂ ਲਿਜਾਇ, ਗੁਜਰੀਆਂ ॥ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਬਲੋਚ ਹੋਏ ਖੁਸ਼ ਖਾਇ ਨੇਮਤਾਂ ਖਰੀਆਂ ਸਿਫਤਾਂ ਕਰੀਆਂ ॥ ੧੫੩ ॥

ਲੈਕਰ ਹੁਕਮ ਮਲਾਇਕ ਅਰਸ਼ੋਂ ਅਕਦ ਬਨਾ ਵਨਆਏ ਫਰਸ਼ ਬਿਛਾਏ ॥ ਸੱਸੀ ਜ਼ੋਹਰਾ ਹੋਤ ਮੁਸਤਰੀ ਇਕ ਦੂ ਇਕ ਸਵਾਏ ਅਤ ਛਬ ਛਾਏ ॥ ਗਏ ਧਿਆਨ ਉਨਹਾਦੇ ਉਤ ਵਲ ਕਲਮੇ ਕਿਵੇਂ ਕਹਾਏ ਅੰਤ ਸਧਾਏ ॥ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਸਿਫਤ ਆਲਖ ਦੀ ਜਿਸ ਏਹ ਰੂਪ ਬਨਾਏ ਜਸ ਜਗ ਗਾਏ ॥ ੧੫੪ ॥

ਵਿਦਿਆ ਹੋ ਕਰਵਾਨ ਸੁਵੇਰੇਡੇਰੇ ਚਾ ਲਦਵਾਏ ਕੂਚ ਕਰਾਏ ॥ ਚਲ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਸਾਥ ਅਸਾਡੇ ਆਖ ਰਹੇ ਹਮਸਾਏ ਸੀਸ ਨਿਵਾਏ ॥ ਸਵਾ

ਜੁਵਾਬ ਪੁੰਨੂੰ ਥੋਂ ਲੈਕੇ ਹੋਇ ਲਾਚਾਰ ਸਿਧਾਏ ਪੇਸ਼ ਨਾ ਜਾਏ ॥ ਲਖਸ਼ਾਹ ਰਖਿਆ ਇਸ਼ਕ ਜਿਨਾਂ ਤਨ ਮਿਟਦੇ ਨਹੀ ਮਿਟਾਏ ਹੋਨ ਸਵਾਏ ॥ ੧੫੫ ॥ ਸੋਰ ਬਲੋਚ ਕਰੇ ਓਹ ਦਿਲ ਵਿਚ ਹੋਤ ਪੁੰਨੂੰ ਜਿਸ ਆਂਦਾ ਬਹੁ ਪਛਤਾਂਦਾ ॥ ਕੀ ਜਵਾਬ ਜਾਵੇਂਗ ਅਲੀਨੂੰ ਵਤਨ ਨਹੀ ਹੁਨ ਜਾਂਦਾ ਹੁਕਮ ਇਥਾਂਦਾ ॥ ਹੋਸੀ ਗੋਰ ਭੰਬੋਰ ਸ਼ੈ-ਹਰ ਵਿਚ ਬਨਿਆ ਚੋਰ ਬਲਾਂਦਾ ਕੇਚਮ ਇਖਾਂ ਦਾ ॥ ਜੇ ਲਖਸ਼ਾਹ ਖੁਦਾਵੰਦ ਆਂਦਾ ਕਰੂੰਗੁ ਜੁ-ਮਾਲ ਤੁਸਾਂਦਾ ਸੈਰ ਬਲਾਂਦਾ ॥ ੧੫੬ ॥

ਹੋਤ ਅਲੀ ਸਿਰਤਾਜ ਪਾਸ ਧੁਰ ਜਾਇ ਕਹਿ-ਆ ਕਰਵਾਨਾ ਸੁਨ ਸੁਲਤਾਨਾ ॥ ਕੀਆ ਅਸੀਰ ਜੰਜੀਰ ਜੁਲਫ ਘਤ ਸੱਸੀ ਹੋਤ ਦੀਵਾ-ਨਾ ਲਾ ਧਰਾਨਾ ॥ ਕੇਚਮ ਸ਼ੈਹਰ ਨ ਯਾਦ ਪੁੰਨੂੰ ਨੂੰ ਦੇਖ ਭੰਬੋਰ ਰਵਾਨਾ ਦੇਸ ਬਗਾਨਾ ॥ ਲਖੀਂ ਹਥ ਨਾ ਆਵਨ ਲਖਸ਼ਾਹ ਪੁਤ ਬੁਨੀਯਾਦ ਜ-ਹਾਨਾ ਦੌਲਤ ਜਾਨਾ ॥੧੫੭॥

ਹੋਤ ਅਲੀ ਜਦ ਸੁਣੀ ਬਾਤ ਏਹ ਹੋਸ਼ ਰਹੀਯੋ ਨਾ ਕਾਈ ਵਿਹੁ ਤਨ ਧਾਈ ॥ ਹੋਇ ਮੂਰਛਾ ਗਿਆ

ਧਰਤ ਪਰ ਜਾਨਲਬਾਂਪੁਰ ਆਈ ਦਰਦ ਸਤਾ-
ਈ ॥ ਝੁਰਦਾ ਵਾਂਗ ਯਾਕੂਬ ਪੈਗ਼ੰਬਰ ਕਾਦਰ
ਕਲਮ ਵਗਾਈ ਬਿਪਤਾ ਪਾਈ ॥ ਊਮਰ
ਝੂਮਰ ਸੁਮਰਾ ਸ਼ਾਹਬਾਨੋ ਰੋਂਦੇ ਤੀਨੋ ਭਾਈ
ਨਾਲੇ ਮਾਈ ॥ ੧੫੮ ॥
ਲੈਗਏ ਹੋਤ ਭੰਬੋਰ ਲਾਲਨੂੰ ਛਡ ਆਏ ਕਰ
ਦਾਰੀ ਠਗ ਬਿਜਾਰੀ ॥ ਮਿਸਰ ਬੀਚ ਜਿਉਂ
ਯੂਸਫ ਤਾਈਂ ਆਏ ਬੀਚ ਬੁਪਾਰੀ ਕਰ ਜ਼ਰ
ਪਿਆਰੀ॥ ਕੇਚਮ ਸ਼ੈਹਰਫਰਾਕਪੁਨੂੰਦੇਰੋਂਵੇਸਭ
ਨਰ ਨਾਰੀ ਜੋ ਹਿਤਕਾਰੀ ॥ ਜਜੋਂ ਚਕੋਰ ਲਖ
ਸ਼ਾਹ ਮਾਹਨੂੰ ਢੂੰਡਨ ਰਾਤ ਅੰਧਾਰੀਬਨੀ ਲਾਚਾ
ਰੀ ॥ ੧੫੯ ॥ ਘਰ ਵਿਚ ਬੇਗਮ ਹੂਰ ਪੁਨੂੰ
ਦੀ ਆਹੀ ਨਾਮ ਗੁਦਾਈ ਬ੍ਰਿਹੋਂ ਸਤਾਈ ॥
ਜੇਵਰ ਚੀਰ ਉਤਾਰ ਓਸਨੇ ਖਾਕ ਸਿਰੇ ਪਰ
ਪਾਈ ਦੇ ਦੁਹਾਈ ॥ ਬਾਰਬਾਰਇਉਂਕਹਿੰਦੀਮੈ
ਕੋਂ ਕਿਉਂ ਜਣ ਰਖਿਆ ਮਾਈ ਮੌਤ ਨਾਂ ਆਈ
॥ ਲਖਸ਼ਾਹ ਮਿਲੇ ਸ੍ਰਾਪ ਸੱਸੀ ਨੂੰ ਪੈਸੁ ਆਹ
ਪਰਾਈ ਖੈਰ ਨਾ ਕਾਈ ॥੧੬੦॥ਦੇਖਗੁਦਾਈ
ਡਰਚ ਸਈਆਂ ਸਭ ਆਜਜ਼ ਹੋਈਆਂ ਪਲ

ਵਿਚ ਰਹੀਆ ਨਾ ਬਲਵਿਚ॥ਫਟਗਏ ਜਿਗ-
ਰ ਧਰਤ ਪਰ ਲੇਟਨ ਜਿਉਂ ਮਛ ਥੋੜੇ ਜਲ
ਵਿਚ ਰੂਹ ਖਲੱਲ ਵਿਚ॥ ਬਾਝਪੁਨੂੰ ਕੁਝਹੋਰਨਾ
ਸੁਝਦਾ ਸ਼ੋਰ ਪਿਯਾ ਜਿਉਂ ਦਲ ਵਿਚ ਚੈਨ ਨ
ਥਲ ਵਿਚ॥ ਲਖਸ਼ਾਹ ਖੁਸ਼ੀ ਭੰਬੋਰ ਸੱਸੀ ਲੈ
ਬੈਠੀ ਯਾਰ ਬਗਲ ਵਿਚ ਰੰਗ ਮਹੱਲ ਵਿਚ
॥੧੬੧॥ ਮਲ ਵਟਨਾ ਕਰ ਮੱਜਨ ਨਾਤੀ
ਕੰਘੀ ਵਾਹ ਬਨਾਇਆ ਸੀਸ ਗੁੰਦਾਇਆ॥
ਮੌਲੀ ਮਾਂਗ ਸੰਧੂਰ ਭਰਾਈ ਮਾਥੇ ਤਿਲਕ ਝੜਾ-
ਇਆਬਿੰਦਲੂਲਾਇਆ॥ ਸੁਰਖੀ ਲਗੀ ਹਥੇਲੀ
ਮਹਿੰਦੀ ਚੰਦਨ ਲੇਪ ਕਰਾਇਆ ਅੰਚਲ
ਪਾਇਆ ॥ ਪਹਿਨ ਫੂਲ ਲਖਸ਼ਾਹ ਸਸੀਨੇ
ਨੂੰ ਲਫੀਂ ਅਤਰ ਲਗਾਇਆ ਧੂਪ ਧੁਖਾਇਆ
॥੧੬੨॥ ਕੀਮ ਖ਼ਾਬ ਜ਼ਰਬਫਤ ਦੁਸ਼ਾਲੇ
ਤੁਆਸ ਬਾਦਲੇ ਜ਼ਰੀਆਂ ਕਿਸਮਾਂ ਖਰੀਆਂ ॥
ਛੀਟੀ ਖਜੂਰ ਕਪੂਰ ਧੂੜੀਆ ਬੇਸਚੂੜੀਆਂਪਹਿ
ਰੀਆ ਲਾਇਕ ਵਰੀਆਂ॥ ਰਾਜ ਮੈਲ ਸਾਂਟਲ
ਔ ਕਲੰਦਰੀ ਤਾਕਤਛੀਟ ਬੰਦਰੀਆਂ ਬਹੁਰੰਗ
ਭਰੀਆਂ॥ ਗੁਲ ਬਦਨਾਂ ਦਰਯਾਈਆਂ ਛਖਰ

ਕਨਕ ਮੋਤੀਆਂ ਲਰੀਆਂ ਲਾਲ ਚੁਨਰੀਆਂ
॥ ੧੬੩ ॥ ਕਮਰਖ ਅਤਲਸ ਮਖਮਲ ਖਾਸ਼ੇ
ਮਾਹਮੂਦੀ ਬੂਟ ਲਾਏ ਲਠੇ ਸਜਾਏ ॥ ਜਾਮ
ਦਾਨ ਚੰਦੇਲੀ ਨੈਨੂ ਕਪੜ ਬੈਂਸੀਆਏ ਅਤ
ਛਬ ਛਾਏ ॥ ਗੁਮਟੀ ਔਰ ਚੁਹਾਰ ਖ਼ਾਮੀਆ
ਸਿਰੀ ਸਾਫ ਮੰਗਾਏ ਚੀਰ ਬਨਾਏ ॥ ਤਿਲਕ
ਪਾਜਾਮੇਂ ਭੂਖਨ ਕੁੜਤੇ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਸਿਵਾਏ
ਰੰਗ ਰੰਗਾਏ ॥ ੧੬੪ ॥ ਸਜੇ ਕਿਰਮਚੀ
ਔਰ ਪਿਆਜੀ ਸੂਹੇ ਘਣੇ ਗੁਲਾਬੀ ਸ਼ਾਨ
ਨਵਾਬੀ ॥ ਬੇਗਮੀ ਔਰ ਅਲਤੋਸੇ ਫਾਖਤੀ
ਨਕਰਈ ਸੁਰਮਈ ਅਜਾਬੀ ਅਰ ਮਾਹਤਾਬੀ ॥
ਬੈਂਗਨੀ ਔਰ ਸੋਸਨੀ ਊਦੇ ਲਾਜਵਰਦ ਸਾਹਾ
ਬੀ ਜ਼ਰਦ ਉਨਾਬੀ ॥ ਅਗਰੇਈ ਚੰਪੇਈ ਗੁਲਾ
ਬਾਸੀ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਅਕਾਬੀ ਅਰ ਸੁਟਖਾਬੀ
॥ ੧੬੫ ॥ ਨੀਲੋਫਰੀ ਬਾਦਾਮੀ ਸੰਦਲੀ
ਜੋਸ਼ੀਏ ਗੁਲਾ ਨਾਰੀ ਸੁਰਖ ਚਨਾਰੀ ॥ ਅਬ
ਨੂਸੀ ਫੇਰੋਜੀ ਤੂਸੀ ਅਬਰੀ ਮੋਸੀ ਕਾਰੀ ਸਜ
ਅਤ ਭਾਰੀ ॥ ਜਾਮਨੀ ਸਮਨੀ ਔਰ ਜ਼ਮੁਰਦੀ
ਮਾਸ਼ੀ ਮੋਮ ਦੀਨਾਰੀ ਜੇਬ ਉਲਾਰੀ ॥ ਖਸ

ਖਾਸੀ ਕਸ਼ਨਈ ਅਬਲਕੀ ਕਹਿ ਲਖ ਬਾਦ
ਬ੍ਰਹਾਰੀ ਮੌਜ ਖਿਲਾਰੀ ॥ ੧੬੬ ॥ ਮੁਲਾਗ
ਰਈ ਸੁਭਰੀ ਅਰ ਕੁਲਫੀ ਚੀਨੀ ਔਰ ਮਲਾਹੀ
ਫੂਲ ਕਪਾਹੀ ॥ ਸੂਤੀ ਔਰ ਤਾਊਸੀ ਨੀਲੀ
ਪੀਲੀ ਸੇਤ ਸਿਜਾਹੀ ਖਾਕੀ ਕਾਹੀ ॥ ਕੇਸਰੀ
ਬੇਸ਼ ਬਸੰਤੀ ਲੈਹਰੀ ਫਿਰਤੇ ਕਈ ਓਹ ਮਾਹੀ
ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ॥ ਗੁਲ ਦਾਊਦੀ ਔਰ ਕਬੂਦੀ
ਛਬ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਸਲਾਹੀ ਉਮਦਾ ਆਹੀ
॥ ੧੬੭ ॥ ਪਿਸਤਾਕੀ ਹਲਵਾਈ ਸਰਬਤੀ
ਵਕਮੀ ਘਣੇ ਸੰਧੂਰੀ ਅਰ ਕਾਫੂਰੀ ॥ ਗੁਲਈ
ਮਾਲ ਸੁਖਪਈਰਾਉ ਫਕੀਨਖੂਦੀ ਅਰ ਅੰਗੂਰੀ
ਅਰ ਕਸਤੂਰੀ ॥ ਲੈਮੂੰਨੀਜਮ ਤਾਈ ਬਰਗਨੀ
ਪੇਚ ਵਾਨ ਕੋਹ ਤੂਰੀ ਧਾ ਨੂਹ ਨੂਰੀ ॥ ਅਰ
ਗਵਾਨੀ ਅਰ ਧਾਨੀ ਗੁਲ ਗਜ ਸਜ ਲਖ
ਸ਼ਾਹ ਲਖ ਪੂਰੀ ਚੁਕੈ ਸੂਰੀ ॥ ੧੬੮ ॥ ਮੈਰ
ਕਈ ਕਈ ਕਟਈ ਆਹੰਨੀ ਔਰ ਰੰਗ ਖੁਰ
ਮਾਨੀ ਨਾਫੁਰਮਾਨੀ ॥ ਬਹੁਰ ਹਿਨਾਈ
ਔਰ ਹਵਾਈ ਸਾਨ ਸੁਵਾਈ ਸ਼ਾਨੀ ਅਰ
ਅਸ਼ਮਾਨੀ ॥ ਨਾਰ ਜੀਲ ਅਰ ਨੀਲ ਕਾਸਨੀ

ਗੁਲ ਅਬਰੀ ਕਿਰਮਾਨੀ ਅਰ ਜੁਲਮਾਨੀ ॥
ਕਹਿ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਨਿਗਾਹ ਪੂਰਦੇ ਲਾਲ ਬਦ
ਖਸ਼ਾਂ ਸਾਨੀ ਛਬ ਜੀਲਾਨੀ ॥ ੧੬੯ ॥
ਸਿਖਰੀ ਅਰ ਅਲਮਾਸੀ ਕੈਫੀ ਕੋ ਕਈ ਮੋਮੀ
ਲਾਏ ਅੰਗ ਸਜਾਏ ॥ ਸਜੇ ਬੇਸ਼ ਸੰਗੀ ਅਰ
ਜੰਗੀ ਔਰ ਪਤੰਗੀ ਪਾਏ ਖੂਬ ਸੁਹਾਏ ॥
ਬਰਫਈ ਬੇਸ਼ਤ ਨਈ ਕਾਕਲੀ ਗੁਲ ਚੰਬਾ
ਮਨ ਭਾਏ ਸ਼ਾਨ ਵਟਾਏ ॥ ਕੌਣ ਗਿਣੇ ਲਖ
ਸ਼ਾਹ ਰੰਗ ਬਹੁ ਜੇਵਰ ਜੜਤ ਜੜਾਏ ਅਤ
ਛਬ ਛਾਏ ॥ ੧੭੦ ॥ ਸੀਸ ਫੂਲ ਅਰ ਧੜੇ
ਜੜਾਊ ਡੋਰੀ ਅਜਬ ਸੁਹਾਈ ਖੁਸ਼ੀ ਜਗਾਈ ॥
ਮਾਥੇ ਚੰਦ ਜੰਜੀਰੀ ਬਨੀਆਂ ਨੱਥ ਬੁਲਾਕ
ਫਿਰਾਈ ਅਤ ਅਧਕਾਈ ॥ ਕਾਨ ਫੂਲ ਵਾਲੀ
ਅਰ ਝੁਮਕੇ ਮੌਜ ਬਹਾਦਰੀ ਲਾਈ ਮਿਲਨ
ਸਿਧਾਈ ॥ ਹਾਰ ਚਾਂਦਨੀ ਧੁਕ ਧੁਕੀ ਮਾਲਾ
ਅਤਰ ਦਾਨ ਉਮਦਾਈ ਚੌਂਪ ਕਲਾਈ॥੧੭੧
॥ ਬਾਜੂ ਬੰਦ ਪੰਜ ਰੰਗੀ ਟਾਡਾਂ ਚੂੜਾ ਕੰਗਨ
ਨਗਰੀਆਂ ਬਾਂਹੀ ਭਰੀਆਂ ॥ ਆਰਸੀ ਅੰਗ
ਸਤਾਰੇ ਨੇਵਰ ਸੋਹਨ ਪੌਂਚੀਆਂ ਲੜੀਆਂ ਛੱਲੇ

ਮੁੰਦ੍ਰੀਆਂ ॥ ਝਾਂਜਰ ਖੂਬ ਪਾਜੇਬ ਅੰਗੂਠੀ ਬਿਛੂਏ ਬੀੜ ਉਗਰੀਆਂ ਨਗ ਫੁਲ ਜਰੀਆਂ॥ ਕਹਿ ਲਖਜੇਵਰ ਸਜੇ ਸਸੀ ਨੂੰ ਕਰਨ ਸਲਾਮਾ ਖੜੀਆਂ ਹੂਰਾਂ ਪਰੀਆਂ ॥੧੭੨॥ ਸਤਰੰਜੀਆਂ ਅਰ ਬੇਸ਼ ਗਲੀਚੇ ਉਮਦਾ ਜਾਇ ਵਿਛਾਏ ਸ਼ਾਨ ਬਨਾਏ ॥ ਕਈ ਕੁਰਸੀਆਂ ਚੰਦਨ ਚੌਕੀਆਂ ਮੂਹੜੇ ਪਲੰਘ ਮੰਗਾਏ ਜੜਤ ਜੜਾਏ ॥ ਕਰ ਵਿਛਾਵਨੇ ਧਰੇ ਸਰਾਣੇ ਮਖਮਲ ਤਕੀਏ ਲਾਏ ਖੂਬ ਸੁਹਾਏ ॥ ਕਹਿ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਫੂਲ ਊਚ ਕਿਸਮਾਂ ਸੱਸੀ ਹਾਰ ਗੁੰਦਾਏ ਲੈ ਗਲ ਪਾਏ ॥ ੧੭੩॥ ਗਿਰਦੇ ਸਖੀਆਂ ਜਾਣ ਨਾ ਲਖੀਆਂ ਦਿਸਦੀਆਂ ਸਭ ਸਰਦਾਰਾਂ ਚੰਚਲ ਨਾਰਾਂ ॥ ਧਾ ਓਹ ਅੰਦਰ ਫਟਾਈਆਂ ਆਹੀਆਂ ਧਾ ਹੂਰਾਂਦੀਆਂ ਡਾਰਾਂ ਸਜਨ ਅਪਾਰਾਂ ॥ ਹੁਕਮ ਬਜਾਇ ਲਿਆਵਨ ਉਨਕੇ ਆਗੇ ਖਿਦਮਤ ਗਾਰਾਂ ਅਤ ਅਨੁਸਾਰਾਂ ॥ ਰਾਸ ਮੰਡਲ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਸੱਸੀ ਰਚ ਬੈਠੇ ਬੀਚ ਬਹਾਰਾਂ ਛਡ ਮੁਟਜਾਰਾਂ ॥ ੧੭੪ ॥ ਲਾਇਜ਼ਨਾਨਾ ਵੇਸ ਯਾਰ ਨੂੰ ਆਪਨੇ ਪਾਸ ਬਿਠਾਧਾ ਸਖੀ ਬਨਾਇਆ॥

ਮਤ ਕੋਈ ਕਹੇ ਨੌਰੋਜ਼ ਏਸਨੇ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਦਿਖਲਾਇਆ ਬਗ਼ਲ ਛਿਪਾਇਆ ॥ ਭਾਪ ਲੂਸੀਆਂ ਕਰਨ ਗੁਲਾਮਾ ਭੇਦ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਦਾ ਸੇਹਰ ਕਮਾਇਆ ॥ ਲਖ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਸੱਸੀ ਨੂੰ ਵੇਂਡਦੀ ਬਦਰੇ ਮਾਇਆ ਫਿਕਰ ਭੁਲਾਇਆ ॥ ੧੭੫ ॥ ਹਾਰ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਲਗਾਇ ਨਾਇਕਾਂ ਖਲੀਆਂ ਆਇ ਨਵੀਨਾਂ ਦੂਬ ਆਧੀਨਾਂ॥ਬੀਨਨੁਪੰਗਮਰਦੰਗਬਜਾਵਨ ਜਲ ਤੁਰੰਗ ਸੁਰ ਕੀਨਾਂ ਮੰਡਲ ਲੀਨਾ ॥ ਸਰ ਜਹਾਤ ਕਾਨੂਨ ਕਿੰਗਰੀਪੰਖੀ ਸਾਜ਼ਪਰ ਬੀਨਾਂ ਲਏ ਸ਼ੁਕੀਨਾਂ॥ਬੰਬਜੈਮਲ ਅਰ ਤਬ ਤਾਲ ਸਭ ਗਾਵੇ ਬਹੁਰਸ ਭੀਨਾਂ ਰਾਗ ਰੰਗੀਨਾ ॥ ੧੭੬ ॥

ਬਜੇ ਮੁਚੰਗ ਅਰ ਕਮਾਨ ਛੱਤਾਂ ਬਹੁ ਗ੍ਰਾਮ ਉਲਾਰਾਂਅਤਿ ਛਬ ਦਾਰਾਂ ॥ ਬਜੇ ਤੰਬੂਰ ਸਤੂਰ ਘੁੰਘਰੂ ਛਨਨ ਨੱਨ ਛੰਕਾਰਾ ਹੋਇ ਉਚਾਰਾਂ ॥ ਤਨੱ ਨਨਨ ਕਰ ਭਰੇ ਤਾਂਨ ਗਤ ਕਈ ਸਾਜ਼ ਜ਼ਨਕਾਰਾਂ ਸੁੰਦ੍ਰ ਨਾਰਾਂ ॥ ਕਹਿ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਤਊਸ ਭਿਮ ਵਿਮੀ ਬਾਜੈਂ ਬੇਸ਼ ਸਤਾਰਾਂ ਔਰ ਦੋਤਾਰਾਂ ॥ ੧੭੭ ॥ ਠਿਮ ਠਿਮ ਪਾਉਂ ਧਰੇ ਧਰ

ਊੂਪਰ ਆਹੀਆਂ ਮਿਸਲ ਚਕੋਰਾਂ ਊਮਦੀਆਂ
ਤੋਰਾਂ ॥ ਲਾਵਨ ਰੰਗ ਪਤੰਗ ਚੜ੍ਹਾਵਨ ਮਾਨੋਂ
ਖਿਚ ਦੀਆਂ ਡੋਰਾਂ ਝੁਕ ਚਿਤ ਚੋਰਾਂ ॥ ਰਖਨ
ਗ੍ਰਾਮ ਭਾਰ ਸੁਰ ਭਰਦੀਆਂ ਕਰਦੀਆਂ ਨਰਮ
ਖਦੋਰਾਂ ਜ਼ਿਦ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ॥ ਕਹਿ ਲਖ ਸ਼ਾਹ
ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਧਸਦੀਆਂ ਦਸਦੀਆਂ ਲਟਕ
ਕਰੋੜਾਂ ਮਟਕ ਮਰੋੜਾਂ ॥ ੧੭੮॥ ਫਿਰੇਂ ਚਕਰ
ਜਿਉਂ ਝੁਕਨ ਧਰਤ ਪਰ ਕਮਰਾਂ ਸੁਬਕ ਜੰਬੂ-
ਰੀ ਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂਰੀ ॥ ਖੁਰਸ਼ ਕਬਾਬ ਖਾਨ ਖੁਸ
ਜਾਕੇ ਔਰ ਸ਼ਰਾਬ ਅੰਗੂਰੀ ਘੀ ਖੰਡ ਚੂਰੀ ॥
ਅਤਰ ਗੁਲਾਬ ਅੰਬੀਰ ਚੀਰ ਤਨ ਚੰਦਨ ਔਰ
ਕਸਤੂਰੀ ਮੁਸ਼ਕ ਸਰੂਰੀ ॥ ਕੰਠ ਵਾਹ ਲਖ
ਸ਼ਾਹ ਉਨਹਾਂ ਦੇ ਆਹੀਆਂ ਖ਼ਾਸ ਹਜੂਰੀ ਸਰ ਸ-
ਜਪੂਰੀ ॥੧੭੯॥ ਮੈਂਨ ਮੂਰਤਾਂ ਐਨ ਸੂਰਤਾਂ
ਸੁਘੜੀ ਨਾਰੀ ਜਣੀਆਂ ਸੁਭਾ ਦੁਬਣੀਆਂ ॥
ਚਤੁਰ ਸਲਾਹ ਅਗਾਹਾਂ ਛਬਾਦਤ ਜਾਹਿ ਨਾ
ਊਪਮਾਂ ਭਣੀਆਂ ਜਿਉਂ ਨਗ ਮਣੀਆਂ ॥
ਹਸਤਣੀਆਂ ਤਨ ਭਾਰੇ ਸੁਬਕਾਂ ਚਤਰਣੀਆਂ
ਸੰਖਣੀਆਂ ਅਰ ਪਦਮਣੀਆਂ ॥ ਧੂਪਦ ਰੇਖਡ

ਬੈਤ ਰੁਬਾਈਆਂ ਕਹਿ ਲਖ ਗਜ਼ਲਾਂ ਘਣੀਆਂ ਉਮਦਾ ਭਣੀਆਂ ॥ ੧੯੦ ॥

ਸਕਤ ਮਨਾਇ ਅਲਾਪਿਜੋ ਭੈਰੋ ਹੈ ਅਨੂਪ ਸੁਰ ਜਾਂਕੀ ਗਤ ਅਤ ਬਾਂਕੀ ॥ ਬਿੰਗਾਲੀ ਅਸਨੇਹ ਬਿਲਾਵਲ ਅਰ ਪੁਨ ਧਾਂਕੀ ਰਾਗਨੀ ਤਾਂਕੀ ॥ ਲਲਤ ਬਿਲਾਵਲ ਬਰ ਬਲ ਪੰਚਮ ਮਾਧੋ ਮਧਰ ਕਹਾਂਕੀ ਲੜੀ ਫੁਲਾਂਕੀ ॥ ਦੇਉ ਸਾਂਖ ਬਿੰਗਾਲ ਨਾਲ ਛਬ ਸੋਹੇ ਅਸ਼ਟ ਸੁਤਾਂਕੀ ਅੰਸ ਸੁਰਾਂ ਕੀ॥੧੯੧॥ਧਵਲ ਸਰੀ ਕੇਦਾਰ ਕੰ ਭਾਰੀ ਸੋਹਿ ਬਿਲਾਵਲ ਅਲੀਆਂ ਆਨੰਦਕਲੀ ਆਂ ॥ ਚਾਦ ਸਟੀ ਅਰ ਭਲਾ ਸੋਹੇ ਅਰ ਭੈਰੋ ਸੰਗ ਖਲੀਆਂ ਸਾਜਾਂ ਰਲੀਆਂ ॥ ਮਾਲ ਕੌਂਸ ਗਾਵੈਂ ਸਿਗਲਾਵੈ ਨਾਰੀ ਪਾਚੋਂ ਵਲੀਆਂ ਰੰਗ ਰਸ ਪਲੀਆਂ ॥ ਗੌਂਡ ਸਿਹੀ ਬਿਹਾਗ ਗੰਧਾਰੀ ਸੋਹਿ ਧਨਾਸਰ ਭਲੀਆ ਮਿਸਰੀ ਡਲੀਆਂ ॥ ੧੯੨ ॥

ਚੰਦਰ ਕਾਸ ਮਿਸਟਾ ਕਮ ਵਾਰਗ ਕੌਂਸਕ ਭਵਰ ਮਿਲਾਵੈ ਫੂਲ ਸੁਹਾਵੈ ॥ ਮਾਰੂ ਮਸਤ ਸਾਬ ਪੁਨ ਖੋਖਰ ਨਨਦਨ ਆਠ ਗਿਨਾਵੈ

ਅਤ ਛਬ ਛਾਵੈਂ ॥ ਭੂਮ ਪਿਲਸ ਜੀਤ ਸੁਰ
ਬਰਵਾ ਕਾਕਕਮੋਦੀਭਾਵੈ ਧੌਸੀ ਗਾਵੈਂ ॥ ਮਾਲ
ਕੌਂਸ ਸੰਗ ਖਸ਼ਟ ਚੇਰੀਆਂ ਕਹਿ ਲਖ ਸ਼ਾਹ
ਬਤਾਵੈਂ ਸਭਾ ਰਝਾਵੈਂ ॥ ੧੯੩ ॥ ਮੇਲਾਂ ਟੋਲ
ਹਿੰਡੋਲ ਅਲਾਪਿਜੋਂ ਪਾਂਚਰਾਗਨੀਖਰੀਆਂ ਸਾਥ
ਉਚਰੀਆਂ ॥ ਓਭਾਰਾ ਦੇਵ ਕਰੀ ਬਾਸੰਤੀਸਿੰਧ
ਭਲੰਗੀ ਪਰੀਯਾਂ ਰੰਗ ਰਸ ਭਰੀਆਂ ॥ਸੁਭਬ-
ਸੰਤ ਬਰ ਦਿਨ ਅਰ ਮੰਗਲ ਸਰਸ ਤਹਾ ਫੂਲ
ਝਰੀਆਂ ਤਾਨਾ ਤੁਰੀਆਂ ॥ ਰਟੀ ਕਮੋਦ ਬਿਨੋਦ
ਚੰਦਨ ਬਿਨ ਅਠ ਸਠ ਮੋਤੀ ਲੜੀਆਂ ਲਖ
ਗੁੰਦ ਧਰੀਆਂ ॥ ੧੯੪ ॥ ਮ੍ਰਿਗਨੈਣਾਹੈਨਮੂਰ
ਤਾਂ ਝੁਕ ੨ ਤਾਂਨਾ ਲਾਵਨ ਬੇਸ਼ ਬਤਾਵਨ ॥
ਛਨਨ ਛਨਨ ਕਰ ਛਣਕਣ ਘੁੰਘਰੂ ਠੁਮ ਠੁਮ
ਪਾਉਂ ਉਠਾਵਨ ਗਤਪਰ ਆਵਨ ॥ ਤੂਰਨਰੋਹ
ਬ ਕੇਸਰੀ ਪੋਤੀ ਲੀਲਾਵਤੀ ਮਿਲਾਵਨ ਪੂਰਬੀ
ਗਾਵਨ॥ਏਹਹਿੰਡੋਲ ਸੰਗ ਸਹਸ ਕਨੀਜ਼ਕਾਂ ਲਖ
ਸ਼ਾਹ ਹਰ ਮਨ ਭਾਵਨ ਮਜੇ ਦਿਖਾਵਨ॥੧੯੫
॥ਦੀਪਕ ਸੰਗ ਪਟਮੰਜਰੀ ਕਮੋਦੀ ਗੁਜਰੀ
ਟੋਡੀ ਮੈਲੀ ਅਰ ਕਚੈਲੀ ॥ ਕੰਵਲ ਕੁੰਭਮ

ਕੁੰਤਲ ਸੁਤ ਰਾਮਾ ਚੰਪਕ ਲੁਭਲ ਬੇਲੀ ਗਲ
ਅਲਬੇਲੀ ॥ ਔਰ ਕਲੰਗ ਹਮਾਲ ਨਾਲ
ਉਸ ਅਠ ਸਤ ਫੂਲ ਰਵੇਲੀ ਕਿਧੌ ਚਿਬੇਲੀ
॥ ਐਮਨ ਸਜਤ ਕੁੰਭਾਰ ਪਨੇਰੀ ਰੁਦਜਾਨੀ
ਸ਼ਿਵੇਲੀ ਨਾਰ ਰਵੇਲੀ ॥੧੯੬ ॥

ਜੈਜੈਵੰਤ ਮਲਾਰ ਚੇਰੀਆਂਸਾਥੋਂ ਛੈਲ ਛ-
ਬੀਲਾਂ ਉਮਦਾ ਡੀਲਾਂ ॥ ਕਰੈਂ ਨਿਰਤ ਮਾਹ
ਬੂਬ ਬਤਾਵੈਂ ਗਾਵੈਂ ਖੂਬ ਅਸੀਲਾਂ ਰਸਵਿਚ ਝੀ-
ਲਾਂ॥ ਤਤਥਈ ਤਾਥਈ ਤਤਥਈ ਗਤ ਲਈ
ਮਾਨੋ ਕਾਮਨਕੀਲਾਂ ਕਰੇਂ ਰਸੀਲਾਂ॥ ਏਹ ਦੀਪਕ
ਦੇ ਸਾਥਸ਼ਾਹ ਲਖ ਟੁਰਦੀਆਂ ਲਟਕ ਰੰਗੀਲਾਂ
ਮਾਨਿੰਦ ਫੀਲਾਂ ॥ ੧੯੭ ॥ ਸ੍ਰੀਰਾਗਗਾਵੈਂ ਸ੍ਰੀ-
ਗਲਾਵੈ ਕਰਨਾਟੀਬੈਰਾਗੀ ਸਿੰਧਵੀ ਪਿਆਰੀ॥
ਰਾਮਕਲੀ ਪੁਨ ਭਲੀ ਰਲੀ ਪੁਨ ਗੌੜੀ ਪਾਛੋਂ
ਨਾਰੀ ਗੁਲ ਉਜਜਾਰੀ ॥ ਗੁਜ ਗੰਭੀਰ ਗੌੜ
ਸਿੰਧ ਕੁੰਭਗੰਭੀਰਦੀਦਾਰੀਮਾਲਪਜਾਰੀ॥ਆਠੋ
ਨੰਦਨ ਰੰਗ ਰਸ ਭਿਨੇ ਜੜੇ ਨਗੀਨੇ ਕਾਰੀ
ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮੁਰਾਰੀ ॥ ੧੯੮ ॥

ਮਾਲਸਿਰੀ ਸਸ ਰੇਖਾ ਕੁੰਭੀ ਖਿੜੀ

ਅਰ ਬੰਛੀ ਗੂਾਈ ਗੋਡ ਮਲਾਈ ॥ ਮਾਨ ਹੰਸ
ਪੁਨਰ ਦੇ ਸਰਸੁਤੀ ਰਸਜੀਲ ਉਮਦਾਈ ਦਿ-
ਸੇਂ ਸਫਾਈ॥ ਤਾਲਗਰਾਮ ਸਪਤ ਸੁਰ ਤਾਰਾਂ
ਸੁਘੜੇਘਨ ਚਤੁਰਾਈ ਅਨ ਪ੍ਰਗਟਾਈ॥ਆਠ
ਚੇਰੀਆਂ ਸ੍ਰੀਰਾਗ ਸੰਗ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਛਬਛਾ-
ਈ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਜਗਾਈ॥ ੧੮੯॥ ਮੇਘਰਾਗ ਸੁਭ
ਭਾਂਤ ਅਲਾਪਿਜੇ ਮਾਨੋਂ ਪਰਤ ਪੁਹਾਰਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਧਾਰਾਂ ॥ ਆਸਾਵਰੀ ਮਲਾਰੀ ਕੁੰਭੀ ਸੋਰਠ ਸੋਹਿ
ਬ ਦਾਰਾਂ ਹਰ ਰੰਗ ਨਿਆਰਾਂ॥ ਨਟਸਾਰੰਗ ਜ-
ਲੰਧ ਕਾਨੜਾ ਸੁਨ ਕਰ ਪੰਕੇ ਦਾਰਾਂ ਗੌਂਡ ਮਲਾ
ਰਾਂ॥ ਅਠਨੰਦਨ ਏਹਵਰਨੇਵਾਂਕੇ ਏਕ ਏਕਥੀਂ
ਨਿਜਾਰਾਂ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾਂ॥੧੯੦॥ ਕਦਮ ਬੁਰ
ਜ ਨਟ ਮਾਹੀ ਗਾਵੇਂ ਕਾਦਮ ਬੇਰੀ ਲਾਨੀ ਅੰ-
ਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ॥ ਕਵਲਾਂ ਹਲੀ ਪਹਾੜ ਹਬੇਰੀ ਚੇ-
ਰੀ ਆਠ ਬਖਾਨੀਬੂਝੇ ਗਿਜਾਨੀ॥ ਰਾਗ ਖਸ਼ਟ
ਅਰਤੀਸਰਾਗਨੀ ਅਠਤਾਲੀਦਿਲ ਜਾਨੀ ਸੁਤ
ਪਹਛਾਨੀ॥੧੯੧॥ ਐਸੇ ਲਾਇਕਨਾਇਕ ਗਾ-
ਇਕ ਹੋਸਨ ਇੰਦ ਅਖਾੜੇ ਰਾਜ ਦੁਆਰੇ ॥ ਹ-
ਰ ਨੇਮਤਾਂ ਖਾਵੇਂ ਲਾਵੇ ਉਮਦੇ ਤਾਨ ਕਰਾਰੇ

ਨਿਤ ਸੁਕਾਰੇ ॥ ਜੇਵਰ ਦਰਬ ਪੁਸ਼ਾਕਾਂ ਬਖਸ਼ੇ
ਸੁਨੇ ਰਾਗ ਰੰਗ ਸਾਰੇ ਰੂਪ ਨਿਹਾਰੇ ॥ ਕਈਰੋਜ਼
ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਸੱਸੀ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਸਾਥ
ਪਿਆਰੇ ॥ ੧੯੨ ॥ ਬੱਬਨ ਬਲੋਚਨੇਂ ਰੋਜ ਬੀਚ
ਲਿਖ ਕੇਚਮ ਅਰਜ਼ ਪੁਚਾਈ ਆਹਾ ਦਾਨਾਈ
॥ ਭੇਜੋ ਸ਼ੁਤਰਸ੍ਵਾਰ ਅਸਾਂ ਵਲ ਆਵਨ ਜੂਹ
ਪਰਾਈ ਕਰਕੇ ਧਾਈ ॥ ਮੈ ਪਰ ਬੜਾ ਵਿਸਾਹ
ਪੁੰਨੂੰ ਨੂੰ ਕਰ ਕੇ ਫੈਲੇ ਭਾਈ ਕਰਸਾਂ ਧਾਈ ॥
ਉਹ ਅਰਜ਼ੀ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਵਾਚ ਪਜੇ ਸੀਨੇ ਨਾਲ
ਲਗਾਈ ਧੀਰਜ ਆਈ ॥ ੧੯੩ ॥

ਹੋਤ ਅਲੀ ਸਦਵਾਇ ਓਨਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿ
ਆ ਬਲੋਚੋ ਧਾਵੋ ਦੇਰ ਨਾ ਲਾਵੋ ॥ ਬਖ਼ਸ਼ੀ ਮੈ,
ਤਕਸੀਰ ਤੁਸਾਂਨੂੰ ਜੇ ਹੁਣ ਵੀਰ ਭਰਾਵੋ ਮੁੜ
ਪਛਤਾਵੋ ॥ ਏਹ ਆਤਸ਼ ਜਿਨੇਂ ਤੁਸਾਂ ਜਗਾਈ
ਹੱਥੀਂ ਆਪ ਬੁਝਾਓ ਆਪ ਮਿਲਾਵੋ ॥ ਲਖਸ਼ਾਹ
ਨਾਲ ਫਰੇਬ ਪੁੰਨੂੰ ਨੂੰ ਕੇਚਮ ਕਿਵੇਂ ਲਿਆਵੋ
ਦਰਦ ਵੰਡਾਵੋ ॥੧੯੪॥ ਸ਼ੁਤਰ ਸਵਾਰ ਬਲੋਚ
ਪੁੰਨੂੰ ਵਲ ਤੁਰੇ ਭਰੇ ਵਲ ਛਲਦੇ ਮੀਨਾਂ ਸਲਦੇ
॥ ਤੇਜ਼ ਕੋਤ ਲੈ ਪੂਰਸੁਰਾਹੀਆਂ ਪਵਣ ਵਾਂਗ ਉ

ਠ ਚਲਦੇ ਸਾਥ ਨ ਰਲਦੇ ॥ ਅੰਦਰਕੁਫਰਕਹਾ ਵਨ ਮੋਮਨ ਬੁਰਿਆਈਓਂ ਨਾ ਟਲਦੇ ਵਾਸੀਥ- ਲ ਦੇ ॥ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਆਇ ਭੰਬੋਰ ਪੁਨੂੰ ਨੂੰ ਪਾਏ ਪੇਚ ਅਕਲ ਦੇ ਮਿਲ ਵਿਚ ਗਲ ਦੇ ॥੧੯੫॥ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਬਹੁ ਕੀਤੀ ਖਾਤਰ ਮਿਲੇ ਵਤਨ ਦੇ ਭਾਈ ਖੁਸ਼ੀ ਸਵਾਈ ॥ ਹਸਰ ਬਾਤਾਂ ਕਰਨਮਿੱ- ਠੀਆਂ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਖੁਟਿਆਈ ਪ੍ਰੀਤ ਜਗਾਈ ॥ ਠਗ ਬਨਾਰਸੀ ਯਾ ਓਹ ਫੰਦਕ ਦਾਮ ਫਿਰੇਬ ਵਿਛਾਈ ਕਰ ਵਡਿਆਈ ॥ ਏਹ ਜੋੜੀ ਜਗ ਰਹੇ ਸਲਾਮਤ ਕਹਿਲਖਸ਼ਾਹ ਸਫਾਈ ਦਿਸਦੀ ਦਾਈ ॥ ੧੯੬ ॥ ਵਿਚਭੰਬੋਰ ਦੇ ਭਾਵ ਅਸਾਕੋ ਹੁਕਮ ਤੁਸਾਂਦਾ ਜ਼ਾਰੀ ਘਰਸਰਦਾਰੀ ॥ ਘਿਨਸਾਂ ਮਾਲ ਜ਼ੱਕਾਤ ਨਾ ਭਰਸਾਂ ਕਰਸਾਂ ਅਸਾਂ ਬੁਪਾਰੀ ਉਮਰ ਅਸਾਰੀ ॥ ਮਕਰਾਂ ਨਾਲ ਵਸਾਹੇ ਦੋਨੋਂ ਕਰਦੇ ਖਾਤਰਦਾਰੀ ਨਰ ਅਰ ਨਾਰੀ॥ ਸੱਜਨ ਜਾਂਨਲਖ ਸ਼ਾਹ ਸੱਸੀਨੇ ਮਹਿਲੀਂ ਧਾੜ ਉਤਾਰੀ ਅਕਲੋਂ ਹਾਰੀ ॥ ੧੯੭ ॥ ਅਜਵਾਇਨ ਖੁਰ- ਸਾਨੀ ਕਾਹੂ ਅਰ ਖਸਖਾਸ ਮੰਗਾਈ ਪੀਸ ਮਿਲਾਈ। ਫੂਲ ਕਾਸਨੀ ਕਾੜ ਬਨਫ਼ਸਾਂ ਗਰੀ

ਬਾਦਾਮ ਰਲਾਈ ਉਸ ਦੁਖਦਾਈ ॥ ਇਨ ਚੀਜੋਂ
ਕੀ ਬਾਂਧ ਪੋਟਲੀ ਸਿਰਦੀ ਤਰਫ ਰਖਾਈ ਨੀਂਦ
ਲਿਜਾਈ ॥ ਕਹਿ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਖਿਲਾਵੇ ਖਾਨਾ
ਖਿਦਮਤਗਾਰ ਉਠਾਈ ਦਿਲ ਖਵਿਆਈ ॥
੧੯੮ ॥ ਮਗ਼ਜ ਬਾਦਾਮ ਬਨਫ਼ਸ਼ਾ ਖਸ਼ਖਸ
ਕਾਹੂ ਤੁਖਮ ਮੰਗਾਯਾ ਮੇਵਾ ਪਾਇਆ ॥ ਚਾਰੋ
ਚੀਜਾਂ ਪੀਸ ਮਿਲਾਈਆਂ ਹਲਵਾ ਖੂਬ ਬਨਾਯਾ
ਉਸੇ ਖਿਲਾਇਆ ॥ ਲਈਆਂ ਆਪ ਖੁਸ਼ਬੋਈ-
ਆ ਸਿਰਕਾ ਤੱਕਿਆ ਬੁਰਾ ਪਰਾਯਾ ਹੈਫ
ਕਮਾਇਆ ॥ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਅਜਾਨ ਸੱਸੀ ਨੂੰ
ਹੋਤਾਂ ਆਨ ਭੁਲਾਇਆ ਜਾਨ ਸਿਵਾਯਾ ॥
੧੯੯ ॥ ਇਕ ਵੱਲ ਆਖ ਸ਼ਰਾਬ ਦੋਹੀਂ ਵੱਲ
ਰਖਣੇ ਦਾਰ ਸੁਰਾਹੀ ਉਨਥੀ ਆਹੀ ॥ ਭਰਭਰ
ਦੇਂਦੇ ਜਾਮ ਪੁਨੂੰ ਨੂੰ ਜਾਲਿਮ ਤੇਜ ਮਨਾਹੀ ਓਹ
ਬਦਖ੍ਵਾਹੀ ॥ ਕੀਤਾ ਪਾਪ ਆਪ ਪੀ ਪਾਨੀ ਸੱਸੀ
ਉਨਹਾਂ ਵਿਸਾਹੀ ਬੇ ਗ਼ਮ ਆਹੀ ॥ ਦੁਸਮਨ
ਨੀਂਦ ਵਿਗੋਈ ਸੋਈ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਇਲਾਹੀ
ਐਵੇ ਚਾਹੀ ॥ ੨੦੦ ॥ ਕੀਆ ਕੈਹਰ ਇਕ
ਹੋਤ ਬਲੋਚਾਂ ਬਾਹਰ ਭੇਤ ਰੁਲਾਇਆ ਭੁਲ

ਖਿਲਾਇਆ ॥ ਹੋਗਿਆ ਬਹੁਤ ਬਿਹੋਸ਼ ਪੁੰਨੂੰ
ਉਸ ਪਕੜ ਕਚਾਵੇ ਪਾਇਆ ਮੂੰਹ ਛਪਾਇਆ
॥ ਹੋਸੁਵਾਰ ਉਠਧਾਏ ਥਲਨੂੰ ਨਾਂ ਕਿਸ ਰਾਤ
ਬੁਲਾਇਆ ਨਾਂ ਅਟਕਾਇਆ॥ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ
ਵਿਸਾਹ ਸੱਸੀ ਦਿਲ ਦਾਹ ਬਲੋਚਾਂ ਲਾਇਆ
ਦਗਾ ਕਮਾਇਆ ॥੨੦੧ ॥ ਸੂਵੀ ਹੋਇਆ
ਉਠਭਾਗੇ ਕੀਤੀ ਉਨਹਾਂ ਉਕਾਬੀ ਬੀਹ ਬਾਬੀ
॥ ਦੇ ਮਜੂਨ ਖਿਲਾਵਨ ਖਾਨਾਂ ਨਾਨ ਪੁਲਾਇ
ਕਬਾਬੀ ਰਖਨ ਸ਼ਾਬੀ॥ ਅੰਚਲ ਦੇ ਵਿਚਮਸਤ
ਕਉਸਦਾ ਰਮਕੇ ਜਿਜੋਂ ਮਹਿਤਾਬੀਸਾਨਨਵਾਬੀ
॥ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਰਾਹਵਿਚ ਦੁਸਮਨ ਮਤ
ਮਿਲ ਕਰਨ ਖਰਾਬੀ ਵਗੇ ਸਿਤਾਬੀ ॥ ੨੦੨
॥ ਅੰਦਰੀਂ ਖੋਟ ਬਨੇ ਬੇਦਰਦੀ ਹਥ ਕੁਰਾਨਪਰ
ਧਰਕੇ ਕਲਮੇ ਭਰਕੇ ॥ ਥਲਦੇ ਵਾਸੀ ਨਿਰੇ
ਲਬਾਸੀ ਅਸੀ ਧਸ ਵਿਚ ਘਰਦੇ ਚੋਰੀ ਸਰਕੇ
॥ ਪੁਤ ਦੇਖਦੇ ਮਿਸਲ ਸਗਾਲਾਂ ਓਝੜ ਧਾਏ
ਡਰਕੇ ਰਾਹੋਂ ਟਰਕੇ ॥ ਜੋ ਲਖਸ਼ਾਹ ਸੱਸੀ ਉਠ
ਬੈਂਦੀ ਜਾਨਦੇਂਦੀ ਮਿਤ ਮਰਕੇ ਦੋ ਹਥ ਕਰਕੇ
॥੨੦੩॥ ਤਰਗਸ਼ ਆਹਾ ਤੋਸ਼ੇ ਖਾਨੀ ਔਰ

ਕਮਾਨ ਕਿਆਨੀ ਤੇਗ ਈਰਾਨੀ॥ ਤੇਜ਼ ਕਟਾ
ਰੀ ਬੇਸ਼ ਦੋਧਾਰੀ ਕਾਰੀ ਜੋਗਨ ਸਾਨੀ ਕੋਤੇ
ਖਾਨੀ॥ ਸਿਪਰ ਖ਼ੂਬ ਗੈਂਡੇਦੀਆਹੀ ਜਾਇ ਨਾਂ
ਸਿਫਤ ਬਖਾਨੀ ਰਾਜ ਨਸ਼ਾਨੀ॥ ਕਹਿਲਖਸ਼ਾਹ
ਕਈ ਤਨ ਬਹਿਦੇਕੱਢਦੇ ਇਕ ੨ ਕਾਨੀ ਰਖ
ਦਿਲਜਾਨੀ॥ ੨੦੪॥ ਬੀਤੀ ਰੈਨ ਹੋਯਾ ਦਿਨ
ਰੌਸ਼ਨ ਸੁਤੀ ਪਈ ਨਿਰਾਲੀ ਹੋਸ਼ ਸੰਭਾਲੀ॥
ਖੁਲਗਏ ਯਾਰ ਨਾ ਯਾਰ ਪੁਨੂੰ ਵਿਚ ਦਿਸਦੀ
ਸੇਜਾ ਖਾਲੀ ਫਕਤ ਨਿਹਾਲੀ॥ ਨਾਓਹ ਹਉਤ
ਨਾ ਸ਼ੁਤਰ ਉਨਹਾਂਦੇ ਕਰਗਏ ਸੇਹਰ ਬਿੰਗਾਲੀ
ਆਫਤ ਡਾਲੀ॥ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਅਗਾਹ ਸੱਸੀ
ਨੂੰ ਦਿਤੀ ਆਨ ਦਿਖਾਲੀ ਜਮਕੀ ਜਾਲੀ॥
੨੦੫॥ ਤਨ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਜੋਸ਼ ਬਿਰਹੋਨੇਂ
ਆਤਿਸ਼ ਜਾਰੇ ਝੱਲਨੂੰ ਤਾਵੇ ਜਲ ਨੂੰ॥ ਜਿਉਂ
ਮਾਧੋ ਨਲ ਵਿਛੜੇਦਾ ਦੁਖ ਬਨਿਆਂ ਕਾਮ
ਕੰਦਲ ਨੂੰ ਝੁਰੇ ਅਕਲ ਨੂੰ॥ ਨਾਂ ਉਹ ਜਾਮ
ਸੁਰਾਹੀ ਆਹੀ ਰਾਹੀ ਹੋਗਏ ਥਲ ਨੂੰ ਕੋਝਮ
ਵਲਨੂੰ॥ਕਹਿਲਖਸ਼ਾਹ ਸੱਸੀਦੇਘਾਤੀਕਾਤੀਦੇ-
ਗਏਗਲਨੂੰ ਲਖਿਯੋ ਨਾਛਲਨੂੰ॥੨੦੬॥ ਰੋਂਦੇ

ਨੈਨ ਨਾ ਚੈਨ ਜਿਗਰ ਨੂੰ ਆਨ ਬਣੇ ਦੁਖਭਾਰੇ
ਆਂਹੀ ਮਾਰੇ ॥ ਪੁਟ ਪੁਟ ਬਾਰ ਉਲਾਰ ਦੋਇ
ਕਰ ਹਾਰ ਸਿੰਗਾਰ ਉਤਾਰੇ ਧ ਪਰ ਡਾਰੇ ॥
ਡਾਰ ਵਿਸਾਰ ਕੂੰਜ ਜਿਜੋਂ ਕੂਕੇ ਪਲ ਪਲ ਯਾਰ
ਚਿਤਾਰੇ ਸਿਦਕ ਨ ਹਾਰੇ ॥ ਦੋਸ ਨਹੀ ਲਖਸ਼ਾਹ
ਪੁਨੂੰ ਵਿਚ ਹੋਤਗਏ ਕਰਕਾਰੇ ਹਾਇਸਯਾਰੇ ॥
੨੦੭ ॥ ਦੋਜਖ ਬੀਚ ਨਹੀ ਦੁਖ ਐਸਾ ਜੈਸਾ
ਯਾਰ ਵਿਛੋੜੇ ਜਿਗਰੇ ਫੋੜੇ ॥ ਉਠਦਾਸੂਲਹੂਲ
ਕਰ ਪੀਂਦਾ ਦੇਂਦਾ ਖੂਬ ਮਰੋੜੇ ਖੂਨ ਨਿਚੋੜੇ ॥
ਹਟਕੇ ਧੋਬਨ ਮਾਉ ਸੱਸੀ ਨੂੰ ਅਜਲ ਬਲਨ
ਜਮ ਥੋੜੇ ਦਮ ਰਹੇ ਥੋੜੇ ॥ ਜਿਵੇ ਅਮਾਵਸਰੈਨ
ਬਾਹ ਲਖ ਲਖ ਲਖ ਦੁਖੀ ਚਕੋਰੇ ਨਨ ਨਾ
ਜੋੜੇ ॥੨੦੮॥ ਰਿਗ ਜਰਦ ਦਮ ਸਰਦ ਭਰੇ ਹਾ
ਈਆਂ ਕਰਦ ਵਗਾਈ ਤਨਵਿਚ ॥ ਸਬਰ ਨਾ
ਮਨ ਵਿਚ ਖੁਲੇ ਬਾਰ ਰਿਪ ਛਾਯੋ ਮੁਖਜਜੋਂ ਸਸ
ਬਿਕਸੇ ਤਪਵਣ ਵਿਚ ਜਾਂ ਝਬ ਘਣ ਵਿਚ ॥
ਜਿਉ ਸੁਦਾਗਰ ਝੂਰਦਾ ਆਕਰ ਮਾਲ ਛਿਨਾ
ਕਰ ਬਨ ਵਿਚ ਤਹਿਗ ਗਵਨ ਵਿਚ ॥ ਮਾਉ
ਸੱਸੀ ਨੂੰ ਕਹੇ ਸ਼ਾਹਲਖ ਰਖ ਲੱਜ ਬੈਠ ਅਮਨ

ਵਿਚ ਬਾਗ ਚਮਨ ਵਿਚ ॥ ੨੦੯ ॥ ਜਾ ਰਹੇ ਰੈਨ ਸੁਰੈਨ ਬਲਾਂ ਅਜ ਦਿਸਦਾ ਬਾਗ ਡਰਾਵਾਂ ਦੁਖ ਵਿਚ ਛਾਵਾਂ ॥ ਹੋ ਜੋਗਣ ਉਠ ਤੁਰਾਂ ਨਾਦ ਲੈ ਕੰਨੀ ਮੁੰਦਰਾਂ ਪਾਵਾਂ ਖਾਕ ਰੁਮਾਵਾਂ ॥ ਹੌਂ ਅਰ ਬੇਲੀ ਫਿਰਾਂ ਸੁਹੇਲੀ ਭਗਵਾਵੇਸ ਵਟਾਵਾਂ ਅਲਖ ਜਗਾਵਾਂ ॥ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਨਾਂ ਟਲਸਾਂ ਚਲਸਾਂ ਰਲਸਾਂ ਸਾਥ ਸੁਹਾਵਾਂ ਤਪਤ ਬੁਝਾਵਾਂ ॥ ੨੧੦॥ ਤਨਦਾ ਮਾਸ ਸੁਕਾਯਾ ਮਜਨੂੰ ਦਿਲਥੀਂ ਨਾਹਿ ਵਿਸਾਰੀ ਲੇਲੀ ਪਿਆਰੀ ॥ ਸੀਰੀ ਹਿਤ ਫਰਿਹਾਦ ਪਾਇਆ ਦੁਖ ਨੈਹਰ ਲਿਜਾਯਾ ਭਾਰੀ ਚੀਰ ਪਹਾੜੀ ॥ ਜੋ ਆਸ਼ਕ ਓਹ ਹੋਗਗਿਆ ਵਗ ਉਤਰੇ ਕੈਫ ਖੁਮਾਰੀ ਨਾਂਕਰ ਜਾਰੀ ॥ ਲਖਲਖ ਧੋਬਨ ਦੇਂਦੀ ਅਕਲਾਂ ਤੂੰ ਬਨ ਧੀਉ ਸਚਾਰੀ ਨੀ ਮਾਂ ਵਾਰੀ ॥ ੨੧੧ ॥ ਦੁਸਮਨ ਮਾਈ ਹੋਤ ਗਿਰਦਨੀ ਭਰ ੨ ਦੇਣ ਰਜਾਲੇ ਕੈਫ ਪਿਆਲੇ ॥ ਸ਼ੇਰ ਜੇਰ ਕਰ ਪਾਇਆ ਪਿੰਜਰੇ ਨਾਂਹੀ ਹੋਸ਼ ਸਮਾਲੇ ਓਸ ਮਤਵਾਲੇ ॥ ਫੀਲ ਪਿਯਾਦ ਅਸ-ਪ ਰਖ ਫਰਜੀ ਕਾਯਮ ਰਹੇ ਦੁਵਾਲੇ ਗਿਰਗਾ ਆਲੇ ॥ ਕਹਿ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਕਿਸਮਤ ਭਈ ਮਾਤੀ

ਨੀਦ ਘਣੇਘਰ ਗਾਲੇ ਆਫਤ ਡਾਲੇ ॥੨੧੨॥
ਕਾਇਮ ਰਖ ਤੂੰ ਦਿਲ ਅਪਨੇ ਨੂੰ ਨਾਂ ਕਰਬਾਤਾਂ
ਝੱਲੀਆਂ ਵਾਂਗ ਵਲੱਲੀਆਂ॥ ਚਾਵੇਂ ਪਾਹਿਗ ਪੈਨ
ਵਲ ਕਮਰੇ ਜਿਉ ਅਰਵਾਹਾਂ ਫਨੀਆਂ ਨਰਮ
ਉਂਗਲੀਆਂ ॥ ਬਾਲੂ ਰੇਤ ਤਪੇ ਥਲ
ਮਾਰੂ ਨਾਜਕ ਏਹ ਦੁਖੀਆਂ ਤਲੀਆਂ
ਜਾਸਨ ਤਲੀਆਂ ॥ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਵਾਹਿ
ਸਭਲਾਈ ਸ਼ੌਕਰਾਹ ਗੁਸ ਖਲੀਆਂ ਸਕੀਆਂ
ਰਲੀਆਂ ॥ ੨੧੩ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਜਿਨਹਾਂ ਨੂੰ
ਲਗਦਾ ਨਾਹੀ ਛਡਦਾ ਹੋਸ਼ ਟਿਕਾਨੇ ਫਿਰਨ
ਮੁਤਾਣੇ ॥ ਹਰਦਮ ਪੀਵਨ ਖੂਨ ਜਿਗਰਦਾ
ਰਹਿੰਦੇ ਬਹੁਤ ਨਿਮਾਣੇ ਦਰਦ ਰਿਜਾਣੇ ॥
ਰਹੁਨੀ ਮਾਏ ਹਟਕ ਨਾਂ ਮੈਨੂੰ ਤੂੰ ਦੁਸਮਨ ਮੈ
ਭਾਣੇ ਕਰੇਂ ਧਗਾਣੇ॥ ਕਹਿਲਖਸ਼ਾਹ ਨਾਂਫੁਰਦੇ
ਮੰਤ੍ਰ ਡੱਸਿਆਂ ਨਾਗ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿਹੁ ਤਨਧਾਣੇ
॥੨੧੪॥ ਮਤਕਰ ਸ਼ੋਰ ਭੰਬੋਰ ਬੀਚ ਤੂੰ ਹੋ
ਕਰ ਬੈਠ ਸਿਜਾਨੀ ਘਰ ਵਿਚ ਰਾਣੀ॥ ਸਬਰ
ਕਰੇ ਸਭ ਸਉਰੇ ਮਤਲਬ ਕਹਿਆ ਸਚ ਕਰ
ਜਾਨੀ ਬਾਤ ਵਿਹਾਨੀ ॥ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਉਪਾਉ

ਪੁੰਨੂੰ ਨੂੰ ਮੰਗਵਾਵੇਂ ਸੁਖਮਾਨੀ ਇਨਹੀ ਟਕਾਣੀ
॥ ਮਾਂਉ ਸੱਸੀ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿਲਬਰੀਆਂ ਓਹ ਲਖ
ਸ਼ਾਹ ਮਤਾਣੀ ਇਸ਼ਕ ਰੰਜਾਣੀ ॥ ੨੧੫ ॥
ਬ੍ਰਿਹੋਂ ਬੇ ਦਰਦ ਕਮਾਨ ਪਕੜਕੇ ਢੂਕਚੁਕਰਲ
ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਲਾਏਬਾਣਚੱਲਾਏ ॥ ਨਕਸੇਚੀਰ ਸਰੀਰ
ਭੀਰ ਵਿਹੁ ਬ੍ਰਿਹੋਂਖੂਨਨਆਏ ਜਿਗਰ ਖਪਾਏ ॥
ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਹਾਰੀ ਮਾਰੀ ਪੈਕੇ ਕਟਕ
ਪਰਾਏ ਪ੍ਰਾਨ ਵੰਜਾਏ ॥ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹਵੈਰਾਗ
ਨ ਨੀਮੇਂ ਕਿਉ ਜਣ ਰਖਿਜੋਮਾਏ ਬਹੁਦੁਖਪਾਏ
॥੨੧੬ ॥ ਜੇਰਬ ਚਾਹੇ ਆਣ ਮਿਲਾਵਾਂ ਰਖਜੋ
ਖ੍ਵਾਹਸ ਜੇਂਦੀ ਤੂੰ ਜਿੰਦ ਮੈਂਦੀ ॥ ਵਿਚ ਭੰਬੋਰਦੇ
ਕਰੇ ਹਕੂਮਤ ਖਲਕਤ ਰਈਯਤ ਤੈਂਦੀ ਬਲ
ਅਰ ਨੈਂਦੀ ॥ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਾਨ ਸੱਸੀ ਸਸ ਸੂਰਤ
ਮੈਂ ਭੁਲ ਹੋਸ਼ ਨਾ ਕੈਂਦੀ ਅਕਲਾਂਦੇਂਦੀ॥ ਕਹਿ
ਲਖਸ਼ਾਹ ਰਾਹਵਿਚ ਮਰਸਾਂ ਮਾਂਉਵਾਰਨੇਲੈਂਦੀ
ਕਿਉਹੈਂ ਵੈਂਦੀ ॥੨੧੭॥ ਗੁਜਰਨਬਰਸ ਜਿਵੇਂ
ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਪਹਿਰ ਕਹਿਰ ਗਮ ਭੀਨੇ ਜਿਵੇਂ
ਮਹੀਨੇ ॥ ਹਾਰ ਸਿੰਗਾਰ ਤੋੜ ਧਰਡਾਰੇ ਰੇਸ਼ਮ
ਅਰ ਪਸ਼ਮੀਨੇ ਪੁਰਜੇ ਕੀਨੇ ॥ ਮਲੀਖਾਕਤਨ

ਬਣੀ ਦੀਵਾਨੀ ਦਿਲ ਜਾਨੀ ਸੁਖ ਛੀਨੇ ਅਤਿ
ਦੁਖ ਦੀਨੇ॥ ਮੈ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਚਾਰ ਹਜ ਕੱਰਸਾਂ
ਕੇਚਮਵਾਂਗ ਮਦੀਨੇ ਵਸਦਾ ਸੀਨੇ॥ ੨੧੮॥
ਪਕੜ ਸਊਰ ਤਯੂਰ ਬੇਪਰ ਨੂੰ ਲਾਉਨ ਦੂਰ
ਉਡਾਰੀ ਬੈਠ ਪਿਆਰੀ॥ ਬਰਸੇ ਨੂਰ ਜਹੂਰ
ਸੁਬਕ ਤਨ ਹੁਸਨ ਹੂਰਦੀ ਭਾਰੀ ਕਟਕ ਕੰਧਾ
ਰੀ॥ ਨਾਂ ਹੁਨ ਝੂਰ ਸਰੂਰ ਦੇਖ ਸਹੁ ਚੂਰ
ਕਰਾਂ ਇਕ ਵਾਰੀ ਗਮੀ ਕਹਾਰੀ॥ ਛੋੜਫਤੂਰ
ਗਰੂਰ ਯਾਦ ਰਖ ਦੇਈ ਮਾਉਂ ਵਿਚਾਰੀ ਲਖ
ਦਿਲਦਾਰੀ॥ ੨੧੯॥ ਸਾਕੀ ਬਿਨਾਂ ਸਰਾਬ
ਖਖਜਿਉਂ ਬਿਨ ਮਹਿਤਾ ਬਨ ਮਾਣੇ ਰੂਹਉਡ
ਣੇ॥ ਆਬ ਬਿਨਾਂ ਵੈਰਾਨ ਬਾਗ ਜਿਉਂ ਫੁਲ
ਅਰ ਫਲ ਕੁਮਲਾਨੇ ਦੁਖ ਅਤਿ ਧਾਨੇ॥ ਜਲ
ਬਿਨ ਮੀਨ ਪਰੋ ਬਿਨ ਪੰਛੀ ਤੜਪੇ ਜਿਵੇ ਨਿ-
ਤਾਣੇ ਮੌਤ ਰਿਜਾਣੇ॥ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਵਾਹਮਿਤ
ਬਾਸੋ ਦੇਸ ਮੁੰਜੇ ਮੋਹੇ ਭਾਣੇ ਸਾਹਿਬ ਜਾਣੇ॥
੨੨੦॥ ਉਠਦਿਆਂ ਆਹੀ ਭੜਕਣ ਭਾਹੀ
ਨਾਹੀ ਯਾਰ ਬਗਲ ਵਿਚ ਜਾਨ ਖਲਲ ਵਿਚ
॥ ਦਾਦਰ ਮੀਨ ਜੇਠ ਰੁਤ ਜੈਸੇ ਤੜਫੇ ਥੋੜੇ ਜਲ

ਵਿਚ ਰਹੇ ਨਾ ਬਲ ਵਿਚ॥ ਵਸਦੇ ਹੋਤ ਭੰਬੋਰ ਸ਼ੈਹਰ ਹੌਲੁੱਟੀਆਂ ਰੰਗਮਹੱਲ ਵਿਚ ਚੋਰਾਂ ਪਲ ਵਿਚ॥ ਕੈਹ ਦਰ ਕਰਾਂ ਪੁਕਾਰ ਸ਼ਾਹ ਲਖ ਹੋਤ ਗਏ ਛਲ ਬਲ ਵਿਚ ਦੇ ਮੋਹ ਵਲ ਵਿਚ ॥੨੨੧॥

ਕੁਛ ਨੁਕਸਾਨ ਨਾ ਹੋਯਾ ਤੈਂਡਾ ਦੇਸ ਹੁਕਮ ਸੁਲਤਾਨੀ ਸਮਝ ਸੁਜਾਨੀ॥ ਪਾਂਚ ਪਦਾਰਥ ਆਹੇ ਘਰ ਵਿਚ ਮਾਂ ਪਿਉ ਹੁਸਨ ਜਵਾਨੀ ਸੁਰਗ ਨਸਾਨੀ॥ ਲਾਓ ਦਾਓ ਬਿਠਲਾਓ ਚਉਕੀਆਂ ਪੱਤਣਔਰ ਚੋਗਾਨੀ ਖਾਸਮਕਾਨੀ॥ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਜੋ ਫਾਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੰਗਵਾਵੇ ਦਿਲ ਜਾਨੀ ਅਪਨਾ ਸਾਨੀ॥ ੨੨੨ ॥ ਮੈਂ ਬਿਹੋਸ ਫਰਮੋਸ਼ ਨੋਸ਼ ਗ਼ਮ ਇਸ਼ਕ ਜੋਸ਼ ਹਨ ਕਰ ਦੀ ਪਗਧਰ ਧਰ ਦੀ॥ ਦਿਨ ਅਰ ਰੈਨ ਸਚੈਨ ਚੈਨ ਨਹੀ ਨੈਨ ਸੁਰਖ ਤਨ ਜਰਦੀ ਨੀਂਦ ਨਾ ਫਰਦੀ॥ ਕੀਤੀ ਗਰਦ ਬੇਦਰਦ ਬ੍ਰਿਹੋਂ ਜਮ ਫਰਦ ਮਰਦ ਦਮ ਭਰਦੀ ਸੌਰੋਂ ਡਰਦੀ॥ ਕਿਆ ਲਖ ਬਨੀ ਲਾਚਾਰੀ ਭਾਰੀ ਦਾਰੀ ਲਖੇ ਨਾ ਦਰਦੀ ਹਾਵੇ ਮਰਦੀ॥੨੨੨॥

ਨੀਹੇ ਕਰੀਯੋ ਫਰੇਬ ਲਿਖਾਈ ਅਪਨੇ ਦਿਲੋਂ
ਉਸਾਰੀ ਏਹ ਦਿਲਦਾਰੀ ॥ ਖਾਨੇ ਆਹਿਲ
ਜੁਕਾਲਬ ਖਾਨੇ ਦਾਨਸ਼ਮੰਦ ਸੁਚਾਰੀ ਸਮਝ
ਪਿਜਾਰੀ ॥ ਕੇਰਮ ਬੀਰ ਲਿਜਾਏ ਮੈਂਕੂੰ ਵਲ
ਛਲ ਹੇਤਬਜੋਪਾਰੀ ਬਨਹਿਤਕਾਰੀ ॥ ਕਹਿ ਲ-
ਖਸ਼ਾਹ ਵਿਸਾਹ ਨਾ ਕਰਦੀ ਘਰਦੀ ਡਰਦੀ
ਭਾਰੀ ਰਖਨ ਬਡਾਰੀ ॥੨੨੪॥

ਹੇ ਮ੍ਰਿਗ ਨੈਨੀ ਦੇਖੇਂਗੀ ਸੁਖਦੁਖ ਕੋਈ ਦਿਨ
ਜਰਨਾ ਜਲ ਨਹੀ ਮਰਨਾਂ ॥ ਤਪਤ ਸੁਰਾਹ
ਨਾ ਸਕਦੇ ਨਾ ਘਰ ਬਾਹਰ ਪਾਉਂ ਨਾ ਧਰਨਾ
ਧੁੱਪੋਂ ਡਰਨਾ ॥ ਲੋਂਦੀ ਭੁਖਨਾ ਕੁਖ ਰੁਖ ਜਲ
ਇਤਬਿਧ ਤਜਿਆ ਹਰਨਾ ਬਲ ਦਾ ਚਰਨਾਂ॥
ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਅੱਲਾਹ ਆਪ ਅਬ ਮੇਲ ਅਸਾਂ
ਕਰਨਾਂ ਸ਼ਿਕਟ ਟਰਨਾਂ ॥ ੨੨੫ ॥ ਫਿਰਦਾ
ਇਕ ਦਰਵੇਸ਼ ਬਲਾਂਦਾ ਧੋਬਨ ਦੇਖ ਬੁਲਾਇਆ
ਪਾਸ ਬੈਠਾਇਆ ॥ ਸਦ ਮਬਲਗ ਦੀ ਲੋਭ
ਉਸਨੂੰ ਖਾਤਰ ਕਰੇ ਰਝਾਇਆ ਇਉਂ ਸਮਝਾਯਾ
॥ ਲੈ ਏਹ ਖਤ ਦਿਹੁ ਸੱਸੀ ਨੂੰ ਕਹੇ ਕੇਚਮ ਥੀਂ
ਆਯਾ ਹੇਤ ਭਿਜਾਇਆ ॥ ਭੇਤ ਸ਼ਾਹ ਲਖ ਲਖੇ

ਸ਼ਰਮ ਹਜੂਰ ਹੂਰਕੀ ਸੂਰਤ ਔਰਨਾਂ ਰੂਪਨਿਆ
ਰੇ ਬਿਨਾ ਪਿਆਰੇ ॥ ਕਾਨੋ ਨਿਕਟ ਦੋ ਤੂਰੀ
ਸੁੰਦਰਬਿਧਨੇ ਆਪ ਸੰਵਾਰੇ ਦੋ ਤਿਲ ਕਾਲੇ ॥
ਗ਼ੈਰ ਕਲਾਮ ਨਾ ਜਾਵੇ ਭੀਤਰ ਬੈਠੇਓਹ ਰਖਵਾ
ਰੇ ਰੋਕਦੁਵਾਰੇ ॥ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹੁ ਨਿਆਧਾਰ
ਵਲ ਏਕੋ ਨਾਮ ਚਿਤਾਰੇ ਸੁਕਰ ਗੁਜ਼ਾਰੇ॥੨੩੮
॥ ਨਾਂ ਵਿਚ ਗਾਉਂ ਨਾ ਛਾਉਂ ਨਾ ਪਾਨੀ ਲੇਖ
ਮੁਹਾਰਉਠਾਈ ਵਾਹ ਨਾ ਕਾਈ ॥ ਕਹੇ ਰਹੇ ਨਾ
ਤ੍ਰਖਮ ਬਬੂਰਦਾ ਹੋਉਸ ਜੇਹੇ ਸਤਾਈਬਲੀ ਰੁ-
ਲਾਈ ॥ ਖਾਵਸ ਕੋਈ ਆਫਤ ਉਸਕੋ ਆਵਸ
ਆਗੇ ਜਾਈ ਫਲ ਬੁਰਿਜਾਈ । ਕਹਿਲਖਸ਼ਾਹ
ਛਾਹ ਤਨ ਚਮਕੇ ਜਮਕੇ ਰਸਤੇ ਪਾਈ ਬ੍ਰਿਹੋਂ
ਕਸਾਈ ॥ ੨੩੯ ॥ ਮੁਖ ਮਹਿਤਾਬ ਯਾਰ ਦਾ
ਕਾਬਾ ਹੱਜ ਕਾਰਨ ਦੁਖ ਸਹਿੰਦੇ ਸਿਫਤਾਂ ਕ
ਹਿੰਦੇ ॥ ਭਿਗਰਹੇ ਚੀਰ ਅਧੀਰ ਸਰੀਰੋਂ ਗਰ
ਮੀ ਛਮਛਮ ਵਹਿੰਦੀ ਆਤਿਸ ਦਹਿੰਦੀ॥ ਖੂਨ
ਆਲੂਦਾ ਹੋਈਆਂ ਤਲੀਆਂ ਬਲ ਵਿਚਘਸਕ
ਲਹਿੰਦੀ ਮਹਿੰਦੀ ਨਹਿੰਦੀ ॥ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ
ਜਿਨਹਾਂਦੇਤਨ ਵਿਚ ਮਰਜ ਇਸ਼ਕ ਦੀ ਬਹਿੰ-

ਦੀ ਹੋਸ਼ ਨਾ ਰਹਿੰਦੀ ॥ ੨੪੦ ॥ ਵਕਤ ਵਿਹਾ
ਨਾ ਹਾਥ ਨਾ ਆਵੇ ਹੋਤ ਸੱਸੀ ਨੂੰ ਛਲ ਗਏ ਪਾਵਿ-
ਤ ਝਲ ਗਏ ॥ ਵਾਉ ਮੁਖਾਲਿਫ ਵੰਗੇ
ਬੁਫੇਰਜੋਂ ਖੋਜ ਰੇਤ ਵਿਚ ਰਲ ਗਏ ਫੇਰੋਂ
ਠਿਲਗਏ ॥ ਨੈਨ ਨਮਾਨੇ ਦਰਦ ਰੰਜਾਣੇ ਕਿਆ
ਜਾਨਾ ਕਿਤਵਲ ਗਏ ਰਾਹੋਂ ਟਲਗਏ ॥ ਕਹਿ
ਲਖਸ਼ਾਹ ਹੋਏ ਸੁਖਸੁਪਨਾ ਦੁਖਫਿਰਾਕ ਦੇ ਮਿਲ
ਗਏ ਸੀਨਾਂ ਸਲਗਏ ॥੨੪੧ ॥ ਟੋਰ ਪਛਾਨੀ
ਕਹੇ ਦੀਵਾਨੀ ਲੇਖ ਧੁਰੇ ਥੇ ਮੈਂਦੇ ਵਸ ਨਾ ਕੈਂਦੇ ॥
ਅਹਿਲ ਨਜੂਮ ਰੁਮਾਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਏਹੋ ਖਬਰਾਂ ਦੇਂਦੇ
ਨਉਕਰ ਜੈਂਦੇ॥ ਨਿਜ ਜਮਦੀ ਜਮ ਪਕੜ ਹੁੜਾ
ਈ ਜੇ ਡੁਬਦੀ ਵਿਚ ਨੈਂਦੇ ਦੁਖ ਨਾ ਪੈਂਦੇ ॥ ਕਿਸ
ਬਿਧ ਹਉਂ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਧਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲਨਾ ਸਾਹੁ ਨਾ
ਲੈਂਦੇ ਦੁਸਮਨ ਵੈਂਦੇ ॥ ੨੪੨ ॥ ਸਾਰੇ ਸਖਤ
ਬ੍ਰਿਹੋਂਦੀ ਸੂਲੀ ਪੁਲਸਰਾਤ ਨਜਰ ਆਵੇ ਥਲ
ਤਨ ਤਾਵੇ ॥ ਦੁਖ ਸੁਖ ਸਮਝੇ ਇਕ ਸਮਾਨ ਜੋ
ਅਪਨਾ ਆਪ ਵੰਜਾਵੇ ਸੋ ਸੌਹ ਪਾਵੇ ॥ ਸਾਂਗ ਸਤੀ
ਦਾ ਬਨੀ ਬਾਵਰੀ ਸਾਬਿਤ ਕਦਮ ਉਠਾਵੇ ਸਨ
ਮੁਖਧਾਵੇ ॥ ਏਹੋ ਚਾਹ ਲਖਸ਼ਾਹ ਸੱਸੀ ਦਿਲ

ਇਸ਼ਕ ਵਲੋਂ ਰੈਹ ਆਵੇ ਜਿੰਦੜੀ ਜਾਵੇ ॥੨੪੩॥ ਭੁਖ ਥਲਾਂ ਵਿਚ ਲਉਂਦੇ ਰੋਂਦੇ ਭਉਂਦੇ ਮਿਰਗ ਤਿਹਾਏ ਅਬ ਨ ਪਾਏ ॥ ਉਡਦੀ ਰੇਤ ਗਰਮ ਵਾ ਵਗਦੀ ਵਰਮ ਪਰੇਮ ਦੁਖਦਾਏ ਅੰਗ ਕੁਮਲਾਏ ॥ ਭੁਜ ਕਬਾਬ ਤਨ ਹੋਯਾ ਬਿਰੀਆ ਗਿਰੀਆਂ ਅੰਸੂ ਛਾਏ ਛੈਬਰ ਲਾਏ ॥ ਕਹਿ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਨਾ ਸਬਰ ਸੱਸੀ ਨੂੰ ਬ੍ਰਿਹੋਂ ਤੀਰ ਵਗਾਏ ਕਬਰ ਬੁਲਾਏ ॥ ੨੪੪ ॥ ਛੁਟੇ ਜਾਨ ਈਮਾਨ ਸਾਫ ਜੇ ਟੁੱਟੇ ਜਨਕਾ ਜਾਲਾ ਭੈਜਲ ਕਾਲਾ ॥ ਸਿਰ ਤ-ਕਦਾਈ ਰਖ ਥਲਧਾਈ ਦਿਤਾ ਇਸ਼ਕ ਉਜਾਲਾ ਦੇਸਨਿਕਾਲਾ ॥ ਮੁਖਥੀ ਆਬਜੋ ਮੰਗਦੀ ਵਗਦਾ ਯਾ ਚੁਸ਼ਮਾ ਯਾ ਨਾਲਾ ਸੀਰੀਂ ਵਾਲਾ ॥ ਏਹੋ ਚਾਹ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਸੱਸੀ ਦਿਲ ਪੀਵਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਲਾ ਲੱਜਤ ਵਾਲਾ ।੨੪੫॥ ਉਠਦੀ ਬੈਂਹਦੀ ਕਹਿੰਦੀ ਏਹ ਗਲ ਜਰਮ ਕਰਮਦੀ ਹਾਰੀ ਹੋਂ ਦੁਖਯਾਰੀ ॥ ਪਏ ਕਲੇਜੇ ਝਾਰੀ ਭਾਰੀ ਮਾਰੀ ਬ੍ਰਿਹੋਂ ਦੋ ਧਾਰੀ ਕਹਿਰ ਕਟਾਰੀ ॥ ਕੀਤੀ ਗਰਦ ਗੁਬਾਰੀ ਆਰੀ ਵਾਹਿਦ ਜਾਣ ਬਿਚਾਰੀ ਨਹਿ ਸੋਵਾਰੀ ॥ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਨ ਕਾਹ ਚਾਹ ਥਲ ਦਿਨੇ ਨਾ

ਕੋਈਬਪਾਰੀਤੁਰੀਉਜਾਰੀ॥੨੪੬॥ ਆਹੀ ਕੈ-
ਹਰ ਦੁਪੈਹਰ ਜੇਠ ਦੀ ਧੁੱਪ ਥਲਾਂ ਵਿਚ ਕੜਕੇ
ਆਤਿਸ਼ ਭੜਕੇ ॥ ਉਂਗਲੀਆਂ ਪੁਰ ਮਾਸ ਨਾ
ਰਹਿਯਾ ਖੂਨ ਗਇਆ ਜਿਉਂ ਸੜਕੇ ਜਿਉਂ ਮੂੰ
ਤੜਕੇ ॥ ਪਰ ਕੁਰਲਾਈ ਬਿਰੋਂ ਕਸਾਈ
ਕਾਨੀ ਬਰਛੀ ਘੜ ਕੇ ਵਿਹੁ ਫਲ ਜੜ ਕੇ ॥
ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਨਾ ਸਬਰ ਸੱਸੀ ਨੂੰ ਸੂਲ
ਜਿਗਰ ਵਿਚ ਰੜਕੇ ਜਿਉਂ ਮਛ ਫੜਕੇ
॥੨੪੭॥

ਹੋਇਆ ਬਾ ਬਦ ਸ਼ਗਨ ਅਗਧੋ ਜਾਚ ਨਾ
ਰਹਯੋ ਸੁ ਜਰ ਦੀ ਛਿਕਿਆਂ ਭੁਰਦੀ ॥ ਦਸਾ
ਸੂਲ ਇਕ ਪੇਸ਼ ਜੋਗਨੀ ਤਪਤ ਹਿਜਰ ਦੀ
ਜਰਦੀ ਪਲ ਪਲ ਝੁਰਦੀ ॥ ਆਨ ਅਜਾਨ
ਪਈ ਵਿਚ ਥਲ ਦੇ ਪਰਖ ਨਾ ਆਵੇ ਖੁਰਦੀ
ਪੈਰ ਸ਼ੁਤਰ ਦੀ ॥ ਏਧਰ ਡਰ ਲਖਸ਼ਾਹ ਸੱਸੀ
ਨੂੰ ਆ ਕਿਉ ਜਿਉ ਦਿਲ ਫੁਰਦੀ ਬਾਤ ਉਧਰ
ਦੀ ॥ ੨੪੮ ॥

ਜੇਠ ਮਾਹਿ ਇਕ ਧੂਪ ਥਲਾਂ ਵਿਚ ਵਗਦੀ
ਵਾਉ ਵਰੋਲੇ ਆਤਿਸ਼ ਝੋਲੇ ॥ ਹੋਤਾਂ ਜਾਤਾ

ਨਾ ਕੋਈ ਅਪਨਾਂ ਔਰ ਪਰਾਇਆ ਰਖੀਂ ਛਪਾਇ ਆ॥੨੨੬॥ ਰਹੇ ਤੋਰ ਨਿਸ ਭੋਰ ਕਾਸ ਦਾਂ ਰਾਹੀਏ ਜੋਰ ਜਵਾਨੀ ਚਰਬ ਜੁਬਾਨੀ ॥ ਓਹ ਫ਼ਕੀਰ ਹਕੀਰ ਵਿਚਾਰਾ ਪੀਰ ਮਰਦ ਸੈਰਾਨੀ ਦੂਰ ਧਿਆਨੀ ॥ ਮਾਇਆ ਲੋਭ ਭੁਲਾਯਾ ਧਾਯਾ ਤਲਬ ਆਰਾਮ ਪੇਸ਼ਾਨੀ ਨਹਿ ਕੁਮਲਾਨੀ ॥ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਅਗਾਹ ਰਾਹ ਕਰ ਲੈ ਗਈ ਦੁਸ਼ਮਨ ਬਾਨੀ ਮਾਉਂ ਬੇਗਾਨੀ ॥੨੨੭॥ ਸਿਰ ਸਲਾਮ ਕਰ ਜੋੜ ਹੁਕਮ ਲੈ ਢੋਯਾ ਖਤ ਸਰਕਾਰੇ ਉਸ ਹਲਕਾਰੇ॥ ਸਾਹਜਾਦੀ ਇਉਂ ਜਾਤਾ ਮੈਂ ਕੂ ਦਸਤੀ ਮਾਂ ਪਤੀਆਰੇ ਕਾਗ਼ਜ਼ ਕਾਰੇ॥ ਨੈਨ ਸੀਤ ਹੋ ਜਾਸਨ ਵਾਚੀ ਜੀ ਓਹ ਤਰਫ਼ ਹਮਾਰੇ ਲਿਖਿਓ ਪਿਆਰੇ॥ ਕਹਿ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਭਾਹ ਤਨ ਜਾਗੀ ਜਦ ਓਹ ਹਰਫ਼ ਨਿਹਾਰੇ ਧਰ ਪਰ ਡਾਰੇ॥ ੨੨੮॥

ਮੁਕਬਲ ਨਹੀ ਫੁਰਮਾਇਆ ਕਾਮਲ ਆਮਿਲ ਘਰ ਸਦਵਾਵਾਂ ਪਾਸ ਬਿਠਾਵਾਂ॥ ਨਾਮਾ ਗਿਰ ਦ ਲਿਖਾਇ ਉਸਥੀ ਚਰਖੇ ਸਾਥ ਬੰਧਾਵਾਂ ਬਹੁਰ ਭੁਲਾਵਾਂ॥ ਕੋਚਮ ਥੀਂ ਕਰ ਸਿਹਰ

ਪੁੰਨੂੰ ਨੂੰ ਸ਼ਹਰ ਭੰਬੋਰ ਮੰਗਾਵਾਂ ਰਖ ਦਿਲ ਬਾਵਾਂ। ਕਹਿ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਜੋ ਮੈਂਡੇ ਜੇਹੀਆਂ ਹੋਸਨ ਵਿਰਲੀਆਂ ਮਾਵਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਗਿਰਾਵਾਂ ॥ ੨੨੯ ॥ ਐਸੇ ਫਰੇਬ ਵਿਗੋਈ ਨੀ ਮੈਂ ਹੋਇ ਦੁਸ਼ਮਨ ਸਰਕੇ ਇਧਰ ਉਧਰ ਕੇ॥ ਯਾਰਿਗੀਨਾਂ ਮਾਲ ਖਜੀਨਾਂ ਲੈ ਗਏ ਉਠ ਪਰ ਧਰਕੇ ਸੀਨਾ ਫਰਕੇ ॥ ਥਲ਼ ਵਿਚ ਚਲ ਦੁਖ ਸਹਿਨਾ ਮਾਈ ਭੈਨਾਂ ਨਾਹੀ ਡਰਕੇ ਅੰਦਰ ਘਰਕੇ ॥ ਇੰਉ ਲਖਸ਼ਾਹ ਸੱਸੀ ਫੁਰਮਾਇਆਮੂੰਹ ਕਿਬਲੇ ਵਲ ਕਰਕੇ ਕਲਮਾ ਭਰਕੇ ॥੨੩੦ ॥ ਮਾਂਪਿਉ ਅਕਸਰ ਹਾਰ ਰਹੇ ਚੁਪ ਉਸਨੇ ਘਣਾਸਲਾਹੀ ਮਨੀਓ ਨਾਹੀਂ ॥ ਦੁਖ ਔਲਾਦ ਦਾ ਸਹਿਆ ਨਾ ਜਾਂਦਾ ਕਰ ਕਰ ਖਲੀਆਂ ਬਾਹੀਂ ਰੋਵਨ ਆਹੀਂ ॥ ਰੰਗ ਮਹਲ ਵਿਚ ਰੋਵਨ ਸਹੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਲਾਇ ਸਭ ਵਾਹੀ ਮਿਟੀਆ ਨਾਹੀ ॥ ਇਸ਼ਕ ਜਨਹਾਂ ਨੂੰ ਲਗਾ ਸ਼ਾਹ ਲਖ ਫਿਰਦੇ ਨਾਂਹਿ ਪਛਾਹੀ ਤਾਂਗ ਅਗਾਹੀਂ ॥ ੨੩੧ ॥ ਘਰਵਿ- ਚ ਕਈ ਗੁਲਾਮ ਬਾਂਦੀਆਂ ਆਹੇ ਸਭਅੰਨਸਾ- ਰੀ ਜੋ ਨਰਨਾਰੀ ॥ ਪਾਲਕੀਆਂ ਰਥ ਬਹਿਲਾਂ

ਬੱਘੀਆਂ ਪੀਨਸ ਅਸਪ ਕੈਂਧਾਰੀ ਫੀਲਅਸਵਾ
ਰੀ॥ ਜੇਕਰ ਚੜ੍ਹ ਉਠ ਵੈਹਿੰਦੇ ਥਲ ਨੂੰ ਔ-
ਝ ਨ ਪੈਂਦੀ ਭਾਰੀਵਕਤ ਕਹਾਰੀ॥ ਇਸ਼ਕਜੋਸ਼
ਲਖਸ਼ਾਹ ਸੱਸੀ ਨੂੰ ਕੀਨੀ ਆਨ ਲਾਚਾਰੀ ਹੋਸ਼
ਵਿਸਾਰੀ॥ ੨੩੨ ॥ ਮਾਉਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਖਬਰ ਨਾ
ਕੀਤੀ ਸੁਤੀ ਰਹੀ ਹਵੇਲੀ ਖਾਸ ਸਹੇਲੀ ॥ ਮਿ-
ਸਲ ਪਤੰਗ ਸ਼ਮਾਂ ਪਰਧਾਨੀ ਰਖਕੇ ਜਾਨ ਹਥੇ-
ਲੀ ਢੂੰਡਨ ਬੇਲੀ ॥ਕਰਦੀ ਸ਼ੋਰ ਨ ਜੋਰ ਦੇਹ
ਵਿਚ ਨੇਹ ਵੇਲਨੇ ਵੇਲੀ ਜਿਉ ਤਿਲ ਤੇਲੀ ॥
ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਮਾਹਸਮ ਸੂਰਤ ਜਿਉਂ ਚੰਦਨ
ਦੀ ਗੇਲੀ ਮੁਸ਼ਕ ਰਵੇਲੀ ॥ ੨੩੩ ॥
ਏਕ ਬਰੈਹਨਾ ਫ਼ਕਿਰ ਸੱਸੀਨੂੰ ਥਲ ਵਿਚਨਜ਼-
ਰੀ ਆਇਆ ਉਸੇ ਬੁਲਾਯਾ॥ ਕੱਜ ਰਖ ਸੀਸ
ਕਹਜੋ ਉਨ ਚਸਮਾਂ ਤੂ ਗਜ ਸ੍ਵਾਂਗ ਬਨਾਯਾ ਖਾ
ਕ ਰਮਾਯਾ॥ ਬੋਲਜੋ ਮਸਤ ਨਾ ਨੈਨ ਛਪਾਵੈਆ-
ਸ਼ਕ ਸਚ ਨਾਂ ਲੁਕਾਇਆ ਆਨ ਫੁਰਮਾਇਯਾ।
ਥਾਰ ਨਹੀ ਏਹ ਖਾਰ ਇਸ਼ਕਦੇ ਚੁੱਭੇ ਪਗੀ ਤ-
ਨ ਖਾਇਆ ਸਿਰ ਆ ਛਾਯਾ ॥ ੨੩੪॥ ਜਿਵੇਂ
ਸਰੀਰ ਚੀਰ ਮਜਨੂੰਦਾ ਨਿਕਲ ਗਈਆਂ ਵਿੱਥ

ਸੂਲਾਂ ਤਿੱਖੀਆਂ ਤੂਲਾਂ॥ ਕੀਤਾ ਹੱਕ ਦਾ ਸਿਰ
ਪਰ ਸਹਿੰਦੇ ਉਜ਼ਰ ਨਹੀ ਮਕਬੂਲਾਂ ਖਾਸ ਰਸੂ
ਲਾਂ॥ ਚੁੱਭਦੇ ਬਾਰ ਸਾਰਸਮ ਏਨਾ ਇਸ਼ਕ ਪੜ
ਧੋ ਕਰ ਹੂਲਾਂ ਪਿਲ ਪਿਲ ਝੂਲਾਂ॥ ਹੁਨਲਖਸ਼ਾ
ਹ ਨਿਗਾਹ ਧਾਰ ਵਲ ਜੇ ਬਲ ਕਬੂਲਾਂ ਬਖਸ਼ੇ
ਭੂਲਾਂ॥ ੨੩੫ ॥ ਸੁਨ ਏਹ ਸੁਖਨ ਏਹ ਮਸਤ
ਫਿਰ ਬੋਲਜੇਧਨ ਲਛਮੀ ਓਹ ਆਹੀ ਜਿਸ ਤੂੰ
ਜਾਈ॥ ਬੰਧਨ ਤਿਆਗਭਏ ਨਿਰਬੰਧਨਲਿਵ
ਸਾਹੇ ਵਲ ਲਾਈ ਸੁਫਲਕਮਾਈ॥ ਪਾਕਦੀਦਾਰ
ਨਿਗਾਰ ਤਿਰੀਆ ਹੁਨ ਸਾਬਿਤ ਸਿਦਕ ਸਫਾਈ
ਨਜਰੀ ਆਈ॥ਕਹਿਲਖਸ਼ਾਹਨਿਗਾਹ ਨੇਕਧਰ
ਫਿਕਰਕਰਜੇਕਰ ਪਾਈਚਸ਼ਮਨਿਵਾਈ॥੨੩੬
॥ ਬਾਂਕੀਚਟੋਰ ਚਕੋਰ ਹਸਤ ਸਮ ਮਟਕ ਮੋੜ
ਮਰੇਲੀ ਦੰਦ ਚੰਬੇਲੀ॥ ਖੰਜਰ ਨੈਨ ਬੈਨ ਕੋ
ਕਲਵਤ ਐਨ ਭਵਾਂ ਧੰਨ ਸੇਲੀ ਆਲਖ ਮੇਲੀ
॥ ਬਿਧਫੁੱਲਖਿਧੋਸੰਜੋਗ ਭੋਗ ਤਜ ਲੀਤਾ ਯੋ-
ਗ ਨਵੇਲੀ ਗੋਰਖ ਚੇਲੀ॥ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਪ-
ਸਾਰਮਾਰ ਕਰ ਧਾਰ ਹੈਯਤ ਅਲਬੇਲੀ ਫਿਰੇ
ਅਕੇਲੀ॥ ੨੩੭ ॥

ਮੰਨਸਾਂ ਜੇਹੜੀ ਉਸਨੂੰ ਭਾਵੇ ਉਸ ਜਾ ਪਾਵੇ ॥
ਜੰਨਤ ਬੀਚ ਹੇ ਮਰਜੀ ਹੋਵੇ ਦੋਜਖ ਨਜਰੀ
ਆਵੇ ਸਹਿਆ ਨਾ ਜਾਵੇ ॥ ਉਸ ਸੁਰਗ ਥੀਂ
ਨਰਕ ਚੰਗੇਰਾ ਜਹਾਂ ਯਾਰ ਗਲ ਲਾਵੇ ਤਪਤ
ਬੁਝਾਵੇ॥ ਕਹਿਆ ਰਾਸ ਉਨ ਪਾਸ ਸੱਸੀ ਲਖ
ਹਕਮੁਰਾਦਵਰਲਿਜਾਵੇ ਹੇਤ ਮਿਲਾਵੇ॥ ੨੬੧॥
ਤੇਗੋਂ ਤੇਜ਼ ਬਾਰੀਕ ਨਾਲ ਥੀਂ ਪੁਲਸਰਾਤ ਅਤਿ
ਭਾਰੀ ਜਮਕੀ ਯਾਰੀ ॥ ਬਹੁਤ ਉਸਥੀਂ ਬੁ-
ਰਾ ਵਿਛੋੜਾ ਸਹਿਆ ਨਾ ਜਾਵੇ ਵਾਰੀ ਅਤਦੁਖ
ਭਾਰੀ॥ ਹੋਰਹੀ ਗੋਰ ਅਘੋਰ ਥਲਾਂਵਿਚ ਰਹੀ
ਭੰਬੋਰ ਥਲ ਨਿਆਰੀ ਲੇਖਬਛਾਰੀ ॥ ਹੌਂ ਚਕੋ-
ਰ ਲਖਸ਼ਾਹਮਿਤਦੀਦੇਖਨਦੀਵੇਂਜਾਰੀ ਮਿਲੇਦੀ
ਦਾਰੀ ॥ ੨੬੨ ॥ ਮਉਲਾ ਵਾਹਿਦ ਨਬੀ ਮੁ
ਹੱਮਦ ਇਸ ਵਿਚ ਬਾਤ ਨਾਰਾਈ ਰਾਸਬਤਾਈ
॥ ਸੱਚਾ ਦੀਨਅਸਲਾਮ ਜੋ ਕਾਬਾ ਕਿਬਲਾ ਜਾ
ਉਮਦਾਈ ਝੁਕੇ ਲੁਕ ਈ॥ ਸਹੀ ਕੁਰਾਨ ਈ-
ਮਾਨ ਸਮਝਿਆ ਕੁਲ ਮੋਮਨ ਸੁਖਦਾਈ ਜਾਤੀ
ਪਾਈ ॥ ਹਉ ਲਖਸ਼ਾਹ ਯਾਰ ਇਕ ਪਾਇਆ
ਉਸ ਪਰ ਘੋਲ ਘੁਮਾਈ ਸਿਦਕ ਲਿਆਈ ॥

੨੬੩॥ ਪਲ ਭਰਸੁਖ ਇਸ ਜਨਮ ਨਾ ਦੇਖਿਆ ਬਲਵਿਚ ਲੇਖ ਰੁਲਾਈ ਜਾਨ ਵੰਜਾਈ॥ ਰੋਜ ਹਸ਼ਰਦੇ ਜੇ ਮਿਤ ਸੂਰਤ ਕਾਦਰ ਬਨ ਵਿਖ ਲਾਈ ਆਸ ਪੁਜਾਈ ॥ ਲਖ ਲਖ ਸ਼ੁਕਰ ਬ-ਜਾਇ ਲਿਜਾਊਂ ਗੁਨ ਗਾਉਂ ਜਸ ਵਡਿਜਾਈ ਅਤ ਉਮਦਾਈ ॥ ਨਬੀਸ਼ਫਾਯਤ ਨਾ ਭਰੇ ਸ਼ਾਹ ਲਖ ਜੇਮੈਂ ਸ਼ਕਲ ਪਰਾਈ ਦੇਖਾਂ ਕਾਈ ॥ ੨੬੪ ॥ ਓਸੇ ਕਸਾਬਦੀ ਸੁਨੋ ਹਕੀਕਤ ਅਈਯੜ ਉਸ ਵੰਜਾਇਆ ਖਾਕ ਰੁਮਾਯਾ ॥ ਸਿਰ ਟੋਪੀ ਗਲ ਅਲਫੀ ਤਸਬੀਹ ਛਟੀ ਰੁ-ਮਾਲ ਉਠਾਯਾ ਭੇਖ ਵਟਾਯਾ ॥ ਰੋਜ਼ ਕਬਰ ਪ-ਰਦੇਵੇ ਝਾੜੂ ਤਕੀਆ ਪਾਸ ਬਠਾਇਆ ਵਾਸ ਠੈਹਰਾਇਆ ॥ ਖਾਬ ਖਿਯਾਲ ਜਹਾਨ ਸਮ ਝਿਜਾ ਲਖਸ਼ਾਹ ਸਿਦਕ ਲਿਆਯਾ ਇਕ ਵਲ ਆਇਆ ॥ ੨੬੫ ॥ ਪੰਧ ਚੁਰਾਸੀ ਮਜ਼ਲਾਂ ਆਹਾ ਕੇਚਮ ਸ਼ੈਹਰਭੰਬੋਰੋਂ ਓਸੇ ਰਹਿਆਗੋਰੋਂ॥ ਪਵਨ ਉਡਾਈ ਆਇ ਪਈ ਥਲ ਜਿਉਂ ਪ-ਤੰਗ ਟੁਟ ਡੋਰੋਂ ਮਿਟਗਈ ਸ਼ੋਰੋਂ ॥ ਸੱਸੀ ਦਾ ਅਹਿਵਾਲਕਹਿਆ ਅਬ ਬਾਤ ਹੋਤਦੀਟੋਰੋਂ ਜਨ

ਮੁ ਕਠੋਰੋਂ॥ ਸਤਵੇਂ ਰੋਜ ਬੱਬਨ ਲੈ ਪਹੁਤਾ ਲਖ
ਸ਼ਾਹ ਡਰਦਾ ਹੋਰੋਂ ਪਿਛਲੇ ਜ਼ੋਰੋਂ ॥੨੯੬॥
ਬੱਬਨ ਬਲੋਚ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਹਥ ਬੰਨ ਸੀਸ
ਨਿਵਾਯਾ ਹਾਲ ਸੁਨਾਯਾ॥ ਨਹੀ ਸੀ ਓਥੋਂ ਏਸ
ਆਵਨਾ ਮੈਂ ਇਸ ਖਾਤਰ ਧਾਯਾ ਦਰਦ ਵੰਡਾ
ਯਾ ॥ ਕਰਕੇ ਮਸਤ ਫਰੇਬ ਨਾਲ ਚਾ ਪਕੜ ਕ-
ਚਾਵੇ ਪਾਇਆ ਘਿੱਨ ਲਿਆਇਆ ॥ ਕਹਿ ਲ-
ਖਸ਼ਾਹ ਨਾ ਦੋਸ ਅਸਾਂਕੋ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਫੜਾਯਾ
ਉਠ ਪਰਚਾਯਾ ॥ ੨੯੭ ॥ ਬਖਸ਼ੇ ਅਲੀ
ਗੁਨਾਹ ਬੱਬਣ ਨੂੰ ਦੇਇ ਸਿਰੋਪਾਇ ਰਝਾਇ-
ਆ ਪਾਸ ਬਠਾਇਆ ॥ ਸੀਤਲ ਨੈਨ ਹੋਏ ਸੁਤ
ਮਿਲਜਾ ਸੀਨੇ ਨਾਲ ਲਗਾਇਆ ਅਤ ਸੁਖ
ਪਾਇਆ ॥ ਮਾਈ ਔਰ ਗੁੰਦਾਈ ਭਾਈ ਖੁਸ
ਦਾਈ ਰਬ ਧਿਆਯਾ ਫਿਕਰ ਭੁਲਾਯਾ ॥ ਕਹਿ
ਲਖਸ਼ਾਹ ਵਜੇ ਸ਼ੁਦਿਆਨੇ ਦੇਸ ਦੁਵਾਇ ਸਭਾ
ਇਆ ਵੰਡਦੀ ਮਾਇਆ ॥ ੨੯੮ ॥ ਮੋਹਰਾਂ
ਔਰ ਰੁਪਏ ਵਾਰੇ ਭਾਈਆਂ ਤੇ ਭਰਜਾਈਆਂ
ਚਾਚੀਆਂ ਤਾਈਆਂ ॥ ਮਾਂਉ ਵਾਰਨੇ ਕੀਤੇ ਮੋਤੀ
ਤਰੀ ਖਿਲਾਵਨ ਦਾਈਆਂ ਲੈਨ ਬਲਾਈਆਂ॥

ਵਾਰੀ ਜ਼ਰ ਬਿਸੀਯਾਰ ਅਮੀਰਾਂ ਸ਼ਲਕਾਂ ਬਾਪ
ਕਰਾਈਆਂ ਮਿਲਨ ਵਧਾਈਆਂ॥ਕਹਿਲਖ ਹੋਏ
ਤਮਾਸੇ ਤਾਨਾਂ ਬੇਸ਼ ਮਰਤਬਾਂ ਲਾਈਆਂ ਕਹਿਨ
ਵਤਰਾਈਆਂ॥੨੬੯॥ ਬਜੇ ਨੌਬਤਾਂ ਹਰ ਹਰ
ਬਾਜੇ ਧੁਰ ਧਜ ਰਹੀ ਨ ਕਾਈ ਜੜੀ ਲੁਕਾਈ॥
ਸ਼ਮਾਂਸਾਖਮਹਿਤਾਬੀਰੰਗੀਆਤਸ਼ ਬਾਜੀ ਆਈ
ਖ਼ੂਬ ਚਲਾਈ॥ ਫੁਲਝੜੀਆਂ ਗੁਲਜ਼ਾਰਾਂ ਘਨੀ
ਆਂ ਬੀਰ ਬਰੂਦਸਫਾਈ ਚਮਕ ਸਵਾਈ॥ ਹਾ
ਥੀ ਘੋੜੇ ਛੁਟੇ ਰੈਹਕਲੇ ਕਹਿਲਖਸ਼ਾਹਛਬ ਛਾਈ
ਬਾਨ ਹਵਾਈ॥ ੨੭੦॥ ਮਨ ਭਾਵਨ ਛਬ
ਛਾਵਨ ਸਾਵਨਭਾਦਰੋਂ ਮਜਨੂੰ ਭਾਰਾਂ ਪੈਹਨਫ਼ਵਾ
ਰਾਂ॥ ਕੜਕਾਂ ਭੜਕਾਂ ਜਜੋਂ ਘਨ ਗਰਜੇਂ ਦਾਮਨ
ਜਿਉਂ ਗੁਲਤਾਰਾਂ ਲਿਸ਼ਕ ਹਜ਼ਾਰਾਂ॥ ਗੋਲੇਤੋਪਾਂ
ਧਉਨਦਾਰਬਹੁਰਛਾਂਉਸਤਾਕਾਰਾਂ ਕਰਨ ਉਲਾਂ
ਰਾਂ॥ਤਮਾੜਬ੍ਰਿਛਅਰ ਸਰੂਬੇਹੜਾਂਬਾਗਕਿਦੋਲ
ਅਨਾਰਾਂ ਲਖ ਗੁਲਜ਼ਾਰਾਂ॥ ੨੭੧॥ ਮਛਲੀ
ਦਾਰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਨਾਦਰਾਂ ਸ਼ਾਨ ਚਾਦਰਾਂਭਾਰੀ ਗਿ
ਰਦ ਕਿਨਾਰੀ॥ ਗੁਲ ਸੋਸਨ ਗੁਲ ਹਰ ਹਰ
ਬਿਸਮਾਂ ਉਮਦਾ ਮੂਰਤ ਕਾਰੀ ਸਚਿਯੋਂ ਢਾਰੀ॥

ਏਹ ਗਿਰਦਾਨੇ ਆਈ ਕੜਕ ਅਤੋਲੇ ਐਸੀ ਡੋਲੇ ॥ ਹੋਗਏ ਗੁੱਡੀਆਂ ਉਡੀਆਂ ਹੋਸ਼ਾਂ ਭੁਲੀਆਂ ਗੁਡੀਆਂ ਵੋਲੇ ਉਡਣ ਖਟੋਲੇ ॥ ਇਉਂ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਆਹ ਭਰ ਕਹਿੰਦੀ ਲਿਧਾਇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਰੋਲੇ ਐਸ ਵਰੋਲੇ॥ ੨੪੯ ॥ਏਸ ਬਾਤ ਦੀ ਖਬਰ ਨਾ ਕੋਈ ਥਲਆਪਈ ਨਮਾਣੀ ਦਰਦ ਰੰਜਾਣੀ ॥ ਖਾਵੇ ਜਿਗਰ ਖੂਨ ਵਿਹੁ ਪੀਵੇ ਆਹਾਂ ਕਿਨੀ ਟਕਾਣੀ ਅਨ ਅਰ ਪਾਣੀ ॥ ਗੁਜਰੇ ਪੈਹਰ ਕੈਹਰ ਧੁਪ ਬਰਸੇ ਜਦੋਂ ਦੁਪੈ-ਹਰ ਵਿਹਾਨੀ ਫਿਰ ਉਠ ਧਾਨੀ। ਹਿਤ ਚਿਤ ਚਾਹ ਸ਼ਾਹ ਲਖ ਜੋੜੇ ਥੋੜੀ ਏਹ ਕਹਾਨੀ ਮਗਜ ਪਿਸਤਾਨੀ ॥੨੫੦॥

ਨਾਂ ਕੋਈ ਛਾਂਉ ਨਾ ਗਾਉਂ ਜਲ ਥਲ ਬਾਲੂ ਰੇਤ ਅੰਬਾਰਾਂ ਮਿਸਲ ਅਟਾਰਾਂ ॥ ਨਾਂ ਕੋਈ ਰਾਹ ਨਾਂ ਚਾਹ ਨਾ ਰੁਖ ਭੁਖ ਲੌਂਦੇ ਭੁਖ ਬਿ ਸੀਆਰਾਂ ਭੂਲ ਉਜਾਰਾਂ ॥ ਪੰਖੀ ਪੰਖ ਨ ਫੜਕੇ ਦਿਨ ਕੋ ਰਾਤੀ ਸ਼ੁਤਰ ਕਤਾਰਾਂ ਫੁਰਨ ਹਜਾਰਾਂ ॥ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਭਾਹਥਲਤਾਏਅਹਿਰਨਜਿ-ਵੇਂ ਲੁਹਾਰਾਂ ਹੇਠ ਭਠਿਆਰਾਂ ॥੨੫੧ ॥

ਅਕਲ ਸ਼ਊਰ ਦੂਰਭਏ ਉਸਪਲ ਜਦ ਦੀ ਇ-
ਸ਼ਕ ਭਵਾਲੀ ਬਲਵਿਚ ਡਾਲੀ॥ ਮਿਸਲਤਨੂਰ
ਹੂਰਦੀ ਸੂਰਤ ਆਇ ਬਨੀ ਮਤਵਾਲੀ ਜਮਕੀ
ਜਾਲੀ । ਸਠ ਸਠ ਕੋਸ ਚੁਤਰਫੀ ਮਾਨਸ ਜਿਸ
ਨਾ ਲਭਦੀ ਭਾਲੀ ਧਰਤੀ ਖਾਲੀ ॥ ਕਹਿ ਲਖ
ਸ਼ਾਹ ਬਨਾਵਤ ਆਹੀ ਨਾ ਕੋਈ ਘਾਹੀਂ ਰਾਲੀ
ਮਿਲਿਓਨਾ ਧਾਲੀ॥ ੨੫੨ ॥ ਸੁਤਰ ਸਵਾ-
ਰ ਮੁਹਾਰ ਉਠਾਈ ਆਧਾ ਕਿਤੋਂ ਅਕਾਰਾ ਕਰੋ
ਉਲਾਰਾ ॥ਕਾਕਾ ਨਾਮ ਆਮ ਜਗਜਾਨੇ ਕੌਮ ਕ-
ਸਾਬ ਚਕਾਰਾ ਹਾਇੰਸਿਆਰਾ ॥ ਸ਼ਾਹ ਜ਼ਾਦੀ
ਜਦ ਦੇਖੀ ਦੂਰੋਂ ਹੂਰੋਂ ਤਨ ਉਜਿਆਰਾ ਅਤ
ਚਮਕਾਰਾ ॥ ਓਸਜਾਤਾ ਲਖਸ਼ਾਹ ਮਾਹ ਧਾਕੋਈ
ਟੂਟਾ ਤਾਰਾ ਫਲਕੋਂ ਭਾਰਾ ॥ ੨੫੩ ॥
ਨਾਮ ਪੁੰਨੂੰਦਾ ਹਰਦਮ ਲੈਂਦੀ ਵੈਂਦੀ ਬ੍ਰਿਹੋਂ ਕ-
ਸਾਈ ਹੋਸ਼ਭੁਲਾਈ॥ ਪਰੀ ਵੇਖ ਹੋਵੇਸ਼ਰਮਿੰਦੀ
ਪਦਮਨ ਹੂਰ ਲਜਾਈ ਛਬ ਅਧਿਕਾਈ ॥
੨੫੪ ॥ ਵੇਖ ਡੋਲਿਆ ਈਮਾਨ ਓਸੇਦਾ ਸੱਸੀ
ਮੂੰਹ ਛਿਪਾਯਾ ਰਬੱਧਿਆਧਾ ॥ ਕਰ ਵਾਹਰ ਜਿ-
ਉਂ ਨਾਹਰਕੋਲੋਂ ਸੁਲਮਾਂ ਆਪ ਬਚਾਇਆਬਿਲ

ਮ ਨਾ ਲਾਯਾ । ਥੀਵਾਂ ਗਰਕ ਨਾਂ ਤਨ ਮੈਂਡੇ ਖਰ ਛੋਹੇ ਹਾਥ ਪ੍ਰਾਯਾ ਬਾਰ ਖੁਦਾਯਾ॥ ਸੱਸੀ ਅਰਜ ਮੰਜੂਰ ਸ਼ਾਹਲਖ ਹੁਕਮ ਹਜੂਰੋਂ ਆਯਾ ਪੜਦਾ ਪਾਇਆ ॥ ੨੫੫ ॥ ਦਿਤਾ ਰਾਹ ਜ਼ਮੀਨ ਸੱਸੀ ਨੂੰ ਜੇਉਂ ਸੋਹਨੀ ਜਿਉਂ ਜਲ ਵਿਚ ਛਪ ਗਿਓ ਛਲ ਵਿਚ ॥ ਟੋਯਾ ਕਸਾਬ ਸ਼ਿਤਾਬ ਨਾਬੀਨਾ ਪੱਲੂ ਉਸਦੇ ਗਲ ਵਿਚ ਝੁਕਿਆ ਪਲ ਵਿਚ ॥ ਕਹਿੰਦਾ ਬਖ਼ਸ਼ ਗੁਨਾਹ ਭੁਲਾ ਹੁਨ ਪੜਦਾ ਪਿਆ ਅਕਲ ਵਿਚ ਜਾਨ ਖ-ਲੱਲ ਵਿਚ ॥ ਭੁਲ ਬਖਸ਼ਾਇ ਸਬੂਤ ਹੋਇਆ ਉਸ ਕਬਰ ਬਨਾਈ ਥਲ ਵਿਚ ਲਾਹੂਲ ਫਲ ਵਿਚ ॥ ੨੫੬ ॥

ਸੋਗ ਪਿਆ ਉਸ ਦਿਨ ਵਿਚ ਥਲਦੀ ਮ੍ਰਿਗਾਂ ਘਾਸ ਵਿਸਾਰੇ ਆਪਨੇ ਚਾਰੇ ॥ ਝੁਰਦੇ ਢੋਗ ਨਾ ਭੁਗਦੇ ਪੰਛੀ ਚਕਵੇ ਰੋਜ਼ਗੁਜਾਰੇ ਹੋਇ ਨਿਜਾਰੇ ॥ ਜਿਨ ਇਨਸਾਨ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਰੋਂਦੇ ਗਏ ਨਾਂ ਮੂਲ ਸਹਾਰੇ ਹੋਗਮ ਭਾਰੇ ॥ ਕਹਿ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਜਿਮੀ ਪਰਮਾਤਮ ਆਹੇ ਫਲਕ ਸਤਾਰੇ ਰੋਂਦੇ ਸਾਰੇ । ੨੫੭ ॥ਹਿੰਦੀ ਅਕਲ਼ ਇਲਮ ਜੋ ਹਿੰਦਾ ਰਖਦੀ

ਬੀਨਾਂ ਬਾਨਾਂ ਕਾਜ ਬਹਾਨਾ ॥ ਏਹ ਲਿਖ
ਕੇ ਰਖਤੁਰਦੀ ਰੇਰੀ ਅਸਾਂ ਬਣਾਈਆਂ ਜਾਨਾਂ
ਖਉਫ ਬੇਗਾਨਾਂ॥ ਲਿਖੀ ਅਸਾਂਨੂੰ ਵਤ ਘਿਨਵੈ-
ਜਸਾਂ ਬਲਹੀ ਆਤਿਸ ਖਾਨਾਤੂੰ ਪ੍ਵਾਨਾ॥ ਕਹਿ
ਲਖਸ਼ਾਹ ਦੋਊਘਰ ਗਾਲੇ ਕੀਆ ਕਹਿਰ ਕਰ
ਵਾਨਾਂ ਬੇਈਮਾਨਾਂ ॥੨੫੭॥ ਮੁਨਕਰ ਅਤੇ ਨ
ਕੀਰ ਕਬਰਵਿਚ ਦਿਤੀ ਆ ਦਿਖਲਾਈ ਸਸੀ
ਬੁਲਾਈ ॥ਪੁਛਨ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਲਗੇ ਉਸ
ਅਗੋਂਦੇ ਦੁਹਾਈ ਦੋਸਨਾਰਾਈ॥ ਮੈਕੂੰ ਛਲਕਰ
ਤੁਮ ਦੁਖ ਦੇਗਇ ਲੈਗਏ ਬਲ ਸੁਖਦਾਈ ਜੂਹ
ਪ੍ਰਾਈ ॥ ਇਧੋ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਬੋਲੇ ਨਾ
ਹਮ ਹੋਤ ਮਿਲਾਈ ਤੂੰ ਹਕਾਈ ॥ ੨੫੯ ॥
ਭੇਜੇ ਆਵਹਿ ਪਾਕ ਜ਼ਾਤਦੇ ਹੁਕਮਬਜਾਇ ਲਿ
ਆਵਾਂ ਮੋਏ ਜਵਾਂਵਾਂ ॥ ਐਬ ਸਵਾਬ ਹਿਸਾਬ ਸ-
ਮਝਸੁਨ ਦਫਤਰ ਉਪਰ ਲਾਵਾਂ ਹਰ ਹਰਥਾਵਾਂ
॥ ਗੁਨਹਗਾਰ ਚੁਨ ਡਾਰ ਨਰਕ ਅਰ ਨੇਕਾਂ
ਸੁਰਗ ਪੁਜਾਵਾਂ ਸੁਖ ਦਿਖਲਾਵਾਂ ॥ ਕੇਹਾ ਵਾਹ
ਲਖਸ਼ਾਹ ਮਾਹ ਮੁਖ ਵਸੇ ਜਹਾਂ ਮਿਤਥਾਵਾਂ ਤਹਾਂ
ਸੁਹਾਵਾਂ ॥ ੨੬੦ ॥ ਹੁਕਮਖੁਦਾ ਦਾ ਸਿਰਪਰ

ਗੁਲਦਾਰ ਬਿਸੀਯਾਰ ਲੈਹਰੀਏ ਬੂਟੇ ਬੇਸੁਮਾਰੀ ਲਿਖੇ ਲਿਖਾਰੀ ॥ ਬਾਂਦਰ ਰਿਛ ਲੰਗੂਰ ਕੁਦਾਏ ਆਤਿਸ਼ਬਾਜ਼ ਲਿਖਾਰੀ ਜੇਬ ਉਲਾਰੀ ॥ ੨੭੨॥ ਛੁਟੇ ਘਣੇ ਤੁਰੰਜ ਪਾਂਚ ਘਰ ਛਤਰ ਬੁਰਜ ਛਿ- ਕਾਰੇ ਲੈਨ ਉਡਾਰੇ ॥ ਚਰਖ ਚਰਖੀਆਂ ਔਰ ਪਰਿੰਦਾਂ ਦੇਵ ਦੇਵਤੇ ਕਾਰੇ ਐਤ ਭਬਕਾਰੇ ॥ ਮੁ ਗਲ ਮਲੰਗ ਪਲੰਗ ਹਰਨ ਬਹੁ ਪਿੰਜਰੇ ਮੋਰ ਸਿੰਗਾਰੇ ਪਰੀਆਂ ਖਾਰੇ । ਆਤਿਸਬਾਜ਼ੀ ਚਟ ਲਖਸ਼ਾਹ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਹੋਏ ਸਰਕਾਰੇ ਰਾਜਦੁਆਰੇ ॥ ੨੭੩ ॥ ਰਖਿਯੋਨੇ ਇਕ ਮਸਤ ਪੁੰਨੂੰ ਨੂੰ ਨਿਤ ਨੋ ਰੋਜ ਦਿਖਾਵਨ ਕੈਫ ਪਿਲਾਵਨ ॥ ਸੌਸੌ ਖ਼ਾਤਰ ਕਰਦੇ ਘਰਦੇ ਡਰਦੇ ਫੇਰੇ ਪਾਵਨ ਦਿਲ ਪਤਿਆ ਵਨ ॥ ਉਮਦਾ ਕਿਸਮ ਪੁਸ਼ਾਕਾਂ ਚੁਗ ਚੁਗ ਖਿਦ ਮਤਗਾਰ ਪੈਹਨਾਵਨ ਅਤਰ ਲਗਾਵਨ ॥ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਨਾ ਧੀਰ ਸੱਸੀ ਬਿਨ ਚੀਰ ਪੀਰ ਉਪ ਜਾਵਨ ਤਨ ਕੋ ਤਾਵਨ ॥ ੨੭੪॥ ਛੇ ਸਤ ਰੋਜ ਵਿਸਾਹ ਨਾ ਕੀਤਾ ਰਖਿਯੋਨੇ ਤਕੜਾਈ ਨਜ਼ਰ ਮਿਲਾਈ ॥ ਹੋਗਏ ਤਮਾਂਮ ਵਸੀਲੇ ਸੱਜਨ ਸਾਕ ਸੁਖਦਾਈ ਮਾਂਪਿਉ ਭਾਈ॥ ਧਰਕੇ ਬੀਰ ਵਜ਼ੀਰ

ਸਿਆਣੇ ਆਹੀ ਨਾਰ ਗੁਵਾਈ ਲੇਖ ਭੁਲਾਈ॥
ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਸਮਾਂ ਆ ਪੁੰਨਾ ਪੇਸ਼ ਨਾ ਗਈ
ਦਾਨਾਈ ਉਨਕੀ ਕਾਈ ॥੨੭੫॥ ਬ੍ਰਿਹੋਂ ਸਾਣ
ਚੜਾਈਆਂ ਛੁਰੀਆਂ ਖੁਰੀਆਂ ਕਰ ਕਰ ਆਵੇ
ਬੁਰੀਆਂ ਆਵੇ॥ ਹਿਲਦੇਜਖਮਨਾਮਿਲਦੇਦਿਲ
ਦੇ ਪੀੜ ਸਰੀਰ ਸਤਾਵੇ ਧੀਰ ਵੰਜਾਵੇ ॥ ਇਸ
ਦੁਖ ਸਮ ਨਹੀਂ ਭਾਰ ਜਮਾਂਦਾ ਸੇਸਨਾਗ ਗਮ
ਖਾਵੇ ਫੱਨਾ ਚੁਕਾਵੇ॥ਕਹਿਲਖਸ਼ਾਹ ਨ ਵਾਹ ਆਹ
ਸੁਨ ਮਤ ਸਿਰ ਧੌਲ ਹਿਲਾਵੇ ਧਰ ਉਲਟਾਵੇ
॥੨੭੬॥ ਖ਼੍ਵਾਬ ਧੁਨਖਆਹੋਈ ਪੁਨੂੰਨੂੰ ਗਰਕ
ਹੋਈ ਬਲ ਪਿਆਰੀ ਬਨੀ ਲਾਚਾਰੀ । ਉਟਕੀ
ਨੀਂਦ ਗਈਆਂ ਖੁਲ ਚਸ਼ਮਾਂ ਉਤਰੀ ਕੈਫ਼ ਖੁ-
ਮਾਰੀ ਰੋਂਦਾ ਜ਼ਾਰੀ ॥ ਨਾਂ ਉਹ ਯਾਰ ਨਾ ਸੇਜ
ਫੁਲਾਂਦੀ ਨਾ ਉਹ ਮਹਿਲ ਅਟਾਰੀ ਚਿੱਤਰਾ
ਕਾਰੀ ॥ ਕੈਹ ਲਖਸ਼ਾਹ ਕਈ ਦੁਖ ਧਾਨੇ ਪਏ
ਕਲੇਜੇ ਭਾਰੀ ਵਗੀਕਟਾਰੀ॥੨੭੭॥ ਯਾ ਰਣ
ਅੰਦਰ ਤੇਗ ਬੀਰ ਥੀਂ ਟੂਟ ਗਈ ਉਲਮਾਣੀ
ਆਫ਼ਤਧਾਣੀ ॥ ਯਾਮਨਤਾਰੂ ਡੁਲਾ ਵੰਜਾਇਆ
ਸੌਹਦਰੀਆਇਤੁਫ਼ਾਨੀਘੁਮਣਵਾਣੀ॥ ਬਾਸਕ

ਨਾਗ ਵਿਸਾਰੇ ਯਾ ਮਨ ਯਾਮੱਛ ਵਿਛੜੇ ਪਾਨੀ ਮੌ
ਤ ਨਸ਼ਾਨੀ ॥ ਕਹਿ ਲਖ ਸ਼ਾਹ ਇਉ ਬਨੀ ਹੋਤ
ਨੂੰ ਛੀਨ ਗਿਆ ਦਿਲ ਜਾਨੀ ਅਹਿਲ ਜਵਾਨੀ
॥ ੨੭੮ ॥ ਉਡਣ ਖਟੋਲਾ ਉਠ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ
ਮੰਗਵਾਯਾ ਹਿਤਕਾਰੀ ਦੇ ਨਿਹਾਰੀ ॥ ਕਸਿਆ
ਉਸ ਕਚਾਵਾ ਉਸ ਪਰ ਕੀਤੀ ਆਪ ਸਵਾਰੀ ਪਕ-
ੜ ਮੁਹਾਰੀ ॥ ਚੋਰੀ ਰਾਤ ਸਿਧਾਇਆ ਘਰ ਥੀਂ
ਬਨੀ ਮੁਸੀਬਤ ਭਾਰੀ ਆਨ ਲਚਾਰੀ ॥ ਏਹੋ
ਚਾਹ ਲਖਸ਼ਾਹ ਹੋਤ ਦਿਲ ਰਹਿਆ ਵੇ ਜਗ ਜਾਰੀ
ਮਿਲੇ ਪਿਆਰੀ ॥ ੨੭੯॥ ਸ਼ੋਰ ਪਿਆ ਵਿਚ
ਮਹਿਲਾਂ ਪਾਛੇ ਖੋਜ ਸਿਧਾਏ ਭਾਈ ਅਰ ਸੁਖਦਾ-
ਈ ॥ ਕੌਨ ਮਿਲੇ ਉਸ ਸ਼ੁਤਰ ਤੇਜ ਨੂੰ ਕਰੇ ਪਵਨ
ਜਿਉਂ ਧਾਈ ਗਤ ਉਮਦਾਈ ॥ ਵਾਹਰ ਹਾਰ
ਲਾਚਾਰ ਹੋਏ ਥਲ ਸਾਹਿਬ ਬਿਪਤਾ ਪਾਈ ਵਾਹ
ਨਾ ਕਾਈ ॥ ਕਹਿ ਲਖਸ਼ਾਹ ਸਵਾਰ ਯਾਰ ਵਲ
ਗਇਆ ਮੁਹਾਰ ਉਠਾਈ ਕਰਹਾਂ ਵਗਾਈ ॥
੨੮੦ ॥ ਮਗ਼ਰੇ ਥਲ ਵਿਚ ਗੋਰ ਸੱਸੀ ਦੀ ਦੇਖ
ਉਸੀ ਵਲ ਧਾਇਆ ਦਰਦ ਸਤਾਯਾ ॥ ਉਸ ਫਕੀਰ
ਥੀਂ ਪੁਛਦਾ ਏਥੇ ਕੌਨ ਬਜ਼ੁਰਗ ਸਮਾਯਾ ਉਸ

॥ ਪੜ ਪੜ ਖਤਮ ਭਰਾਂਨ ਰਾਤ ਦਿਨ ਬਖ
ਸ਼ਨ ਵਾਰੋ ਵਾਰੀ ਹਾਫ਼ਿਜ਼ ਕਾਰੀ॥ ਜੂਦ ਦਰੂਦ
ਦੁਵਾਇ ਦਰਮ੍ਹ ਦੇ ਭਾਈਆਂ ਮਜਲਸ ਵਾਰੀ
ਕਬਰ ਉਸਾਰੀ ॥ ੨੮੭ ॥ ਉਤਵਲ ਨਾਰ
ਅਤੇ ਦੀ ਜਾ ਸਰਕਾਰੇ ਦਾਸਤਾਨ ਬਹਿ ਸਾਰੀ
ਗੋਸ਼ ਗੁਜਾਰੀ ॥ ਹੁਕਮ ਹੋਯਾ ਰਹੁਮਸਤ ਧੋਬ-
ਨੇ ਜੇਹਈ ਲਾਜ ਪਿਆਰੀ ਰੋਇ ਨਾ ਜਾਰੀ ॥
ਉਸ ਨਾਸੀ ਘਰ ਤੈਂਡੇ ਰਹਿਨਾ ਲੈਹਨਾ ਲਿਯੋ
ਗਵਾਰੀ ਗੈਹਨਾ ਭਾਰੀ॥ ਲਖ ਕਰੇ ਲਖ ਸ਼ਾਹ
ਲਿਪਟ ਛਲ ਲਖਗਈ ਪਰਜਾਸਾਰੀ ਜੋ ਨਰ
ਨਾਰੀ॥ ੨੯੦॥ ਕਰਤਸਨੀਫ਼ ਸੁਨਾਈਸਾਰੀ
ਅਕਲ ਫਿਕਰ ਜੋ ਆਈ ਬਾਤ ਵਿਹਾਈ॥ਭੂਲ
ਚੂਕ ਜੋ ਆਈ ਮੈਂ ਬੇ ਦੇਹੋ ਸਲਾਹਦਾਨਾਈ ਕਰ
ਚਤਰਾਈ॥ ਪੜਕੇ ਖਤਮ ਦੇਹੁ ਫਿਰ ਮਗਰੋਂ
ਹੋਗ ਕੀਮ ਭਲਯਾਈ ਜਸ ਵਡਿਯਾਈ॥ ਬਾਰਾਂ
ਸੈ ਸੰਤਾਲੀ ਸ਼ਾਹ ਲਖ ਹਿਜਰੀ ਸੰਨ ਬਨਾਈ
ਸਿਫ਼ਤ ਸੁਨਾਈ॥ ੨੯੧॥

ਸੰਪੂਰਣ